

28
71

FLACARA

ANUL XX
NR. 840
10 IULIE 1971

zile care valorează aur

În toate județele țării se desfășoară din plin bătălia recoltării cerealelor păioase. Campania a debutat promițător, roadele sînt cît se poate de îmbucurătoare și ritmul de muncă mulțumitor. Numeroase județe ale țării au terminat de recoltat orzul iar celelalte se află într-un stadiu avansat. De asemenea, recoltatul grîului — obiectivul numărul unu al campaniei — se află în toi, pe zeci de mii de hectare încheindu-se secerișul, în special la soiurile timpurii.

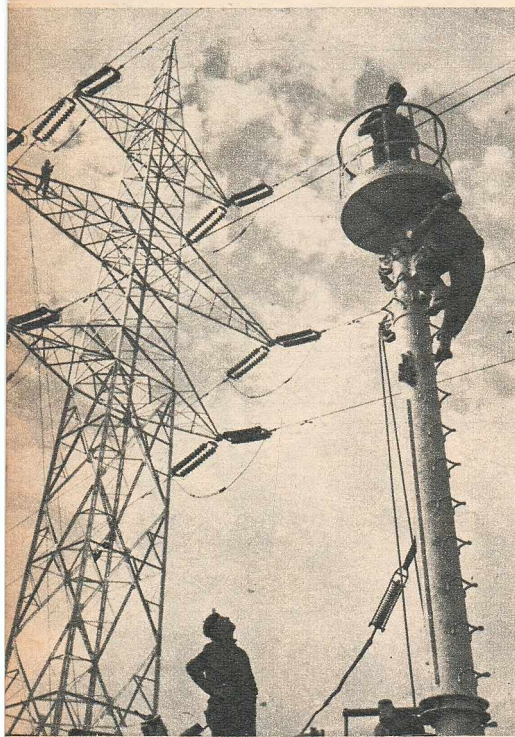
În continuare, se impune organizarea muncii astfel încît durata de desfășurare a campaniei să fie cît mai restrînsă; pretutindeni, de la prima seceră la ultimul transport spre magazii să nu treacă mai mult de 8-10 zile bune de lucru. Pentru aceasta e necesar ca în toate unitățile agricole — întreprinderi agricole de stat sau cooperative agricole de producție — să se asigure funcționarea neîntreruptă a mașinilor și utilajelor, folosirea integrală a timpului de lucru.

Este necesar, de asemenea, ca specialiștii fiecărei unități să urmărească zilnic evoluția coacerii grînelor și îndată ce a sosit momentul să se declanșeze fără întîrziere secerișul, astfel încît grîul să nu fie recoltat cu o umiditate prea mare și nici după ce s-a depășit coacerea deplină.

Degajarea terenului — iată una din principalele cerințe ale actualei campanii agricole. Cerealele și baloturile de paie trebuie să ajungă cît mai repede în hambare și depozite, mai ales că vremea în următoarele zile încă mai poate oferi surprize. Regula de aur a agriculturului, după care o campanie agricolă nu poate fi considerată terminată pînă în momentul în care recolta nu se află la loc sigur în hambare, trebuie în aceste zile să fie cu strictețe aplicată. Numai așa munca unui an de zile va fi integral valorificată.

Concomitent cu recoltatul cerealelor este necesară urgentarea eliberării terenurilor respective, în vederea obținerii unor noi recolte de porumb boabe, soia sau plante furajere. Condițiile climatice din actualul an favorizează în mod deosebit obținerea unor mari producții la culturile duble. Solul a înmagazinat o importantă cantitate de apă iar în perspectivă meteorologii anunță o îmbunătățire substanțială a vremii. De aceea, fără întîrziere, trebuie să se treacă la eliberarea și pregătirea terenului, la însămînțarea culturilor într-un ritm susținut, astfel încît de la actualul recoltat și pînă cînd semințele viitoarelor recolte să ajungă în sol să nu treacă mai mult de 2-3 zile. Așadar un efort de o intensitate deosebită, în care fiecare oră, minut chiar, contează. Fotografia noastră surprinde tocmai lucrările de pregătire a terenului în vederea însămînțării cu culturi duble, executate la I.A.S.-Carei, județul Satu Mare.

În curînd va intra în circuitul național noua linie de înaltă tensiune de 220 kW Brazi-București. Termocentrala Brazi, echipată cu agregate dintre cele mai moderne, va furniza în viitorul apropiat, prin această magistrală, energie electrică sistemului energetic național. Urcînd pe înălțimile autotelescoapelor, montorii întreprinderii «Electromontaj»-Cîmpina asigură finisajul liniilor de înaltă tensiune.

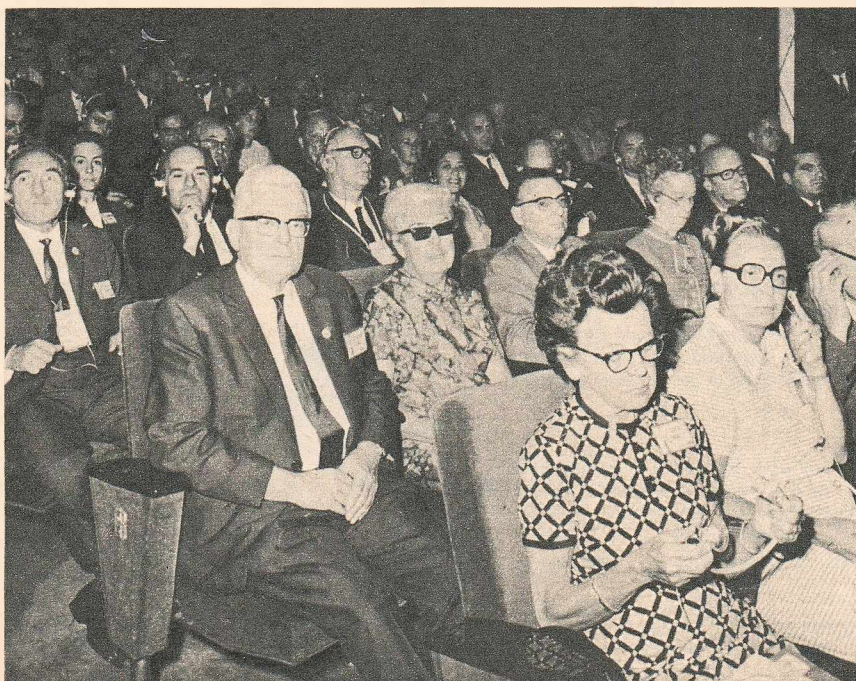

Luni, 5 iulie, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, împreună cu alți conducători de partid și de stat, a făcut o vizită de lucru pe șantierul Teatrului Național din Capitală. Prezența secretarului general pe șantierul ansamblului arhitectonic din centrul Capitalei, întâlnirea cu proiectanții, constructorii și artiștii plastici, fructuosul schimb de opinii au avut drept rezultat găsirea unor valoroase soluții constructive și artistice privind decorațiile interioare și exterioare ale marelui edificiu din Piața Universității. Prețioasele indicații date de tovarășul **Nicolae Ceaușescu** au pus totodată în evidență posibilități multiple privind realizarea unor intervenții menite să sporească valoarea arhitecturală și funcțională a noului lăcaș al Thaliei.

În final, secretarul general al partidului a participat la inaugurarea parcajului subteran pentru automobile. Vizita de lucru din 5 iulie a prilejuit totodată o călduroasă și vibrantă întâlnire a tovarășului **Nicolae Ceaușescu** cu masele de cetățeni, care și-au exprimat din nou dragostea, respectul și recunoștința pentru activitatea neobosită desfășurată de conducătorul partidului și statului nostru.

De ani de zile, uzina «Progresul»-Brăila s-a specializat în fabricarea unor utilaje terasiere grele: concasoare, rulouri, excavatoare. Nu există șantier în țară unde puternicele mașini produse de uzina brăileană să nu-și fi făcut simțită din plin prezența. La ora actuală, au intrat în producția de serie două noi tipuri de excavatoare hidraulice pe pneuri și șenile de 0,4 mc și respectiv 0,6 mc. Pentru a lărgi gama unor asemenea mașini și a le fabrica în număr sporit, în cadrul uzinei se construiește o nouă secție cu o capacitate de 1 400 excavatoare anual. Fotografia surprinde unul din noile excavatoare hidraulice de tip «Castor 601» — capacitate 0,6 mc — în timpul probelor tehnologice.

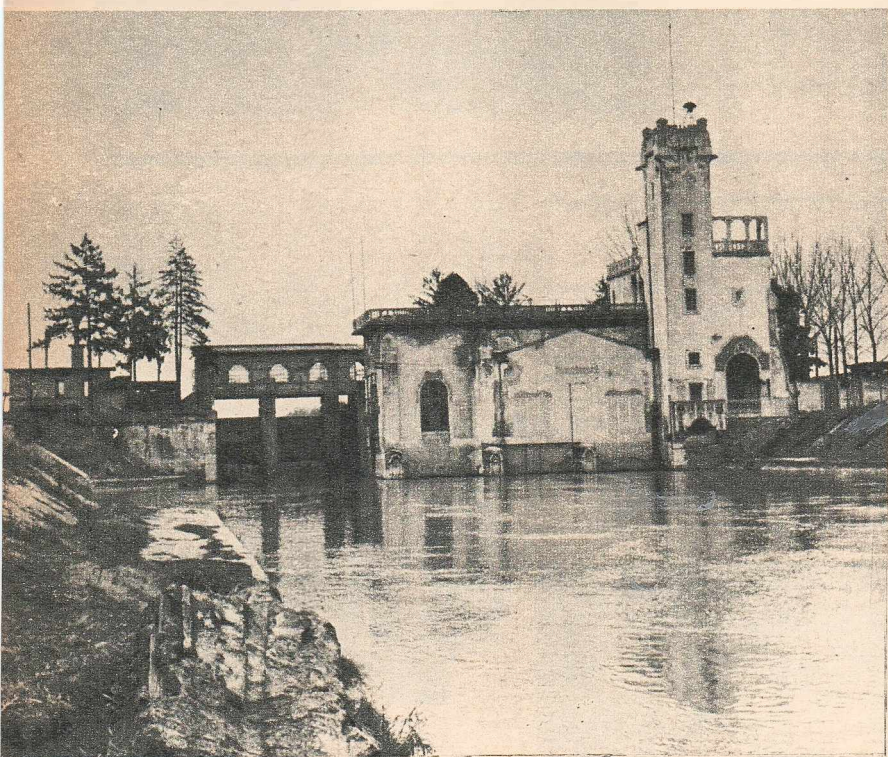
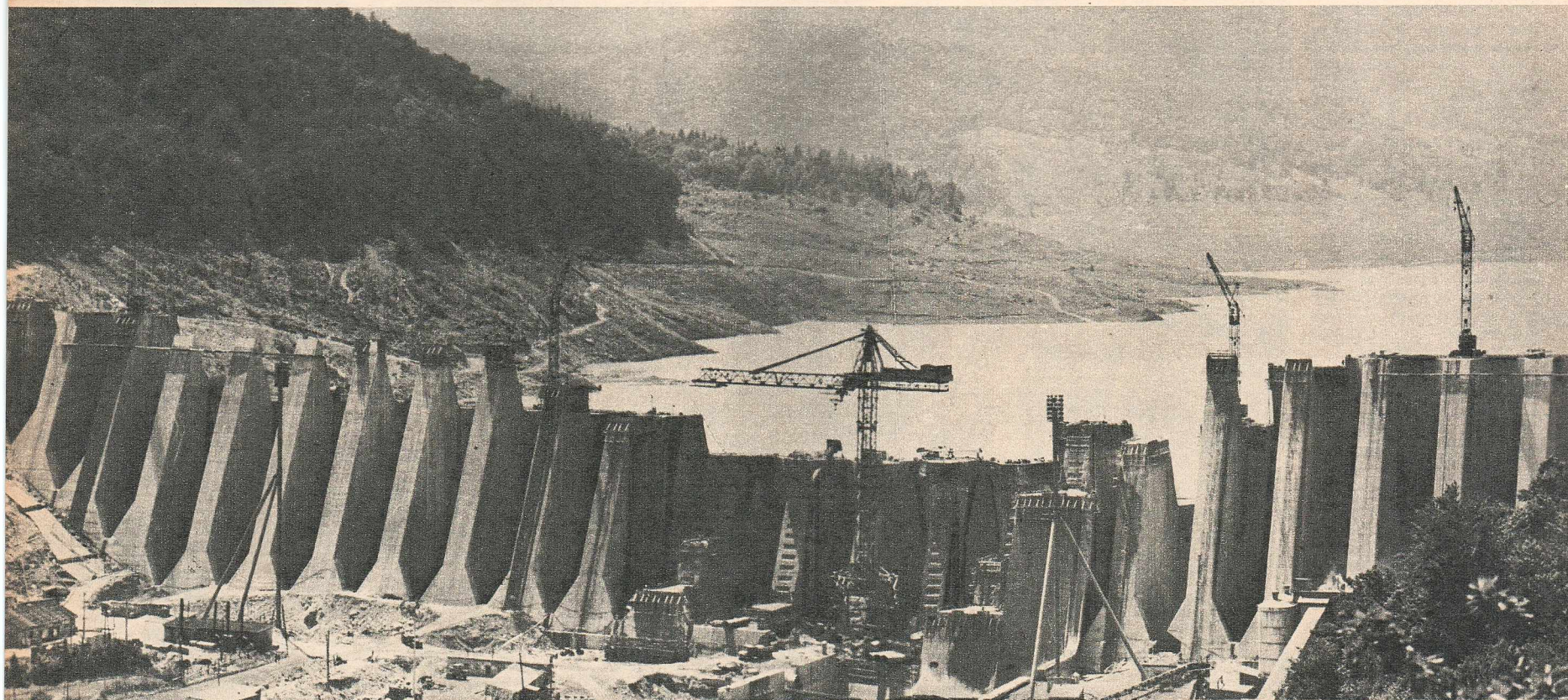

Uzina de pompe-București. De-aci, din întreprinderea din vecinătatea Oborului, au plecat de-a lungul anilor mii de pompe de cele mai diverse tipuri, cu care, printre altele, s-a putut asigura irigarea a mii și mii de hectare. În prezent, colectivul de specialiști ai uzinei își concentrează eforturile în realizarea prototipului noului pompe nominalizate pentru lichide diverse (în fotografie), precum și la experimentarea prototipului unei alte pompe, folosită pentru evacuarea apelor reziduale. De asemenea, montarea unei noi serii de pompe de incendiu se află într-o fază avansată.

Recent, s-au închis la București lucrările celei de-a VIII-a Conferințe Mondiale a Energiei, organizație neguvernamentală care asigură legătura între diferitele ramuri ale tehnicii combustibililor și energiei, urmărind înlesnirea și promovarea schimbului de experiență între cele 67 de țări membre. Comitetul Național Român a propus ca temă a conferinței «Progrese în valorificarea energiei, în special prin utilizarea complexă». Interesul față de gama largă de subiecte propuse spre dezbateri a fost considerabil; dovadă, marele număr al participanților străini la consfătuire — peste 2 000.

ȘAPTE ZILE ÎN IMAGINI

Construcția din fotografie, ce poartă urmele vizibile ale timpului, este hidrocentrala de pe Bega, din Timișoara. Ea contrastează cu arhitectura modernă a noilor hidrocentrale, dar are o scuză... datează din anul 1884 și este prima hidrocentrală din Europa destinată iluminatului public. Uimitor este însă faptul că ea funcționează la fel de bine și astăzi.

Munții Nemirei, Șandrului, întreaga vale a Troțușului cunosc la ora actuală o adevărată invazie. Zeci de «Paganeli», cu tot echipamentul consacrat, au pornit să captureze exemplare rare de fluturi și insecte. Mobilul? Îmbogățirea colecțiilor aflate în laboratoarele liceelor din țară. Acțiunea este coordonată de cercetători de la Muzeul «Grigore Antipa» din București. Să le urăm succes și — de ce nu? — descoperiri senzaționale!

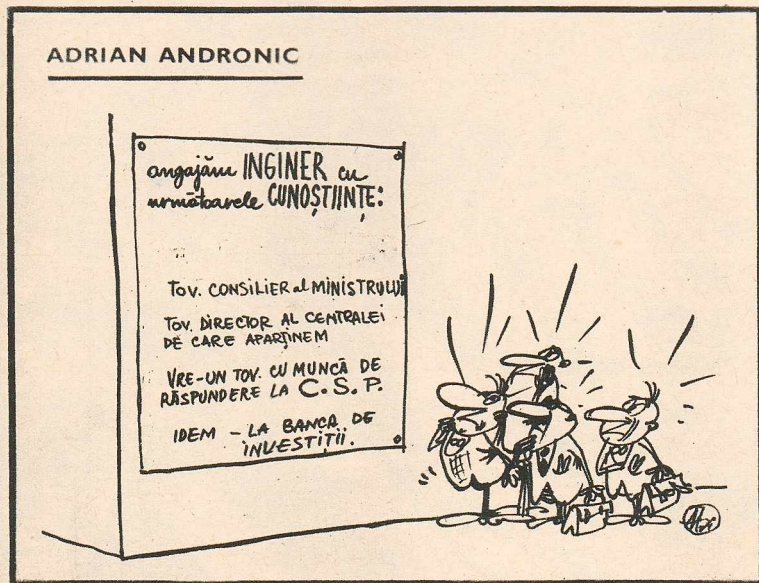

Pentru o mai rapidă și eficientă rezolvare a sarcinilor curente și de perspectivă, Institutul geologic de prospecțiuni din Capitală a fost înzestrat cu un modern calculator electronic capabil să sistematizeze într-un timp record datele obținute în activitatea de prospecție geologică.

De la Poiana Uzului, constructorii complexului hidrotehnic raportează: s-au terminat lucrările de închidere a batardoului la ultimul gol din baraj. În spatele superbului arc de beton și oțel a și început să se formeze un lac, care în final va măsura peste 12 km lungime! Imensul rezervor (apreciat la circa 100 milioane mc) va asigura alimentarea cu apă potabilă și industrială a așezărilor unităților economice de pe valea Troțușului.

Ultimul și poate cel mai important moment din viața studentescă, repartizările în câmpul muncii, este de fapt un început de drum. Un drum care permite fiecăruia, atunci când se duce acolo unde este așteptat, unde este nevoie de el, să devină cu adevărat inginerul, profesorul, economistul, medicul, arhitectul sau cercetătorul pentru care s-a pregătit în timpul studenției. Din zecile de mii de viitoare cadre de specialitate am surprins clipa când șefa promoției de cibernetică de la A.S.E., Florica Mitruș-Lupan, și-a ales viitorul loc de muncă.

un început promițător

Trei luni în viața unei instituții pot însemna și mult și puțin. Atunci însă cînd este vorba de o instituție nouă, acestea sînt poate lunile cele mai grele. Activitatea de-abia prinde contur, obiectivele încep să se materializeze, oamenii — să se cunoască. Totul este în rodaj, spre a folosi o expresie la modă.

Cu aceste gânduri, l-am căutat pe tov. Pompiliu Matei — directorul general al recent înființatei agenții «PUBLITURISM».

— Trebuie să recunoaștem, tov. director general, că spre deosebire de nenumăratele șarade aflate pe frontispiciul multor întreprinderi, titulatura ce ați ales-o este mai mult decît clară. Deci scopul fiind oarecum cunoscut, vă rugăm să ne spuneți ce gânduri vă animă, ce planuri aveți?

— Înaintea gândurilor, e necesar să consemnăm că agenția noastră are un program complex de activitate. În afara acțiunilor de publicitate în favoarea dezvoltării turismului în România, prestăm și servicii publicitare la cererea diferiților parteneri externi.

— Ce activități se înscriu în aceste zile pe agenda de lucru a agenției «PUBLITURISM»?

— În colaborare cu o echipă a televiziunii norvegiene am terminat recent filmările a două scurte metraje de prezentare a frumuseților și vieții locuitorilor din Delta Dunării. De asemenea, la cererea firmei «PANAMERICAN», în colaborare cu casa de filme Gilkison, realizăm în prezent două filme artistice de prezentare turistică generală a României. Amintesc de asemenea organizarea celei de-a III-a ediții a Concursului de fotografii artistice cu tematica turistică «România pitorească», fotografiile premiate urmînd să alcătuiască obiectul unor expoziții itinerante.

Ne ocupăm totodată de realizarea standurilor turistice în cadrul expozițiilor și manifestărilor internaționale la care participă țara noastră, de decorarea agențiilor turistice și a punctelor de frontieră. Aș dori să amintesc astfel, pe scurt, de materialele decorative și publicitare realizate de agenția noastră cu prilejul celui de-al V-lea Seminar internațional de marketing de la Timișoara, de lucrările de amenajare a expoziției «U.R.S.S. — țara turismului», care se va deschide în aceste zile la Casa prieteniei româno-sovietice, de succesul de care s-a bucurat expoziția cu tematică turistică organizată în Liban cu prilejul Săptămîinii gastronomice românești. Acestea toate nu sînt desigur decît un început, pe care-l dorim cît mai promițător și sper că și pe viitor vom reuși să ne prezentăm cu materiale realizate la nivelul celor mai exigente cerințe ale publicității moderne.

Aspect de la expoziția organizată de «Publiturism» în Liban.

cu „doina“ de la civitavecchia la palermo

— Dacă nu mă înșel, d-le Enrico Forti, agenția italiană de impresariat «Redar», pe care o conduceți, termină zilele acestea pregătirile unui al doilea mare turneu folcloric românesc în Italia.

— Unui al treilea... Din vara lui 1969, cînd am făcut cu ansamblul folcloric «Prahova» din Ploiești un prim și de mare succes turneu în întreaga Italia, nu am lăsat o vară fără ca publicul nostru să nu se reîntîlnească cu formidabila dv. artă populară. Anul trecut, ansamblul studentesc «Doina» a colindat Italia din Sicilia pînă la Veneția, a dat spectacole în celebre amfiteatre romane și s-a oprit în mari centre turistice, în fața unui imens public internațional.

— Și cum au fost primite aceste spectacole?

— Cu un entuziasm greu de descris. Temperamentul năvalnic al dansatorilor români, varietatea dansurilor, frumusețea cîntecelor dv. au vrăjit un public de mare rafinament: nu uitați că Siracusa, de pildă, adăpostește prestigiosul festival anual de folclor «Migdalul înflorit» și că sîntem învățați să vedem cele mai bune trupe folclorice din toată lumea.

— Pentru turneul pe care îl începeți peste cîteva zile ce ansamblu ați solicitat?

— Ne-am oprit din nou, eu și colaboratorul meu Antonio Furnari, asupra «Doinei»; este un ansamblu de un bun profesionalism și de o mare seriozitate artistică. Am pregătit pentru «Doina», în afară de obișnuitele spectacole, o mare paradă a folclorului românesc, care va străbate Roma, în celebrele birje italiene, pe Via del Corso, din Piața Veneției în Piața del Popolo, iar de aici în Piața Spaniei și pe Via del Impero, vom fi primiți de primarul Romei și — firește — vom fi solicitați la televiziune.

— Succes, d-le Forti, pentru «Doina» noastră și impresariatul dv.

S.F.

Prin martie a.c., pe bulevardul Lacul Tei și-au făcut apariția primele utilaje terasiere cu muncitorii respectivi, care după tot tîbucul au început să desfacă bucată cu bucată o bună parte a respectivei artere. Scopul: lărgirea și asfaltarea bulevardului, în vederea înlesnirii traficului foarte intens, mai ales în sezon estival, cînd sute de vehicule se îndreaptă spre litoral (bulevardul fiind o principală poartă de ieșire din oraș). Ei bine, au trecut aproximativ 4 luni și nu s-a reușit asfaltarea decît a unei părți limitate. În schimb, s-a obținut o spectaculoasă gîtuire a circulației, dereglări de orare (autobuzul 76 tînde din ce în ce mai mult să devină o raritate), cu tot cortegiul de nervi și timp pierdut cunoscut. Pe seară, traversarea bulevardului constituie pentru pietoni o adevărată aventură (vezi gropile, bălțile și movilele de pămînt). Cînd se va pune capăt unei asemenea situații intolerabile, mai ales în perspectiva lunilor iulie și august, cînd traficul rutier spre litoral se înzecește? Care este cuvîntul edililor noștri? Îl așteptăm!

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

DESPRE REPORTAJ

Genul, publicistic și literar în același timp, a beneficiat pe vremuri, la noi, de condeie ilustrate. F. Brunea-Fox și Geo Bogza au ridicat reportajul românesc la trepte de realizare excepționale. Dovadă perenitatea paginilor lor, citite la treizeci și patruzeci de ani distanță cu aceeași proaspătă voluptate. Subiectele atacate de reporterii au murit, viața expediindu-le la arhive, dar interesul lectorului rămîne intact, reproducîndu-se în domeniul reportajului ceea ce se întîmplă cu literatura eternă: Teba a dispărut din geografie, ciurma e de mult o boală învinsă, însuși incestul nu mai constituie o plagă socială, dar *Oedip rege* pasionează și astăzi toate conștiințele, cutremurate de dimensiunea unei tragedii neistovite.

În zilele noastre reportajul se demonstrează un gen de necesitate cotidiană. Îl impune o realitate spectaculoasă de o inventivitate debordantă. Și totuși se petrece cu reportajul, văzut sau citit, o sincopă de interes, lamentabilă. Scris sau vorbit, a devenit de o monotonie vecină cu lingoarea. Reportajele seamănă între ele ca două picături de apă picurate pe creștetul unui cititor desființat prin plictiseală. În proza respectivă, omul a fost eliminat de «obiective», sentimentele de unelte și mașini, în locul poeziei s-a instalat un limbaj tehnicist, ermetic, ca un poem abscons. Poeții scriu pentru uzul poezilor și reporterii pe înțelesul, exclusiv, al specialiștilor de ramură. Metafora a fost spulberată de cifră și faptul de viață de o statistică exprimată într-un cod secret. N-am nimic împotriva acestor cuceriri stimabile ale spiritualității contemporane. Dar iată, se petrece un fapt derutant: reportajul e prin natura lui mărturisită un gen publicistic informativ. Ei bine, reportajul actual e dopat cu o asemenea doză informațională, că nu mai comunică nimic.

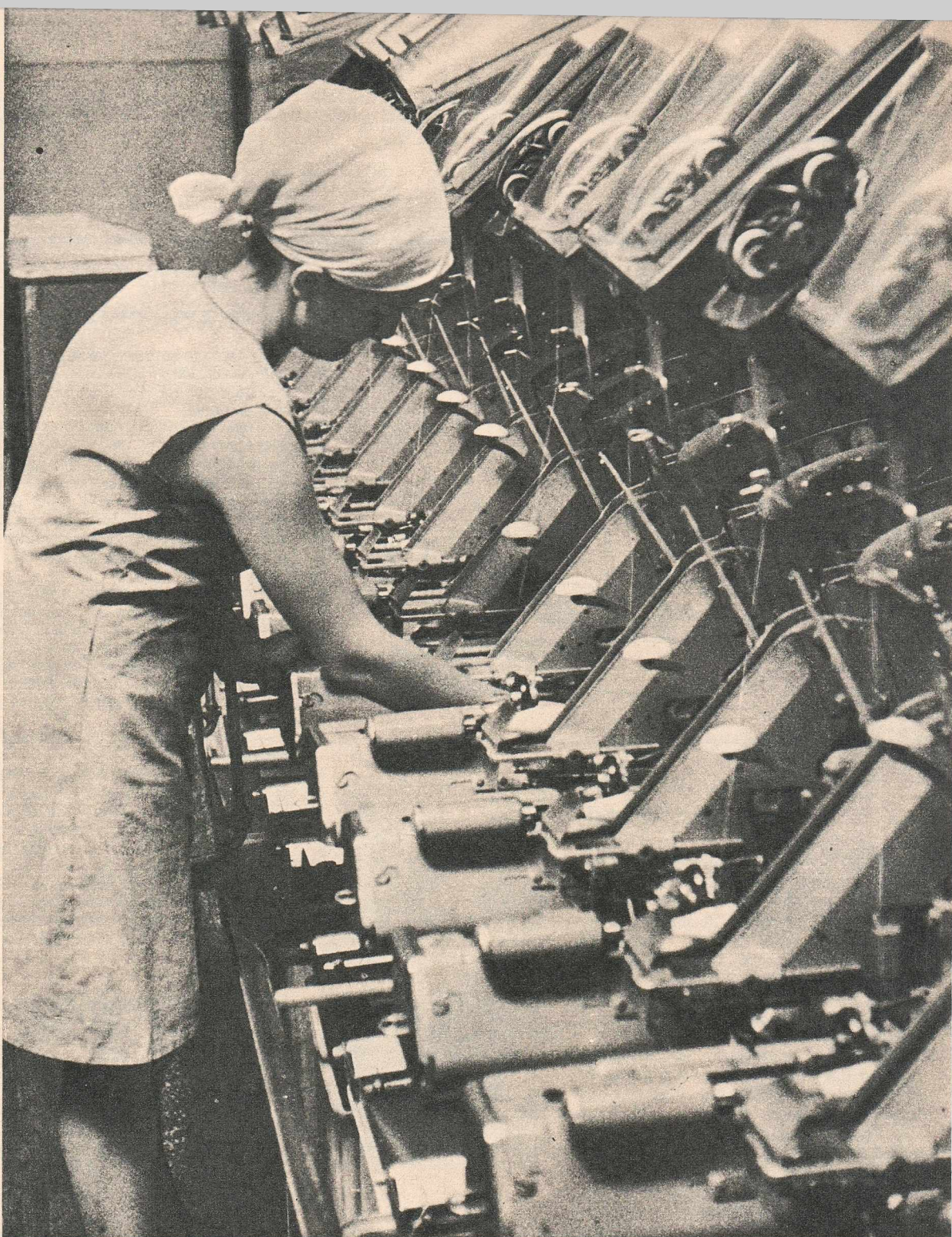
Se întîmplă cu genul în speță un fapt pe care l-am observat, amuzat și trist în același timp, în alt sector al informaticii; un panou de reclamă e chemat, înainte de orice, să-ți solicite atenția. Am văzut, deunăzi, un afiș; cerea un sfert de oră ca să fie descifrat. În fața unei asemenea diabolice invenții nu mai știi ce să faci. Să rizi? Să plîngi?

Sînt puține produse în care stabilim un contact atît de direct, cum este cazul celor ale fabricii «Dacia». Aceasta mai ales într-un sezon atît de cãlduros, în care veșmintele noastre se reduc la culorile vii, atractive și odihnitoare ale țesăturilor. Și pentru cã partenerile noastre într-ale vieții au încetat de mult sã se mai arate nemulțumite în fața produselor expuse în magazinele de specialitate, am încercat sã surprindem explicația înãã la originea sa. Evident cã s-a parcurs un drum lung. Înființatã cu 35 de ani în urmã, sub formã de filaturã de bumbac cardat, unitatea lucra cu jumãtate din numãrul fuselor. Azi se înalțã o fabricã modernizatã complet, numãrul rãzboaielor, și ele la rîndul lor automate, a crescut de 4 ori iar secția de finisaj de aici este dintre cele mai moderne din cîte existã în țarã pentru țesãturile de bumbac. Progresul este vizibil. La «Dacia» se realizeazã acum în 20 de zile întreaga producție valoricã a anului 1948 și în 7 luni producția din nu foarte îndepãrtatul an... 1965. Beneficiarii? Noi, cumpãrãtorii, prin intermediul tuturor combinatelor de confecții care existã în țarã.

Pentru aceasta a fost nevoie de o organizare superioarã a proceselor de producție, de îndeplinirea lunã de lunã a sarcinilor de plan. Colectivele de aici nu se dezminț. Faima hãrniciei femeilor (care formeazã majoritatea colectivului) e de mult cunoscutã. Bilanțul primelor 6 luni este îmbucurãtor pentru conducerea fabricii, pentru lucrãtorii și... pentru reporter. Producția globalã înregistreazã o depãșire de peste 2 500 000 lei. Peste 15 tone fire de bumbac au fost realizate peste plan, în timp ce țesãturile crude obținute în plus au însumat peste 30 000 mp, iar țesãturile finite peste 70 000 mp.

«Au fost depãșite — ne precizeazã tovarãșa inginer Elena Vrãbieș, responsabilã comisiei economice din cadrul comitetului de partid al combinatului — propriile noastre angajamente. Iatã un exemplu: ne-am hotãrit sã depãșim valoarea producției globale în anul acesta cu 3 milioane lei. Ei bine, pe primele 6 luni am realizat deja 2,5 milioane lei. La producția de fire angajamentul de a obține peste plan 12 tone a fost îndeplinit dupã primele 5 luni. Un succes — adaugã interlocutoarea — l-am obținut la filaturã, unde s-a realizat producția fizicã prevãzută în proiect cu douã trimestre înainte de termen. Ne-am îngrijit pentru aceasta ca muncitorii ce vor lucra la noile mașini sã fie instruiți din vreme. Totodatã, au fost întocmite și respectate graficele de reglare, ungere și curățenie, acțiune de o importanță majorã în fabrica noastrã».

În cursul acestui an la «Dacia» s-a introdus pentru prima datã fabricarea amestecurilor din celofibrã cu fibre poliesterice și s-a folosit tot ca un început acest amestec la utilaje specifice prelucrãrii bumbacului. De altfel, la țesãtorie, în primul semestru al anului, s-a extins substanțial ponderea țesãturilor din fire fine de bumbac, poliester și celofibrã, mai ales la țesãturile la modã. La «Dacia» s-a considerat pe bunã dreptate cã e necesarã satisfacerea cerințelor și gustului publicului. De aceea, conținerii centrului de creație a imprimeurilor nu conțin sã amestece dibaci și cu fantezie culorile curcubeului. Și este, vã asigur, nevoie de multã, foarte multã in-

VOCAȚIA

PENTRU CULORI

de Petre ANGHEL

Fotografii de V. BÎRCĂ

ventivitate. Mai ales pentru cã modelul trebuie sã placã. dacã nu tuturor, marii majorității. Dar și pentru cã se realizeazã repede datoritã productivității ridicate a mașinilor. În cîteva minute, pinza curatã, de un alb imaculat, devine îmbobocitã cu 8-9-10 sau 12 culori. Într-un minut se imprimã 6 metri în mai mult de 8 culori, operație la care sînt antrenați nici mai mult, nici mai puțin decît 4 muncitori. La sfîrșitul unui schimb, la cele 3 linii tehnologice, 6 000 de metri așteaptã croitori vrednici. Cît de solicitate sînt aceste țesãturi, mai ales în sezon, e lesne de înțeles. De altfel, 90 la sutã din producția de imprimeuri ia drumul exportului, concurînd cu succes produsele similare ale altor țãri. Aceste exporturi au adus de la începutul anului 1 milion lei valutã.

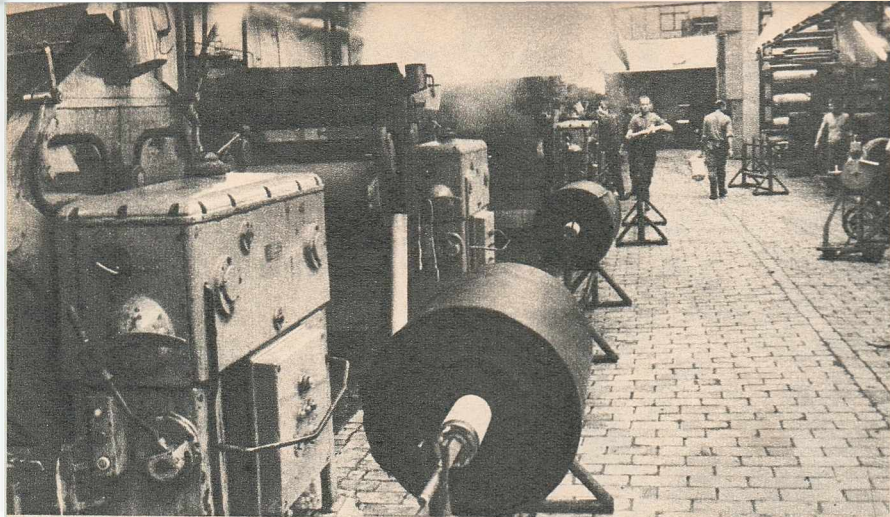
Dar inteligența unitãții e folositã cu eficiență în însuși procesul de producție prin modificarea unor tehnologii de fabricație. E cazul inovației «reducerea ciclului de fabricație la țesãturile cu coloranți ftalogeni», care a dus la eliberarea unor mașini și la ocolirea unor procese suplimentare și care are o eficiență de peste 120 000 de lei

anual. Mașina de rectificat ventile, deja folositã, aduce o economie de 88 000 de lei pe an, în timp ce folosirea mașinii de condensat cu douã foi de țesãturã suprapusã are o eficiență de 84 000 lei. Anul acesta s-au aplicat deja 14 din cele 24 de propuneri de inovații și roadele n-au întîrziat sã se arate.

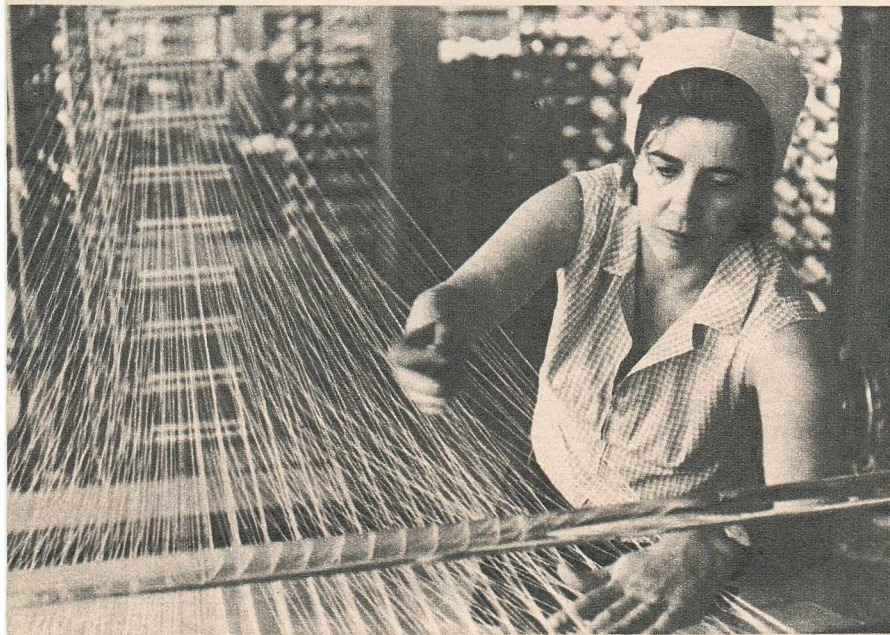
...«Dacia» — marca unei fabrici cu care venim zi de zi în contact și cãreia fiecare cumpãrãtor are dreptul și posibilitatea sã-i judece rezultatele. Produse pe care le purtãm pe noi, pe care ne oprîm ochii la fiecare vitrinã. O fabricã obligatã de însuși prestigiul ei sã se respecte. Și o face. Aici mãiestria a devenit un lucru obișnuit, dovadã cã orice țesãtoare poate deservi curent 10-12 rãzboaie, fiind în stare sã remedieze defecte în 10-12 secunde. O fabricã ce reduce lunã de lunã cheltuielile de producție sporind an de an beneficiile. O unitate care o datã intratã în concurență cîștigã: dovadã cele 20 de milioane lei obținute în primele șase luni ale anului peste prevederile planului de export. O adevãratã vocație pentru cifre și culori.

de H. DONA

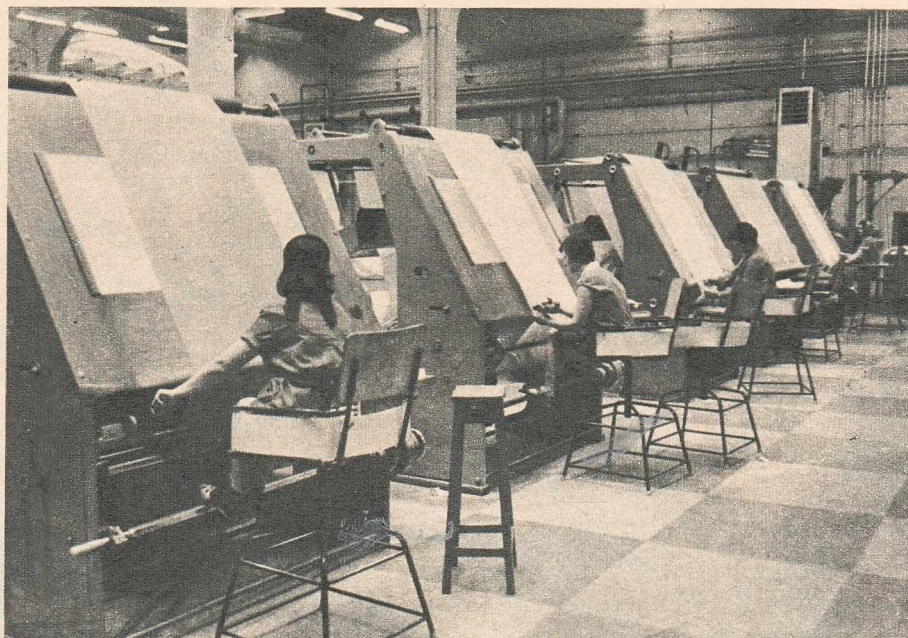

◀ După ce au suportat 20 de ore fierberea sub presiune, țesăturile intră în «cabinele de înfrumusețare» ale vopsitoriei. O aparatură de mare productivitate schimbă fața în fiecare zi la peste 55 000 metri.

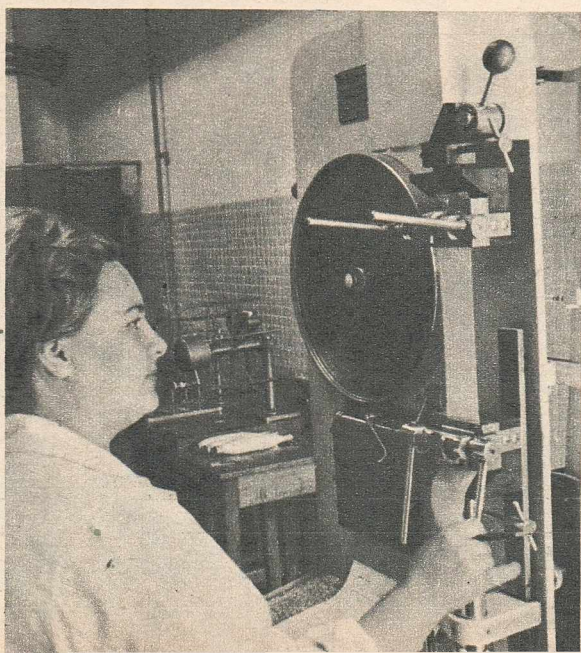

◀ Unei țesătoare nu e de ajuns să aibă ochii în patru. Fiecare lucrează simultan la 10-12 războaie. Asta nu le împiedică însă să asigure o calitate superioară țesăturilor și să remedieze defectele în mai puțin de 15 secunde.

Prin folosirea mai rațională a capacităților de producție, prin modificarea unor tehnologii de fabricație și mai ales printr-o cât mai bună deservire a mașinilor, în primele 6 luni s-a obținut o producție suplimentară de peste două milioane și jumătate.

Pentru a imprima culorile curcubeului pe țesături, e nevoie de combinația atentă, în diverse nuanțe și proporții, a vopselelor. Ceea ce fac cu grijă laborantele.

▲ Atenție sporită și permanentă. La lumina ecranelor se pot sesiza mult mai ușor defectele. Și se sesizează. E adevărat însă că fiecare colectiv în parte le înlătură, pe cât posibil, în întregime, mai înainte de a ajunge aici.

◀ Se încearcă rezistența firelor. Și de ea depinde, în final, rezistența cămășilor noastre.

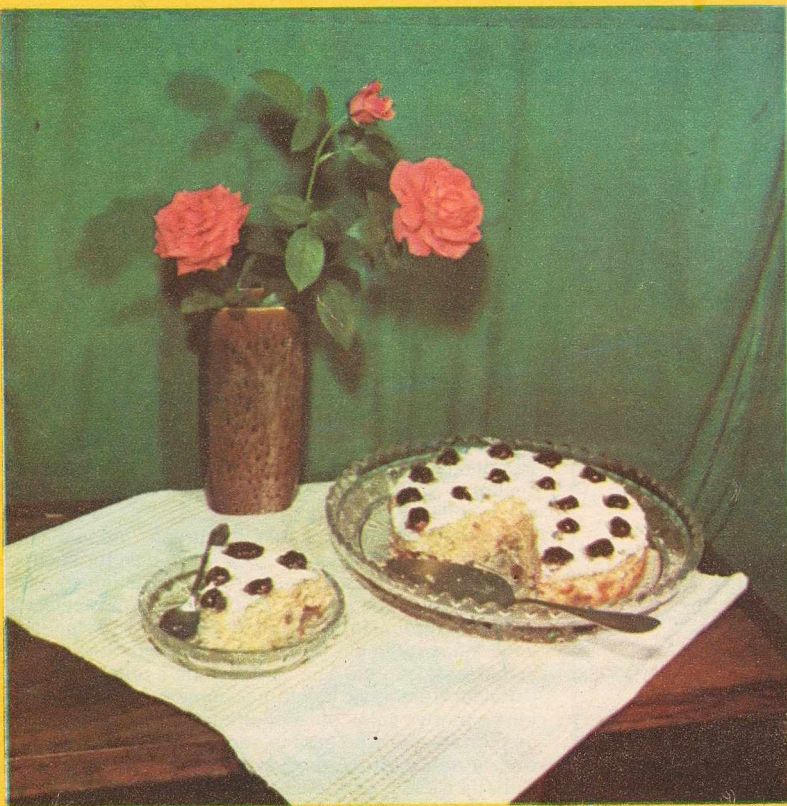
Atmosfera de vacanță, caracteristică acestor luni de vară, și-a pus amprenta și asupra corespondenței pe care o primim de la cititorii noștri: o diversitate crescută a preocupărilor, o oarecare diminuare a temelor grave, însoțită de o corespunzătoare sporire a temelor mai destinate. Să încercăm să răspundem măcar unei părți din recolta ultimei săptămâni.

Cititorul **N. Lupescu** din București, preocupat (ca și mulți alții) de intensificarea activității turistice, ne scrie în legătură cu organizarea de hoteluri, moteluri, campinguri, parkinguri și alte instalații de același tip pe lângă monumentele istorice și de artă (de pildă, pe lângă mănăstirile din Bucovina și din Munții Neamțului) și folosește o formulă pe care o credem reușită. «Acele instalații trebuie să fie cât mai numeroase, cât mai bine utilizate, potrivit celor mai moderne criterii, cât mai aproape de monumentele pe care le servesc, cât mai funcționale dar, în același timp, neapărat, cât mai puțin vizibile. Turistul trebuie să le aibă neapărat la îndemână, dar ele nu trebuie să tulbure prin prezența lor imaginea pe care ne-o oferă vechile comori de artă». Bine spus, deși grea treabă. Și ne gândim că formula tovarășului Lupescu ar putea fi folosită și în alte cazuri decât în cele amintite mai sus, de la nu știu ce marfă culturală și pînă la substructura contabilicească (bonuri, inventar etc.) a unor activități comerciale.

Cititorul **Al. Mureșan** din Sibiu vrea să știe cu ce filme ne vom prezenta la Festivalul cinematografic de la Veneția. Probabil că dumisale nu-i ajung succesele obținute la alte festivaluri și vrea acum să le completeze cu unul asemănător la Veneția (unde filmele noastre n-au mai fost selectate de foarte mulți ani). Dar, probabil că «acolo sus, cineva ne iubește» și e vorba ca festivalul de la Veneția nici să nu mai aibă loc anul acesta.

Nu putem fi de loc de acord cu o anumită formulare din scrisoarea cititorului **Anastase Vlăduț** din Craiova. Dumneasa, probabil iritat (ca atîția alții) de dificultățile obținerii unei locuințe corespunzătoare, își pune, la un moment dat, întrebarea: „Cînd se vor reîntoarce timpurile cînd vedeai pe zidurile caselor lipite atîșe pe care scria «De închiriat»? În primul rînd, nici la noi și nici aiurea «timpurile nu se reîntorc». Timpul merge numai înainte și soluțiile tuturor problemelor noastre pot fi găsite numai în viitor și nu în trecut. În al doilea rînd, timpurile din trecut nu erau de loc atît de idilice cît ar putea să pară unora (nici măcar în ce privește locuințele). Nu trebuie să uităm cel puțin două lucruri: a) populația orașenească, căreia trebuie să i se asigure locuințe, a crescut în ultimele decenii de 6-7 ori și deși în ultimii ani se construiește într-un ritm cum nu s-a construit niciodată pe acest pămînt, e greu de făcut față unei asemenea explozii de urbanizare și b) costul unei locuințe este astăzi de cîteva ori mai mare decît în trecut, deși se folosesc metode industriale, pentru că chiar locuințele cu cel mai scăzut nivel de confort au o dotare (electricitate, apă, canalizare, încălzire centrală, căi de acces etc.) incomparabil mai bogată decît media locuințelor de altădată. Și, în plus, ca să revenim la atîșul cu pricina, li s-o fi pîrînd unora pîto-rești mutările mizere de Sf. Gheorghe și Sf. Dumitru, dar pentru cei în cauză ele constituiau o expresie amară a precarității economice și a umilintei. Nu știu dacă vor mai apărea vreodată bilețele «De închiriat»; nu cred, așa cum nu cred că vor reînvia sacalele de apă și grădinițele de zarzavat din fața caselor. Cert este că, în viitor, condițiile de locuit se vor ameliora continuu. Că se va ajunge vreodată la situația în care oamenii vor fi complet mulțumiți, de asemenea nu cred. Pretențiile cresc, ceea ce e și firesc, și bine. Oamenii care vor astăzi un apartament cu două camere, confort II, vor vrea mîine (sau poimîine) patru camere sau cinci, aer condiționat, garaj, reședință secundară și mai știu eu ce.

Din Polonia, respectiv de la Zielona Góra, am primit o scrisoare emoționantă a unui cititor, **Franciszek Mozdzierski**, care a locuit demult în România. «Cu toate că a trecut aproape un sfert de veac — ne scrie dumnea-sa — de cînd am plecat din România, nostalgia după locurile de odinioară, unde a trecut tinerețea mea, a rămas mereu vie. Sînt un mare amator al folclorului românesc (atît de original) cît și al literaturii române. Citesc foarte mult în limba română și colecționez cărți. Aici, în îndepărtata Polonia, am o adevărată și bogată bibliotecă în limba română». Cititorul polonez are multe aprecieri binevoitoare despre «Flacăra», aprecieri pentru care îi mulțumim. După cum îi mulțumim și pentru informația (în completarea reportajului «Psihograma unui idol, Tarzan», apărut în nr. 23) că vestita carte a lui Burroughs a apărut în românește, prin 1932-1935, în editura Hertz. Ne-am notat, de asemeni, propunerile dumisale și îl rugăm să ne mai scrie.

**CORN
FLAKES –
FULGI
DE PORUMB**

Prodot cu deosebite calități nutritive:

— Ușor
digerabil,
de aceea
foarte indicat
în alimentația
copiilor
și a celor vîrstnici.

— Asimilare optimă,
datorită contactului rapid
cu sucurile gastrice.

— Rezistent la păstrare,
deoarece conține grăsimi,
are un anumit grad de umiditate.

Un dejun delicios cu CORN FLAKES!
CORN FLAKES cu iaurt,
cu smîntînă, cu lapte sau fructe.

**Un adaos delicios
la masa de prînz sau la cină!**
CORN FLAKES în supă,
în loc de crutoane.

CORN FLAKES în budinci cu brînză,
dulci sau sărate.
CORN FLAKES ca desert,
fructe proaspete etc.

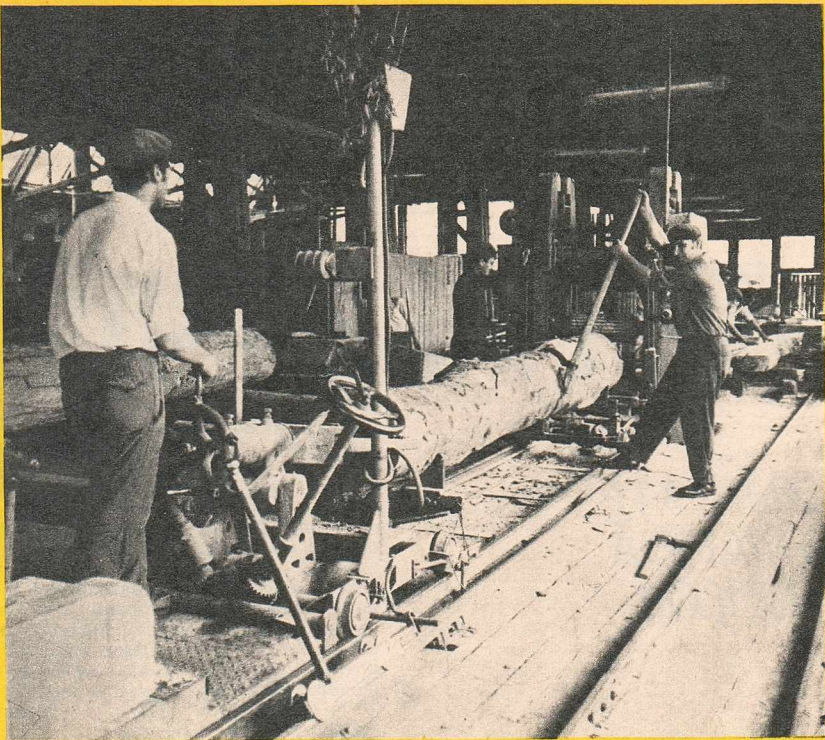
Sau pur și simplu **CORN FLAKES**,
fără dulciuri, fără alte alimente.
Un produs alimentar ideal,
cu care se va delecta toată familia dv.,
nu numai acasă,
ci și în drumeții sau excursii.

**corn
flakes**

FULGI DE PORUMB

aurul verde hunedorean

Interviu cu ing. Gheorghe ORVAS, director tehnic al COMBINATULUI DE EXPLOATARE ȘI INDUSTRIALIZARE A LEMNULUI-DEVA.

— Care este structura organizatorică a combinatului?

— C.E.I.L.-Deva are în subordine patru unități, trei sectoare de exploatare (pe care le coordonează direct) și o fabrică de cherestea în localitatea Vata:

● Unitatea de exploatare și industrializare a lemnului-Orăștie se ocupă cu exploatarea și industrializarea lemnului prin transformarea buștenilor de fag în cherestea fag, traverse normale, traverse speciale. Din cherestea și dulăpași produce și lăzi pentru ambalaj.

● Unitatea de exploatare a lemnului-Hațeg, a cărei activitate constă în exploatarea materialului lemnos și livrarea la diverși beneficiari pentru prelucrare, în diferite sortimente.

● Unitatea de exploatare a lemnului-Petroșani are ca activitate exploatarea masei lemnoase și livrarea la diverși beneficiari, în diferite sortimente. În activitatea sa mai are o secție care se ocupă cu transformarea buștenilor de rășinoase în cherestea și transformarea buștenilor de fag în cherestea fag, traverse normale și traverse speciale.

● Unitatea de mecanizare și transporturi forestiere-Deva are ca activitate transportul materialului lemnos, de la pădure pînă la depozitele finale, cu autoremorci dotate cu troluri pentru încărcat mecanic, autolăzi pentru transportul materialului lemnos și autobasculante pentru lucrările de investiții.

Apartin direct de combinat:

● Sectorul de exploatare-Baia de Criș;

● Sectorul de exploatare-Dobra;

● Sectorul de exploatare-Hunedoara;

● Fabrica de cherestea-Vata.

— Dorim să cunoaștem principalele realizări cu care ați încheiat anul 1970.

— Ultimul an al cincinalului s-a caracterizat prin realizări importante la toți indicatorii planului de stat, aferenți C.E.I.L.-Deva, după cum urmează:

— Producția globală 101,88 la sută producția-marfă 101,3 la sută, productivitatea muncii 100,1 la sută, producția-marfă vîndută și încasată 100,43 la sută, planul de desfacere la export 115,20 la sută, reducerea cheltuielilor la 1 000 lei producție-marfă 1,45 lei, economie la prețul de cost 600 000 lei.

— Dintre produsele realizate în cadrul combinatului numiți câteva mai reprezentative.

— Dintre produsele noastre putem aminti următoarele:

— bușteni-gater fag, rășinoase, stejar, pentru industrializare;

— bușteni de fag, stejar, pentru furnire estetice și tehnice;

— lemn de mină din rășinoase și foioase;

— lobde industriale de fag pentru doage, P.A.L., P.F.L., distilare, tananți, dulăpași etc.;

— lemn celuloză de fag, rășinoase și diverse esențe;

— mangal de bocșe;

— cherestea de fag și diverse;

— lăzi de fag pentru diferite tipuri de ambalaje.

— Aveți desigur și sarcini în domeniul exportului.

— Desigur. C.E.I.L.-Deva exportă produse lemnoase, cherestea de diferite esențe și lăzi în peste 20 de țări, printre care amintim: U.R.S.S., R.P. Polonă, R.P. Ungară, R.S. Cehoslovacă, R.D. Germană, R.F. a Germaniei, Anglia, Austria, Italia, Elveția, Liban, Egipt etc.

— Realizări pe plan social-cultural și învățămînt?

— S-au construit în 1970 peste 25 de cabane forestiere, un bloc cu 20 apartamente, s-au amenajat două can-

tine, s-au calificat prin centrul școlar din Sibisel 179 fasonatori mecanici, 21 fochiști; iar prin alte centre de calificare din țară: 12 funiculariști, 35 tractoriști, 12 tehnicieni și maiștri, 25 lăcătuși-mecanici.

— Vă rugăm să prezentați, în câteva cuvinte, perspectivele viitoare ale combinatului.

— În noul cincinal 1971-1975, C.E.I.L.-Deva și-a propus: construirea de 400 km drumuri auto forestiere, dotarea autocamioanelor cu troluri la autolăzi pentru încărcat mecanic, dotarea autocamioanelor cu containere pentru lemnul despicat, construirea unei fabrici de cherestea, cu o capacitate de 70 000 mc cherestea fag anual, la Hațeg, construirea a 30 apartamente pentru muncitorii de la fabrica din Orăștie, construirea a peste 100 cabane forestiere în exploatare, dotarea locurilor de muncă cu noi utilaje de mare productivitate ca: funiculare F.P. 2, F.U. 500, tractoare articulate forestiere, încărcătoare cu brațe frontale etc., construirea unui depozit final și a unei stații de întreținere auto în localitatea Iscroni.

Eugen GIVULESCU

din amintirile

unui carnet cu amenzi

Am tras mașina la umbră și din câțiva pași am trecut cu toții dincolo de «paralela 45». Nu e o figură de stil. Aici, între Ploiești și Băicoi, TAPL-ul a glumit cu tîlc și erudiție, ridicînd un motel a-nția pe care l-a plasat exact de-a lungul briului nevăzut al planetei noastre. Mă rog, o găselniță comercială care, zice-se, face impresie.

Am ajuns deci în aceste locuri foarte umblate, conduși de agentul sanitar Dan Popescu, fericitul supraviețuitor al unei aprige confruntări gastronomice, eveniment petrecut în urmă cu 6 luni, cînd omul legii, sosit în local ca simplu și pașnic consumator, era cît pe-aci să dea ortul popii, comandînd *à la carte* ciorbă de pește. Din fericire totul s-a terminat cu bine și cu o amendă de 5 000 lei, deoarece — supus diformității profesionale — reprezentantul inspecției sanitare, gustînd o dată și sculpînd de 10 ori, și-a transformat vizita în control inopinat. Faptele: bucătăreasa Emilia Marinescu a «uitat» pe masă, de cu seară, cîteva capete de pește; a doua zi le-a introdus în oala cu ciorbă pescărească. Cuvintele sînt de prisos, chiar dacă le-am alege pe cele mai tari.

Ne-am reîntors, așadar, în aceste locuri minate, înarmați de data aceasta cu toate cele necesare: mirosuri fine, priviri agere și ustensile viclene în stare să determine diluția băuturilor alcoolice, concentrația în zahăr a sucurilor de fructe sau prospețimea preparatelor culinare. Am fost întîmpinați cu surșuri profesionale și cu plictisul cochet al omului deranjat dar amabil și înțelegător. Pretutindeni, curățenie lună, ordine, preparate apetisante. Am găsit totul în regulă, oricite flotări și gimnastică sudează au făcut membrii brigăzii de control, căutînd sub dulapuri, în sertare, frigider, sub mese și în rafturile depozitului. Ne-am luat pălăria și ne-am văzut de drum.

Am luat-o, cu alte cuvinte, spre București, pentru a publica în paginile de față concluziile unui raid-anchetă desfășurat în județul Prahova, una dintre numeroasele acțiuni de control care au loc în aceste zile în unitățile comerciale, în piețe și depozite, ca urmare a indicațiilor conducerii de partid și, personal, ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, și care vor avea drept rezultat stabilirea unor măsuri concrete pentru îmbunătățirea activității din acest domeniu.

Un control amplu, exercitat de colectivele ale Consiliului economic, împreună cu reprezentanții ai organelor locale de partid

...SAU PRIN CE REZULTATE NOTABILE SE RECOMANDĂ ACTIVITATEA BRIGĂZILOR DE CONTROL

de Liviu TIMBUS

Fotografii de Elena GHERA

Prins cu ocaua mică! La unitatea C.L.F. din Băicoi, responsabilul Constantin Ștefănică a fost surprins vinzînd roșii de calitate inferioară pe post de tomate calitatea I.

și de stat, comerciale și de inspecție, o acțiune vastă care a stîrnit din primele zile aprobarea și satisfacția deplină a milioanele de cetățeni ai patriei.

REGULĂ FĂRĂ EXCEPȚIE

Am început-o cu sffrșitul, istorisindu-vă ultimul nostru popas, tocmai pentru a evidenția încă din primele rînduri efectele notabile ale inspecțiilor comerciale și sanitare inopinate, ale măsurilor generale de verificare și control, atunci cînd omul legii dovedește, deopotrivă, incisivitate, pricepere, simț de răspundere și intoleranță în fața faptelor care nesocotesc trăsăturile de bază ale eticii noi: cinstea, corectitudinea, responsabilitatea, comportarea civilizată. Dar fiindcă am început prin a derula de-a-ndara-tea firul evenimentelor consemnate în carnetul de reporter, sîntem datori să arătăm aici, la capitolul concluzii, că în județul Prahova aprovizionarea cu legume și fructe sau cu mărfuri distribuite prin comerțul de stat și cooperatist poate fi notată prin calificative onorabile. La Ploiești, Băicoi, Climpina, Țîntea, Filipeștii de Pădure, localități cuprinse în itinerarul nostru, unitățile centrelor de legume și fructe s-au dovedit aprovizionate din belșug cu mărfuri de calitate: roșii, castraveți, cartofi, vinete, varză, ceapă, fasole, dovlecei; cu impresionante cantități de vișine, dar cu mai puține fructe de sezon: cireșe, calse, piersici și zmeură. O notă bună și pentru unitățile comerțului de stat și pentru cele ale cooperatist de consum, din rafturile cărora n-au lipsit nici

Se verifică pungile cu zahăr, orez, făină, preambalate de salariații magazinului.

o zi produsele cele mai solicitate: mezeluri, ouă, lămii, produse lactate, făină, orez, zahăr, ulei, pîine neagră, pește congelat, produse de patiserie. Și tot cu impresii favorabile am rămas vizitînd unitățile de alimentație publică, excelent recomandate de către vitrinele frigorifice și rețetarul gastronomic variat.

În general vorbind, o situație bună (excepțională dacă ar fi să o comparăm cu anii precedenți, dar departe de a o considera astfel din moment ce modelul ideal exclude fără drept de apel orice carențe care țin de domeniul organizării, igienei, comportării civilizate și acurateții relațiilor de serviciu). Așadar, bine cu unele excepții...

Excepțiile confirmă regula — în gramatică sau aiurea, dar nu în domeniul comerțului. O cofetărie care a vindut într-o zi prăjituri stricate și un restaurant care a permis să se prepare meniuri din carne alterată ne pot tăia pentru multă vreme gustul și *deprinderea regulată* de a mai vizita asemenea unități. Mergem la piață și ne întoarcem cu sacoașă goală, trecem pragul magazinului alimentar și facem de îndată cale întoarsă, sîntem furați la cîntar, apostrofați de vînzători sau serviți cu mărfuri necorespunzătoare — toate acestea îl pot determina pe cumpărătorul în cauză (așa e omul nostru făcut) să se declare nemulțumit de... întrea-ga activitate a rețelei comerciale locale. Pe

banii lui munciți, omul dorește să cumpere azi și nu mâine, la ora aleasă și nu peste două ceasuri, exact ceea ce-i pofteste inima. Și are dreptate.

Nu putem trece la capitolul «excepții», de pildă, grava abatere a salariatului Grigore Anghel, responsabilul marelui restaurant «Muntenia» din Cîmpina, în frigidierul căruia controlul sanitar a descoperit 6 kg de carne alterată. Autorul a ridicat mâinile spre cer, recunoscându-și vina și cerînd clementă, dar fapta rămîne faptă, demonstrînd, în primul rînd, slaba activitate a inspecției comerciale locale.

Și fiindcă sîntem la capitolul atentatelor la adresa igienei publice, e momentul să-l notăm pe cel mai grav dintre toate. La cantina-restaurant a Exploatații miniere din Filipeștii de Pădure, însoșitorul nostru, agentul sanitar Dan Popescu, găsește (în ultimul moment) nu mai puțin de 19 kg de carne stricată. Carne destinată consumului, în care muștele își făcuseră cuibar de zile întregi. Vinovata principală: Rodica Apostol, responsabilă cantinei. O vedeți în fotografia din pag. 12 în timp ce scoate din frigidier carnea infestată, fapt pentru care va trebui să plătească o amendă de 1.500 lei. Deocamdată atât. Concluziile definitive le așteptăm însă din partea Uniunii județene a cooperativelor de consum.

Certați cu igiena s-au dovedit și alți salariați ai unităților alimentației publice. Extragem cîteva mostre din carnetul cu amenzi. La restaurantul «Bucegi» din Cîmpina, bucătarul Nicolae Enescu a fost găsit ținînd la un loc, în același agregat frigorific, carnea de vită și peștele proaspăt. La butetul 67 din comuna Țința, salariața Istena Florea (care a preluat munca de la Veronica Ene) a fost surprinsă vînzînd băuturi falsificate. La restaurantul nr. 3 din Dîtești (comuna Fili-

peștii de Pădure) responsabilul Dumitru Bucur a fost descoperit în gestiune cu 700 g carne alterată. La bodega «La botul calului» din Cîmpina, responsabilul Gheorghe Chivescu se îndeletnicea senin cu vînzarea de siropuri fermentate, iar în restaurantul din Brazi (să rîzi și să plîngi) Gheorghe Cursaru ținea ascunsă o cantitate de 65 kg telemea, deoarece aștepta să-și vîndă mai întîi hamșile...

...Sau tot atîtea fapte reprobabile, descoperite «întîmplător» de către brigada de control. Urmează, cum e firesc, și după gravitatea culpei, destituirile din funcții ale celor vinovați.

DESPRE RĂZBOIUL VERZELOR ȘI GENERAȚIA SPONTANEE DE LA DEPOZITUL C.L.F.-PLOIEȘTI

Intrăm să «cumpărăm» roșii la centrul de legume și fructe din Băicoi. Îi trecem pragul, invitați de eticheta din vitrină: «roșii cal. I». Le cerem pentru salată, cînd observăm, fără efort, că mai mult de jumătate din tomatele prezente în ladă au ales de mult drumul bulionului, traumatizate de lovituri sau plătind păcatele tineretii (lipsă de umiditate, grindină sau tare genetice). Diferența de preț a intrat, evident, în buzunarul vînzătorilor și al responsabilului. Acesta, pe nume Constantin Ștefănică, se scuză și-i acuză pe cei de la depozit, cu toate că, vorbind pe șleau, ar fi trebuit de mult să întocmească proces-verbal de sortare. Este «gratulat» cu o amendă de 400 lei și ne îndreptăm spre piața din Cîmpina. Dar și aici, angajații C.L.F.-ului — voit sau «întîmplător» — au spălăcit al dracului frontierele dintre categoriile de legume, amestecînd calitățile ca într-un ceain: roșii a II-a trecute

la I-a, castraveți a II-a laolaltă cu cei din a I-a, verze lux laolaltă cu surate modeste și, mă rog, alte prestidigitatii făcute cu punga cumpărătorului. Mai pe scurt: hoție curată. Curg și aici amenzile, dar oamenii se scuză aruncînd vina pe cei de la depozit.

Hai și la depozit, unde înregistrăm depozitățile responsabilului Ion Soreanu, care ne arată lăzile cu legume sosite fără eticheta de calitate din partea furnizorului, cooperativele agricole de producție din apropierea Cîmpinei.

— Nu putem discuta cu ei, deoarece refuză pur și simplu să ne livreze marfa contractată dacă nu le cumpărăm și varza disponibilă. S-a făcut la varză, tovarăși, să podești tot județul cu sarmale. Anul trecut am pățit-o tot așa cu spanacul și ceapa. Nu puteam achiziționa 1 chil de roșii fără să luăm și două de spanac. Asta e situația, alergăm cu limba scoasă după legume de sezon și de aceea n-avem timp pentru sortare și expediem marfa cum o primim.

Ne-am reîntors în piață, impresionați profund de excelența planificare realizată cu concursul Uniunii județene a cooperativelelor de producție. Aici altă drăcovenie. Pe piața liberă roșiile și fasolea au scăzut între timp sub prețul mercurialului, în vreme ce aceleași produse au devenit mai scumpe în unitățile C.L.F.-ului. Ne adresăm unui vînzător somnolent care își așteaptă în zadar clientela virtuală:

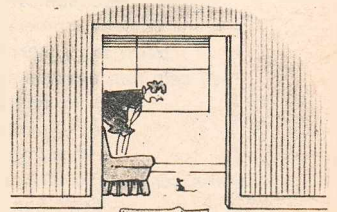
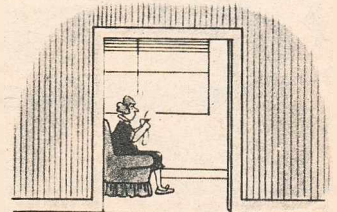
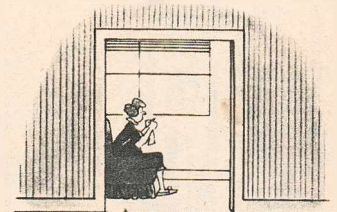
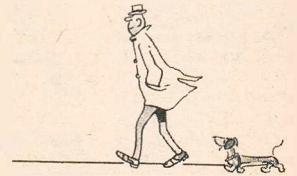
— Cum procedați cînd observați concurența de pe piața liberă?

— Ne adresăm merceologului, care se sfătuiește cu responsabilul pieței, care fuge la centru, de unde se dau telefoane la I.L.F.-ul din Ploiești, care se consultă telefonic cu Direcția comercială județeană.

— Mai simplu decît în visurile noastre!

(Continuare în pag. 12)

Pretutindeni, pe întreaga rază a județului Prahova, piețele s-au dovedit aprovizionate din plin cu mărfuri de sezon și de cea mai bună calitate. Am notat cu calificative onorabile și activitatea unităților de alimentație publică ca și pe cea a cooperăției de consum.

din amintirile unui carnet cu amenzi

◀ *La cantina-restaurant a Exploatării miniere din Filipeștii de Pădure, inspecția sanitară descoperă 19 kg de carne alterată, destinată consumului.*

▼ *Control inopinat la un restaurant din Cimpina. Se măsoară concentrația de alcool a băuturilor aflate pe teigheaua barmanului.*

▲
...cu plăcere, dar nu înaintea inspecției comerciale și a celei sanitare. Deocamdată acest local, certat cu cele mai elementare reguli de igienă, dar așezat, în schimb, în plin centrul Ploieștilui, știrbește serios prestigiul rețelei comerciale municipale.

Pe urmă, înțelegem noi, se face cale întoarsă și noile prețuri ajung cu trenul de seară. Nu vi s-au indicat metode mai simple?

— Ba da, dar cine își ia răspunderea...

Ne-o luăm noi, notînd toate acestea spre folosul organelor de resort ale județului și adresîndu-ne totodată Ministerului Comerțului Interior, care este dator o dată pentru totdeauna să întrerupă prin instrucțiuni precise acest lanț al slăbiciunilor planificate.

Ne încheiem vizita noastră legumicolă, poposind, neinvitați, la Depozitul central de legume și fructe din Ploiești, alci de unde se distribuie marfa în întreg județul și pe adresa căruia sosesc sute de misive protestatate. Controlăm registrele și atunci dezlegăm fără greutate marea enigmă a sortimentelor amestecate. Dar iată graiul cifrelor înscris în registrele contabile, începînd din mai și pînă în 25 iunie:

Primo tempo: ceapă verde cal. I intrată în depozit: 94 518 kg.

Secundo tempo: ceapă verde cal. I livră magazinelor de desfacere: 105 703 kg (cu 11 185 kg mai mult).

În continuare, aventura miraculoasă a castraveților de seră:

1) Castraveți calitate extra intrați în depozit: 81 714 kg.

2) Castraveți extra livrați cumpărătorilor: 84 800 kg (3 086 kg în plus).

Și despre generația spontanee a roșiilor extra:

1) Roșii extra intrate în depozit: 18 864 kg.

2) Roșii extra expediate C.L.F.-urilor: 22 422 (sau o diferență de 3 558 kg).

Cum au făcut pui legumele acestea? Evident că nu prin concursul forței demiurgice, ci simplu, ca la aprozar: s-au amestecat calitățile și s-au băgat banii în buzunar. Furt cu acte în regulă.

Venalitate, indolență crasă, lucru făcut de mintuială, tratare superficială a îndatoririlor profesionale. Un con de umbră aruncat

peste activitatea organelor județene de control și revizie și care, în ultimă instanță, pune sub semnul întrebării promptitudinea și constanța controalelor efectuate pînă în prezent. Cum ar fi continuat lucrurile dacă nu intervenea brigada de control?

ÎN LOC DE CONCLUZII...

...Mulțumiri călduroase membrilor brigăzii de control.

Activitatea lor salutară, desprinsă din vasta acțiune de control în curs de desfășurare, va trebui și aici, ca în întreaga țară, să conducă spre rezultatele dorite de noi toți: îmbunătățirea substanțială a aprovizionării populației cu mărfuri agro-alimentare, respectarea strictă a normelor de igienă, deservirea exemplară, perfecționarea desfacerii și, evident, înlăturarea și pedepsirea grabnică a celor vinovați.

Nu vi se pare că auziți, printr-o binevoitoare încordare a simțurilor, țiuitul celor două orbite concave din metal, dialogul lor refugiat în lumea ultrasunetelor, taina tehnicii mutate pe o terasă și deschise spre orizonturi? N-ați vrea să fiți cu urechea lângă semnalele lor sau cel puțin să fi stat pe un scaun din cinematograful în care a rulat acest film?

Dar nu e imaginea indiscretă a unei aventuri misterioase, nici cadru dintr-un film. E o amintire din anii studenției, e documentul fotografic al cercetării și aflării, al inițierii în tainele cunoștințelor practice. Un clișeu reușit despre o activitate esențială. Despre ceea ce ar trebui să fie întotdeauna un miracol dar câteodată degenerază într-un tabiet colectiv, despre cheia de aur înlocuită uneori cu un șperaclu din carton ori, cum spunea unul dintre interlocutorii noștri, despre

UN CĂSCAT CU NOTE

DIN CARE NE ALEGEM DOAR CU PLAJA

Categorică sentință și negativist debut pentru o anchetă pe tema practicii în producție a studenților. Asta nu înseamnă că nu cunoaștem și nu recunoaștem indiscutabilele succese obținute în dezvoltarea instituției de căpetenie care este învățământul. Nu înseamnă că nu apreciem și nu ne mindrim cu importanții pași făcuți în dotarea, organizarea și modernizarea lui, că nu avem certitudinea continuității acestui drum.

Dar...

...Cît timp absolvenții facultăților mai sînt priviți la primul lor contact cu producția ca niște ciudate vietăți abia atunci ieșite din eprubetă și care nu văd mai nimic dincolo de buchea ultimului examen, cît timp tinerii ingineri pierd cîteva luni bune pînă să se acomodeze cu ritmul, zgomotul, temperatura, problemele, foiclorul hal-lelor industriale, în condițiile în care există hotăriri precise privind legarea învățămîntului de practică, cît timp, după scurgerea acestor intervale, rezultatele concrete nu ating înălțimea așteptărilor și necesităților, devine lipsit de utilitate să zăbovim asupra a ceea ce merită să fie elogiat. Să ne ocupăm, așadar, de ceea ce trebuie îmbunătățit. Vorbind despre practică, să fim practici.

În unanimitate, interlocutorii noștri — cadre didactice și studenți — ni s-au plîns în primul rînd de durata total insuficientă a perioadei de practică în producție. Pe ansamblul învățămîntului superior, această activitate deține doar a cincisprezecea parte din programul de studiu. Cu

prilejul unui sondaj de opinie efectuat de Laboratorul de analiză a procesului de învățămînt, un absolvent al Facultății de istorie nota în chestionar: «Nici măcar n-am avut posibilitatea să ne facem o idee clară despre specificul muncii de învățămînt». Ce să mai spunem atunci despre studenții facultăților tehnice? Să ne mai mirăm de situația paradoxală că proaspeții absolvenți, în loc să fie așteptați cu nerăbdare ca niște deținători ai ultimelor noutăți tehnico-științifice, sînt ținuți mai întîi în carantina neîncrederii pentru acomodare cu realitatea?

Chiar așa, în puținătatea ei, practica în producție mai este pe deasupra și devitalizată de formalism. Lipsa unei legături economice, reciproc interesate, ferme, cu unitatea care găzduiește practicanții îi face pe aceștia să fie priviți ca o bătaie de cap în plus, de care e bine să scapi devenind binevoitor și «permițîndu-le» să se ducă la ștrand. Iar atunci cînd, prin specificul activității, locurile de muncă sînt dispersate în țară și asistentul coordonator trebuie să alerge dintr-un oraș într-altul, vizitele lui rare și fulgerătoare nu sînt în măsură nici să înlătore neajun-

surile, nici să întărească disciplina didactică, dar nici să asigure o îndrumare concludentă pentru lucrările ce vor fi apoi supuse examinării și notării.

Să nu se înțeleagă că opinăm pentru concentrarea în centrele universitare a locurilor de practică. Dimpotrivă. E necesar să se procedeze diferențiat. Revenind la practica pedagogică, prin același sondaj de opinie s-a constatat că tinerii profesori ajung la catedră neinițiați tocmai asupra condițiilor de activitate în mediul în care sînt repartizați cu preponderanță — cel rural. E straniu, dar majoritatea absolvenților, în special cei ai facultăților de fizică și chimie, mai acuză nefamiliarizarea cu activitățile de... laborator. Poate că această diferențiere a organizării practicii trebuie să aibă în vedere însăși perioada calendaristică afectată ei. Ce utilitate poate prezenta pentru studenții de la comerț exterior atașarea lor pe lângă instituțiile specializate în lunile de vară, cînd activitatea este redusă la minimum datorită vacanței partenerilor externi?

(Continuare în pag. 14)

de Emanuel VALERIU

ședința și finala

Duminică trecută a fost o zi de fotbal plină, adică o duminică în care de dimineață și pînă seara am fost solicitați de evenimente importante. Dimineața: plenara Federației române de fotbal, care i-a reunit pe membrii comitetului federal, pe unii tehnicieni, activiști, pe unii ziariști. N-am prea văzut jucători, dar asta nu pare să aibă importanță. Nu i-am văzut nici pe cîțiva dintre salariații importanți ai forului tehnic al fotbalului, dar asta nu-i treaba noastră. Am ascultat un raport amplu, ca dimensiuni, citit de un cadru universitar, fost jucător de fotbal, prof. Ion Șiclovan, în care erau tratate principalele probleme ale acestui sport: baza materială, calitatea, cantitatea, disciplina, cadrele — inclusiv cele tinere — ca și arbitrii, echipa reprezentativă, calendarul competițional, în sfîrșit, totul bine rînduit și orînduit astfel ca referatul să poată constitui o bază de discuție, cum se spune.

Toate bune și frumoase, numai că în materialul citat erau unele afirmații greu de înțeles sau greu de acceptat ca atare, unele naivități — voite sau nu — care nu puteau scăpa celor prezenți. Nu vrem să respingem raportul în întregime, ci doar unele pasaje, mai ales că primul înscris la cuvînt, președintele F.R.F., tov. Mircea Angelescu, a dat o bună lecție de onestitate și pasiune sportivă, de curaj în criticarea unor lipsuri ale biroului federal, etalonînd cu măsura bune-cuviințe succesele atît de invocate ale soccerului nostru și demonstrînd cu cifre elocvente realitatea materială a fotbalului la cele cîteva capitale importante: număr de terenuri, veniturile personale ale antrenorilor și jucătorilor (criticînd înjustețea criteriilor actuale), munca cu juniorii, regulamentul de transferări și așa mai departe.

Putem zice, cu mîna pe suflet, că de-abia în cuvîntul președintelui F.R.F. trăia cu adevărat acest sport îndrăgit de unii pînă la sacrificarea celor mai solide... principii, dar și de un număr impresionant de cetățeni de toate vîrstele și — evident — mai obiectivi. Cu prilejul amintit, tov. Mircea Angelescu și-a demonstrat credința în capacitatea comitetului federal de a urni niște inertiă, de a ajuta la rezolvări vitale pentru fotbal, așa cum și în alte instituții din țara noastră se întîmplă atunci cînd destinele unui sector de activitate sînt date în mîna colectivă a celor care activează în domeniul respectiv. Afirmația că fotbalul nostru, privit în ansamblu, a rămas în urma altor instituții și că nu s-a dezvoltat corespunzător cu sprijinul ce i s-a acordat este adevărată, dar la fel de adevărat este și faptul că federația nu s-a eliberat încă, în măsura necesară, de o anumită tutelă care — în mod vizibil — o incomodează în muncă, și anume la capitolul eficiență. Din această cauză, desigur, era perfect justificată observația poetului Adrian Păunescu, prezent și el la ședință, în privința referatului citit și citat de noi: acesta se ocupă de efecte ca și cînd ele ar fi fost cauze. În ceea ce ne privește, credem că referirea, în special, la situațiile necorespunzătoare din fotbalul nostru se cerea susținută cu exemple din prima divizie a țării și nu numai cu cele din B și C, și că întreg capitolul dedicat echipei naționale se impunea a fi tratat mai sincer și mai coerent. Nu se poate accepta, decît cu un zîmbet, ideea că «jocul echipei a devenit mai curgător» și imediat o altă idee care afirmă incapacitatea de atac a aceleiași formații! Nu mai spun că auzind despre imposibilitatea depistării a doi jucători de atac în fotbalul nostru n-am mai fost singurul care a zîmbit...

După-amiază, finala Cupei României, cîștigată de Steaua în detrimentul dinamoviștilor, ne-a demonstrat cîteva din raciile actuale ale fotbalului nostru, începînd cu deciziile anapoda ale arbitrilor C. Ghemingean, cu indisciplinarea jucătorilor pe care erorile celui numit nu le pot justifica. În legătură cu arbitrajul: n-am înțeles de ce nu i s-a încredințat conducerea acestei partide lui Victor Pădureanu, decretat în aceeași dimineață drept cel mai bun arbitru al anului? Incapacitatea de atac a echipelor noastre și a naționalei, lipsa elementelor proaspete acuzate în ședință au fost puternic contrazise de Aelenei, Iordănescu și Tătaru, toți tineri și excelent înzestrați pentru ofensivă.

Sezonul care urmează și care se cere minuțios pregătit acum, în perioada de inactivitate a formațiilor, va trebui să aducă limpezirile necesare. Cei 99 de membri ai noului comitet federal au cuvîntul.

UN CASCAT CU NOTE DIN CARE NE ALEGEM DOAR CU PLAJA

Criticile și sugestiile ar putea fi continuate. Numai că, pe lîngă aceste aspecte de rezolvare imediată, problema are aderențe mai largi în structura învățămîntului superior. De la raportul teoreticului cu aplicativul, pînă la legătura cu producția a inșiși profesorilor. Nu este firesc ca biologia să nu se simtă în stare să identifice plante și insecte în natură, să organizeze împăierea pieselor de muzeu, în schimb să se îndoape cu cunoștințe administrative schimbătoare despre «Organizarea I.A.S.-urilor». Nu este firesc ca 87% dintre cei care au studiat engleza, o limbă cu fonetică atît de dificilă, să aprecieze ca inutilă pentru activitatea lor didactică tocmai fonetica predată în facultate.

Consiliul profesoral al Facultății de electronică și telecomunicații de la Institutul politehnic-București a întocmit de mai multă vreme un studiu argumentat cu o rigurozitate specifică branșei, studiu a cărui concluzie implicată este că absolvenții facultății nu dobîndesc nici măcar nivelul de cunoștințe practice al unui muncitor. Primii trei ani de studiu sînt consacrați exclusiv matematicii, fizicii și predării noțiunilor fundamentale de introducere în electronică, program pur abstract ce «nu dă posibilitatea desfășurării unor activități aplicative care să fixeze noțiunile și care să formeze la studenți obișnuința cu interpretarea rezultatelor obținute». Predarea disciplinelor de specialitate începe abia în anul IV. În anul V studenții se ocupă de proiectul de diplomă. Consecința — comunicată de decanul facultății, prof. dr. ing. V.M. Cătuneanu — este aceea că «pînă la absolvire studentul nu mai are timpul necesar să se reculeagă din sfera abstractizării unde l-a plasat învățămîntul din primii trei ani de studii, iar pregătirea sa practică, în sensul activității concrete, rămîne incompletă și de aceea absolventul are nevoie de o perioadă mai îndelungată de adaptare în producție și nu toți absolvenții mai au posibilitatea să se adapteze» (subl. ns.).

Important este că toate cele schițate mai sus marchează doar începutul problemei. Ritmul drăcesc al mutațiilor din cunoașterea umană se abate cu violență și asupra învățămîntului. Nu e o noutate că modernizarea instituției nu înseamnă nicicum simpla actualizare a conținutului predării. Se impun și sînt căutate căile reevaluării a înșei proceselor psihologice ce fac obiectul pedagogiei. Noțiunea de cunoștință (predată și însușită) se conturează tot mai precis ca o unitate inseparabilă a teoreticului cu aplicativul. Chiar și împărțirea în timp a programului de învățămînt în ore sau perioade de teorie și de practică a devenit artificială și bătătorește terenul în care vechiul învățămînt se mai dezvoltă încă în circuitul unui sistem suficient sieși.

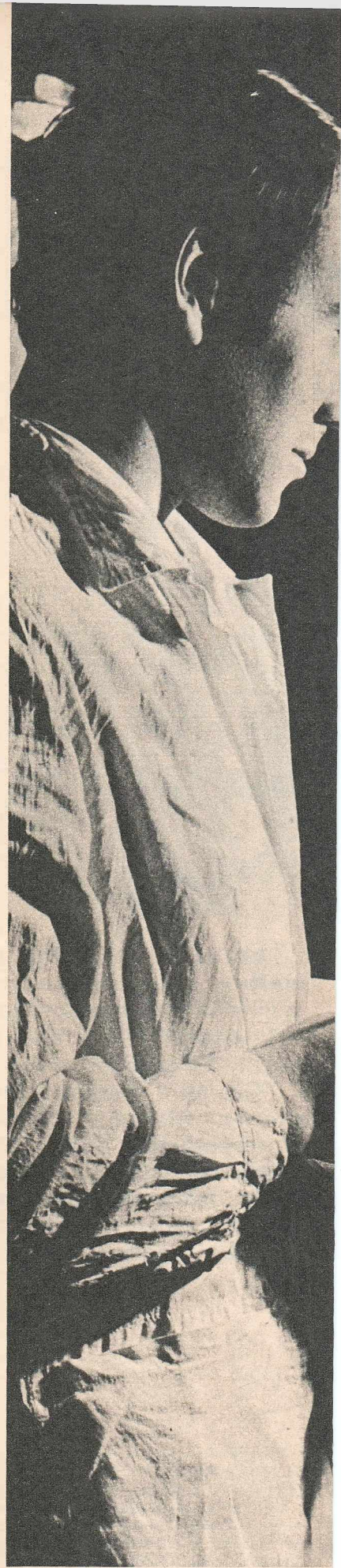
Acestea ar fi implicațiile — să le zicem — profesionale ale chestiunii. Mai există consecințele și posibilitățile de ordin etic.

Programată și efectuată ca un divertisment, plasată ca anticameră a vacanței, desfășurată cu plictis, formal și expeditiv, practica în producție e departe de a da studenților sentimentul integrării adevărate (fie și temporare) într-un loc și într-un colectiv de muncă. Ea nu poate contribui pe deplin la dezvoltarea dragostei și respectului față de creația productivă, nu oferă cîmp de creștere satisfacției de a fi lucrat ceva cu mîinile tale și nici voluptății de a fi încercat și reușit să birui greutăți reale și obiective. Contactul cu producătorii — viitori tovarăși de muncă — rămîne la nivelul legăturilor amabile dintre vilegiaturisti și locuitorii stațiilor balneoclimaterice. Legături care se pierd și se uită imediat după plecarea trenului.

Altceva se așteaptă de la practica în producție în completarea măsurilor de instrucție și educație luate de statul nostru. O formare temeinică și eficientă sub aspect profesional, iar sub aspectul desăvîrșirii profilului moral al tinerilor studenți — tonicul cunoașterii unor condiții reale, al rezolvării unor probleme reale, al îndrăgirii unor oameni reali.

Sergiu ANDON

Inițiere la instalația micropilot de cracare catalitică din dotarea Institutului de petrol, gaze și geologie.

În legătură cu problema care ne interesează, tovarășul prof. dr. Pavel APOSTOL, prorector al Institutului central de perfecționare a personalului didactic, a avut amabilitatea să poarte cu autorul anchetei următoarea con-vorbire:

— Există o legătură între îmbunătățirile ce se aduc practicii în producție și procesul mai larg de modernizare a învățămîntului?

— După părerea mea, modernizarea învățămîntului nu înseamnă numai, și nu în primul rînd, improspătarea cu-

noștințelor. ci înseamnă de fapt însăși introducerea praxii sociale în învățămînt și integrarea învățămîntului practica socială. Aceasta înseamnă că întregul proces învățămînt trebuie văzut ca un proces de formare în derea practicii sociale, singurul domeniu în care omu poate realiza, își poate găsi satisfacțiile existenței den Conceptul de practică nu trebuie văzut îngust — inclu: numai ceea ce face omul cu mîinile lui — ci ca ansam activităților umane, sociale, de transformare a ambia care au ca scop înflorirea personalității omului, progr umanității.

Orientarea spre practică a învățămîntului înseamnă abandonarea distincției scolastice dintre tehnică și știință

— Implicit, se pare că însăși noțiunea de cunoștință — mai ales aceea de cunoștință utilă — trebuie reconsiderată

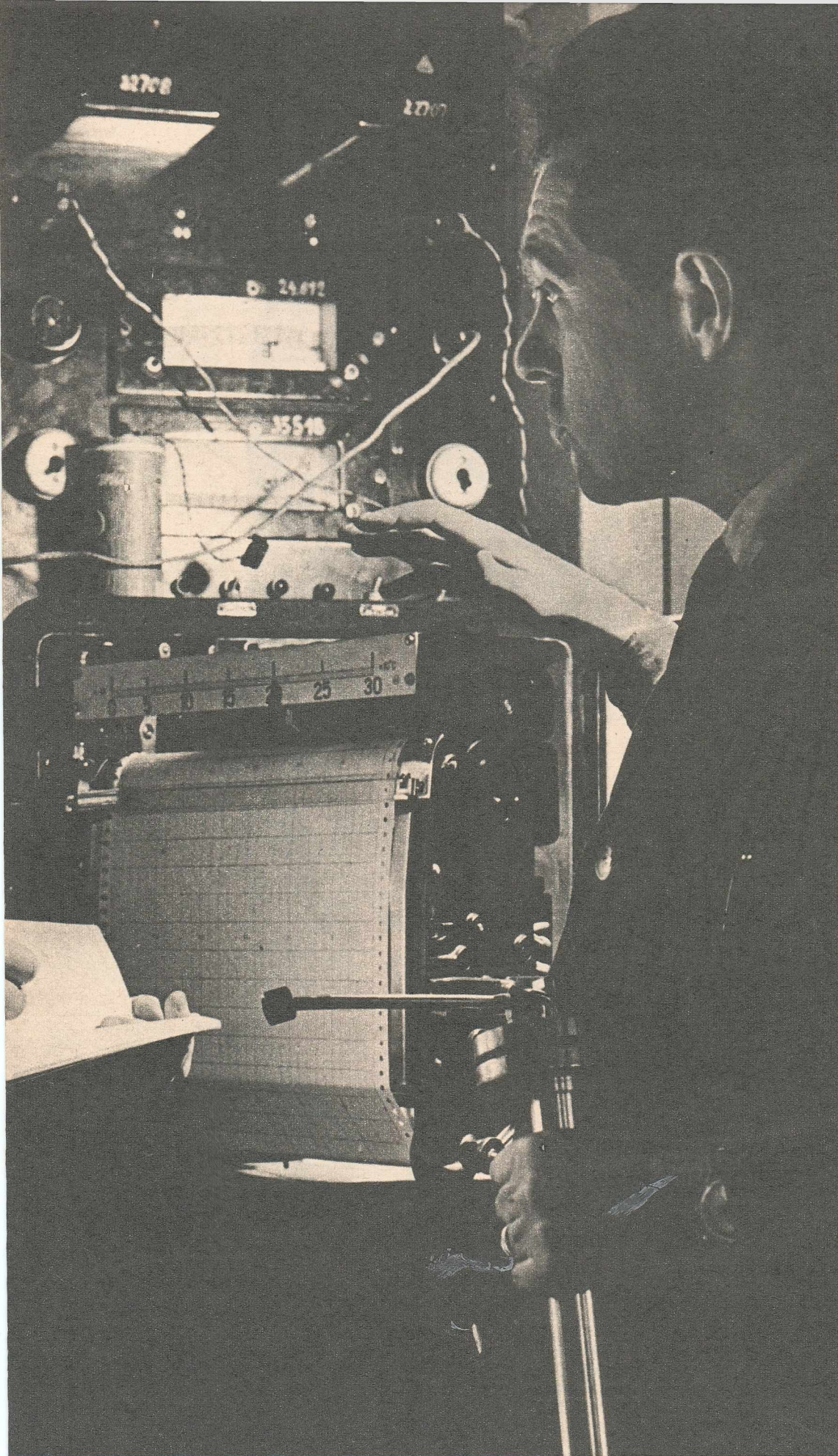
de Felicia ANTIP

PATRU FELII

Cînd am fost invitată să «prefățez» duminicalul «Post-meridian», am preferat să-i rog pe realizatori să ne spună care va fi profilul emisiunii și ce surprize ne pregătește pentru duminică după-amiază. Au trecut destul de multe săptămîni de atunci, dar mărturisesc că nici azi n-aș ști ce trebuie să cuprindă o prefață la «Post-meridian» pentru bunul motiv că nu am reușit să aflu de unde și pînă unde se întinde acesta. Autorul ne propusese un mixtum compositum, cu sport ca ingredient principal, plus muzică, umor, reportaje și altele. Așa a fost la începutul începuturilor. Curînd însă «Post-meridianul», sau mai bine-zis după-amiaza de duminică, s-a împărțit în felii de sine stătătoare, fiecare dintre ele perfect indiferentă față de ceea ce ne aduc celelalte. Rubricile care se bucură de cea mai mare audiență — transmisiile sportive — s-au constituit într-un pachet compact. Conținutul lui nu este de competența mea — așa m-a avertizat foarte binevoitor și destul de disprețuitor un prieten mîndru de propria sa pricepere în acest domeniu — și ca atare nu-l comentez. Altă secțiune se intitulează «Televacanța». O cunoaștem de anul trecut și sperăm că experiența unei veri a fost suficientă pentru a nu se mai reedita această derizorie joacă de-a spontaneitatea și de-a destinarea, acum cînd se merge spre reînnoirea și spre îmbunătățirea tuturor formulor de emisiune. Dacă televiziunea o consideră totuși satisfăcătoare și ne-o servește iar, mă rog, e dreptul ei, după cum și noi ne bucurăm de dreptul — asigurat de butonul întrerupător — de a accepta sau nu darul estival. Dincolo de calitățile sau de lipsa de calități a «Televacanței» pare, în orice caz, nepotrivit paralelismul dintre unele secvențe ale ei și programul din ceea ce a mai rămas din mult așteptatul «Post-meridian» și ne este prezentat sub denumirea modestă și ușor peiorativă de «Magazin». Fiecare cu momentul său coregrafic, fiecare cu momentul său de muzică ușoară, «Magazinul» și «Televacanța» stau alături la fel de firesc ca două săbii în aceeași teacă. (De altminteri, dacă ar fi să judecăm emisiunile televiziunii după măsura în care reușesc să-și mențină un profil specific, am fi surprinși constatînd cîte rubrici de divertisment aproape identice circulă prin fel de fel de programe, de la «Bună-seara fete, bună-seara băieți» pînă la «Căminul», cum se suprapun anchetele «Reflectorului» cu cele ale emisiunii «Stop-cadru» și așa mai departe. Prin eliminarea acestor interferențe, televiziunea ar putea să cîștige un spațiu de emisie nebănuț de mare.) A patra componentă a «Post-meridianului» este serialul «Planeta gigantilor», despre care nu voi emite nici o opinie pentru a nu-l irita pe domnul Corneliu Vasilescu. Cine e domnul Corneliu Vasilescu? Cred că nimeni. Am luat acest nume oarecum la întîmplare, el figurînd drept iscălitură pe o scrisoare al cărei autor nu-și dă adresa, ceea ce mă îndreptățește să cred că își ascunde și numele real. Fiind vorba de un text adorabil, în care autorul se referă la «o scrisoare triunghiată», se declară dornic «să scape de atîta angoaseală», cere imperios «să nu i se mai educe gustul extetic» și să nu i se mai dea «lecții de cultură», îmi voi lua libertatea de a mă referi la «domnul Corneliu Vasilescu» ca la un prototip ori de cîte ori voi invoca un anume sector sector și din ce în ce mai îngust al publicului telespectator. Tîm să fie limpede că nu vreau să-l jignesc pe domnul Corneliu Vasilescu și că nu am de gînd să polemizez cu gusturile domniei-sale. Are dreptul la ele, așa cum avem și noi dreptul la ale noastre. Nimic deci despre «Planeta gigantilor».

Și «Post-meridianul», căci despre el era vorba? E bun — în spațiul ce-i mai rămîne, dacă-l degajăm de răspunderea pentru ceea ce de fapt nu-i aparține și în măsura în care își respectă promisiunile inițiale. A făgăduit umor și oferă umor, și sub formă de definiții autorizate, și direct pentru consum. Nu avem obiecții la calitate. A făgăduit muzică ușoară și ne dă muzică ușoară. A făgăduit reportaje, are unele reportaje din țară și de peste hotare, dar cele mai 'oațe au luat calea «Contrapunctului». A făgăduit cîte ceva din «Culisele televiziunii» și nu se ține de cuvînt. Era vorba parcă și de un «Curier», și de un «Fapt divers» și de altele încă. Le așteptăm în continuare. Prezentarea e agreabilă, destinsă, fără sofisticării inutile (va trebui să rezerv spațiu unei cronici pentru a analiza stilul prolix, pretențios, pe care unii dintre cei mai experimentați și mai prețuiți reporteri ai televiziunii îl folosesc în ultima vreme, înecînd sub un torent amețitor de vorbe pușinul sau multul pe care au să ni-l arate și să ni-l spună), dar «Post-meridianul» nu și-a găsit încă un vad propriu, fără imixtiuni și interferențe străine, și nu ne dă încă toate satisfacțiile așteptate.

P.S. Teledivertismentul nu este punctul forte al programelor noastre televizate. Asta se știe. Ceea ce ne este însă mai greu să ne imaginăm e că se poate cobori chiar așa de jos sub limita bunului-simț (pentru că aici nu mai e vorba de bun-gust) cum s-a întîmplat cu textele teledivertismentului de simbăta trecută, ineptii atroce, compromițătoare nu numai pentru autorii lor și pentru cei ce le-au dat cale liberă, ci și — pe nevinovate — pentru trei actori înzestrați, agreați de publicul nostru. Cum a fost posibil?

Tendința care s-a conturat și se conturează este accentuarea cu prioritate a capacității de a folosi cunoștințele în activitatea practică. Într-o concepție modernă, ne interesează ce cantitate de cunoștințe se transmit și înregistrează, ci cantitatea de cunoștințe pe care abilitățile le va putea utiliza. Cu un termen tehnic, aceasta numește operaționalizarea cunoștințelor.

Prin urmare, în planurile de învățămînt trebuie să se schimbe direcția cunoștințelor care oferă date despre lume, de exemplu, despre activitatea socială, în raport cu date despre metodele de cunoaștere și de acțiune — privite în general sau într-o manieră profesională — și în raport cu cunoștințele, încă de pe băncile școlii, cu ideea că nivelul cunoștințelor și aptitudinile lor se verifică prin reproducerea unor date și cunoștințe, ci prin ca-

pacitatea de a le mînuși. Din acest punct de vedere, sînt partizanul acelor experimente care modifică proporția dintre procesul clasic de învățămînt și activitate, în favoarea acesteia din urmă, ce ar trebui să reprezinte — după opinia mea — cel puțin 50% din timpul de pregătire.

— Soluțiile care tind spre o asemenea performanță presupun, bănuim, influențe nu numai asupra formării profesionale a tînărului, ci și asupra profilului său etic și cetățesc.

— Însușindu-și metodele cunoașterii moderne, metodele activității sociale contemporane, tînerul trebuie să se deprindă încă de pe băncile școlii să se orienteze către o activitate eficientă din punct de vedere social-economic, operativă din punct de vedere tehnic-organizatoric și conformă cu principiile morale socialiste din punct de vedere al finalității urmărite.

„Ciao, FEDERICO!”

FELLINI VĂZUT DE GIDEON BACHMANN

De aproape un an de zile un documentar colindă marile festivaluri cinematografice: «Ciao, Federico!» de Gideon Bachmann. Se înțelege, Federico este Fellini, cine altul ar putea fi? Iar Bachmann este (o spun la ureche celor cițiva naivi inimoși care mai au puterea să iubească nu numai un actor și un regizor, ci și un blestemat de cronicar) publicistul bolnav de cinema, unul dintre puținii care mai sînt în stare să sufere pentru nefericirile și slăbiciunile acestei arte, s-o urască și apoi s-o iubească iar, de la capăt, să-i apere demnitatea și misterul ca pe o cauză personală. «Ciao, Federico!», documentar-mărturie din timpul realizării lui *Satyricon* (al treilea scurt metraj din cariera de cineașt a cronicarului newyorkez, de la o vreme dezamăgit de puterea cuvîntului), a avut asupra celor prezenți la Cracovia, în ultima seară a festivalului, un efect de fascinație. Eram acolo, la doi pași de Vrăjitor, nu atât pentru a-l înțelege mai bine pe el însuși, pe Fellini, cît pentru a vedea, a simți cu toți porii cum ia ființă unul din chipurile posibile ale cinematografului. Cei care-l iubesc pe Fellini știu ce înseamnă marea pentru el. Privindu-l, în filmul lui Bachmann, cum își instalează platoul — ca un circar cortul — pe plaja de la Ponza am crezut orbește că marea aceea trebuie să arunce la mal o minune.

Fellini căutînd înfrigurat, bezmetic, «un spațiu concret pentru fantomele lui», înjurînd, mîniindu-se, uimindu-se că cineva a îndrăznit să nu-i respecte o indicație, certîndu-se cu o actriță, bucurîndu-se ca un copil de întîlnirea cu un prieten, Fellini senin ca un tiran care și-a văzut supușii la pămînt, dar niște supuși pe care-i iubește pînă la urmă, pentru că au izbutit să-și asume condiția supremă, cea a artistului de circ, supuși pe care-i ajută să-și strîngă cortul pentru a-i lua cu el pe o altă plajă, da, aceasta poate fi o minune.

Bachmann o omagiază ca atare și, în semn de admirație, finalul filmului său amintește de cel din *8 1/2*, după cum, stînd la pîndă pe platou timp de 44 de zile, a surprins scene care amintesc de *I Vitelloni*, *La strada*, *La dolce vita*. Dar, neîndurător, așa cum îl știm, publicistul-cineașt nu vrea să se lase «prins în capcana întînsă de Fellini tuturor și în care a căzut o lume întregă: aceea de a accepta imaginea creată de el însuși despre el însuși ca fiind cea reală». Bachmann dă cezarului ce-i al cezarului, îl lasă pe Fellini să-și joace toate rolurile, să spună toate poeziile, ca un băiețoi răsfațat, se prefacă un moment că le crede, pentru a croi, de fapt, o cale unei mai vechi dezamăgiri personale: existența genialului cineașt numai printre și prin «fantomile și imaginile sale» i s-a părut o trăire inacceptabilă, «în afara lumii». Înainte de *Giulietta degli spiriti* — spune Bachmann — am fost convins că am de-a face cu un om adînc implicat în problemele lumii. Privindu-l cum filma *Giulietta...*, am fost trăsînit de felul cum se cufunda în visuri. Mi-am zis că greșește. Ne-am certat mult, dar la urmă am înțeles că nu era vorba de o greșeală, ci de o dezvoltare firească a personalității sale creatoare și că acest proces începuse mult mai devreme decît credeam eu. Am înțeles că, într-un fel, Fellini a fost totdeauna detașat. Dar ce mult l-am criticat înainte, i-am spus chiar că dă dovadă de irresponsabilitate, în special față de tînăra generație. Acum m-am calmat... Într-o altă mărturisire, Gideon Bachmann ne atrage atenția că «a redobîndit dragostea pentru acest om hăituit, cu toate slăbiciunile lui, cu inabilitatea lui de a-și găsi locul adevărat în relațiile cu oamenii, cu credința sa oarbă în succes, cu afectuoasele sale încercări de a stabili un contact cu cei tineri. Iată de ce nu i-am spus «Good-bye, Fellini!», ci «Ciao, Federico!», ca unui prieten pe care trebuie să-l părăsești dar pe care nu vrei să-l pierzi».

În numele acestei iubiri redobîndite, mai înțelepte și îngăduitoare, Bachmann îl mai înfurie o dată pe Fellini, întrebîndu-l în fața noastră: «Întreaga ta atitudine față de creație este o dovadă că pe tine munca te ocrotește, pentru tine nu este o armă agresivă sau..., în sfîrșit, tu nu

Dialog între Fellini și Capucine,
una dintre interpretele «Satyricon-ului».

Ea: Întîi mi-ai spus să privesc
într-acolo, pe urmă te-ai răzgîndit.

El: Eh, o schimbare, ce e rău
în asta?

Ea: Da, da, dragă, dar știi că
sînt delicată, mă enervez repede.

El: Poți să zici că nu te tratez cu
delicatețe?

participi la lumea dinafară prin creația ta». Prima reacție a cineaștului: «Ce zice nebunul ăsta? N-am înțeles nimic, iartă-mă». Apoi: «Eu particip într-un anumit sens, ți-am spus; pentru mine, singurul mod autentic de a participa la ceea ce numești tu lume este munca mea, pentru că ea mă obligă să stabilesc relații cu alții, cu mine însumi, este modul meu de a mă exprima, de a mă hrăni din întîlnirile cu alții, de a mă raporta continuu — film după film, poveste după poveste — unor factori obiectivi, exteriori. Zău, nu sînt de acord cu tine, eu cred că felul meu de a gîndi este sănătos».

În numele aceleiași iubiri, Bachmann a așezat drept moto al filmului său următoarele: «Ciao, Federico! Pentru tine realitatea este ceea ce inventezi tu. Pentru mine — este ceea ce un artist observă. Ciao, Federico!». Din întîlnirea: «celui care inventează» cu geniu și a «celui care observă» fără milă s-a născut un document despre însuși miracolul artei. Al unei arte care, mai mult decît oricare alta, nu poate exista fără dragostea noastră. Chiar cînd cinematograful ne ia orice nădejde, totul este să avem răbdare: pentru toți există o zi cînd îl vom iubi din nou. L-am întreat pe Gideon Bachmann: «Ați renunțat să mai scrieți despre film?» «Nu». «Cu ce vă ocupați acum?» «Scriu o carte». «Despre cine?» «Îți spun, dar să nu ne audă cineva: despre Fellini». Atîtea iubiri imposibile, în film, ca și în viață. Gîndul acesta este atît de frumos încît aproape mă speric.

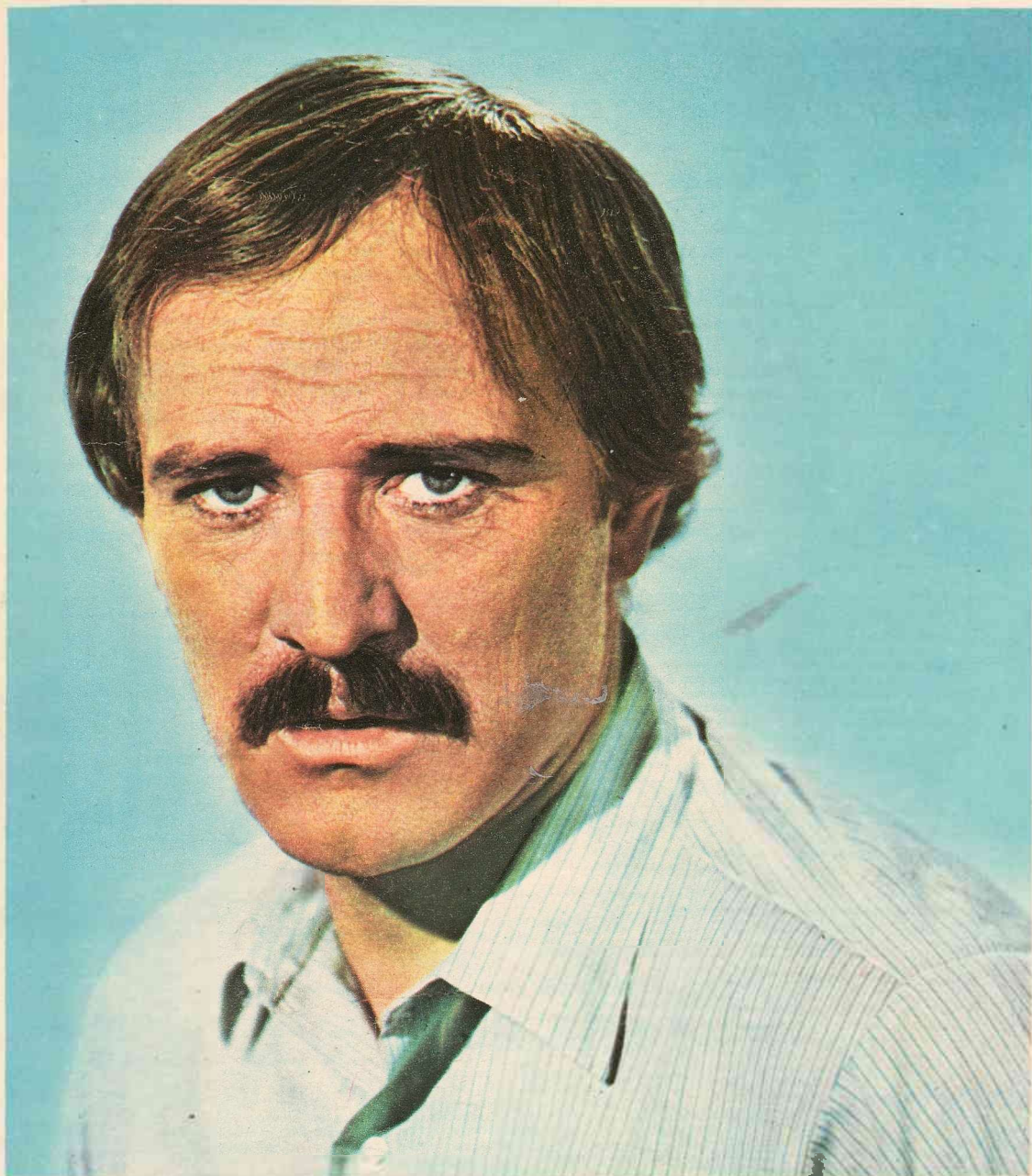
Magda MIHĂILESCU

telegrame

- O companie americană i-a solicitat pe foștii soți Barbra Streisand și Elliott Gould să apară împreună în filmul «Distrugerea».
- Cincisprezece critici polonezi au desemnat cele mai bune filme naționale realizate după război. Iată-le: «Cenușă și diamant» (A. Wajda), «Maica Ioana» (J. Kawalerowicz), «Sarea pământului negru» (J. Kutz), «Eroica» (A. Munk), «Drumuri blestemate» (Cz. Petelski), «Cuțitul în apă» (R. Polanski), «Structura cristalului» (K. Zanussi).
- «Ceva important» este titlul unui film în care apar Dean Martin, Honor Blackman și Brian Keith.
- Jacques Deray și-a definitivat distribuția ecranizării «Un pic de soare în apă rece» (după Françoise Sagan). Interpreții principali sînt Claudine Auger (fotografia de sus) și Marc Porel.
- Westernul «Hannie Caulder» are în fruntea distribuției pe Raquel Welch, Robert Culp și Ernest Borgnine.

Fellini despre el însuși:
«Fac filme intrucit am descoperit
— cînd aveam 30 de ani —
că acesta este modul meu firesc
de a munci, de a trăi...
și la urma urmei de ce să nu fac
filme?»

Richard HARRIS

(«Viață sportivă»)
în filmul «Un om numit cab»,
realizat de Elliot Silverstein.

ÎN TOAMNĂ, LA UNION

Cinemateca, a cărei stagiune abia s-a încheiat, ne anunță din vreme redeschiderea: la 15 septembrie. Desigur, o prezentare completă a viitorului repertoriu o vom face la timpul potrivit, rezervîndu-ne — pentru acel prilej — și aprecierile, și eventualele observații critice. Deocamdată, ne grăbim să aducem la cunoștința cinefililor cîteva din nucleele pe care se va baza structura stagiunii 1971/72. Desprindem retrospectivile închinare unor mari cineaști, precum Buster Keaton, Korda, unor cinematografi naționale — suedeză, poloneză, bulgară, turcă, precum și retrospectiva dedicată filmului mut american. Cîteva dintre comedii valoroase realizate de-a lungul anilor în studiourile din U.R.S.S., Italia, R.D.G. și în cele românești vor fi reunite în ciclul «Comedia de ieri și de azi». O săptămîină va fi consacrată cinematografiilor braziliene, una dintre cele mai viguroase tinere școli din lume.

Salutăm de pe acum reîntoarcerea gîndului și către nedreptățitul gen al filmului documentar — prezență întâmplătoare în stagiunea trecută — căruia i se caută de data aceasta un loc în stare să-i asigure o permanență riguroasă și eficientă.

Sperăm că va fi găsit, după cum tragem nădejde că, în toamnă, Cinemateca ne va face bucuria de a ne anunța și concretizarea altor inițiative.

de la A la Z

de Constantin POPESCU

DELON Alain

Actor francez de film și teatru, producător de film, născut la Sceaux (Seine), la 8 noiembrie 1935. Face parte din categoria actorilor al căror instinct și inteligență în locul unui îndelung și temeinic studiu al artei dramatice. Este o personalitate, discutabilă dar reală, echivocă dar autentică. A avut marea șansă să fie ghidat încă de la debut de unii dintre cei mai celebri cineaști ai timpului nostru: René Clément: *Plein soleil* (1959); *Quelle joie de vivre* (1960); *Les félins* (1963); *Paris brûle-t-il?* (1965); Luchino Visconti: *Rocco și frații săi* (1960) și *Ghepardul* (1963); M. Antonioni: *Eclipsa* (1961); J. Duvivier: *Diavolul și cele 10 porunci* (1962) și *Diaboliquement votre* (1967); Henri Verneuil: *Melodie en sous-sol* (1962); *Clanul sicilienilor* (1969); Christian-Jaque: *Laleaua neagră*, J.P. Melville: *Samuraiul* (1967) și *Cercle rouge* (1970). A dat ocazia unor cineaști tineri să se afirme: Alain Cavalier: *L'insoumis* (1964); Robert Enrico: *Aventurierii* (1966); Jean Herman: *Adieu l'ami* (1968) și *Jeff* (1969); Jacques Deray: *La pîcine* (id.) și *Borsalino* (id.). Vedetă internațională, este solicitat în S.U.A.: *A fost cîndva haț* (1964); *The Centurions* (1965); *Texas Across the River* (1966); în Anglia: *Rolls-Royce-ul galben* (1964); *The Girl on the Motorcycle* (1967). Se pregătește pentru marea film-fluviu după romanul proustian *A la recherche du temps perdu* (1971), în regia lui Visconti, și să tîneze în ultimul film al lui Melville: *Les carrossiers de la mort*.

DELON Nathalie

Actriță franceză de film, născută Francine Canova, la Oujda (Maroc), în 1939, adoptînd pentru film prenumele fiicei sale, născută dintr-un prim mariaj, și numele celui de-al doilea soț al ei, Alain Delon, de care a divorțat cu cîteva ani în urmă. După ce lucrează un timp ca model pentru fotografii de publicitate, întîlnește pe actorul A. Delon, cu care se căsătorește și prin intermediul căruia pătrunde în lumea filmului. La început, a acceptat aproape în glumă propunerea regizorului J.P. Melville de a fi partenera soțului ei în filmul *Samuraiul* (1967). Siguranța în fața obiectivului, dezinvoltura și calitățile de fotogenie de care dă dovadă în acest film de debut sînt depășite în următoarea realizare: *La leçon particulière* de Michel Boisrond (1968), unde apare alături de un alt debutant glorios, Renaud Verley. Cariera ei cinematografică e consolidată ulterior de filme ca: *Le sorelle* (1969) de Roberto Malenoti, turnat în Italia, cu Susan Strasberg și Massimo Girotti, în care N.D. face dovada unor surprinzătoare calități dramatice, într-un rol «à la Bette Davis»; *La main*, filmul de debut al regizorului Henri Glaeser; *La peau de Torpédo* de Jean Delannoy; *Huit cloches sonnent ensemble* de Etienne Périer, și, în Japonia: *D'ou vient le soleil*. Implicată împreună cu fostul ei soț, Alain Delon, în scandalosul «afacere Markovic», N.D. n-a pus prea mult la inimă comentariile defavorabile ale unei mari părți din presă, și după o pauză, impusă de împrejurări, și-a reluat activitatea, reapărînd de curînd pe ecranele Parisului în comedia *Doucement, les basses* de Jacques Deray, în care apare din nou alături de Alain Delon.

DELORME Danièle

Actriță franceză de film, teatru și TV, producătoare de film, născută Gabrielle Girard, la Levallois-Perret (Seine), la 9 octombrie 1926. După o serioasă pregătire în arta dramatică, debutează în teatru, în compania lui Claude Dauphin, și în film, într-un rol secundar, în *Félicie Nanteuil* (1942 — r: Marc Allegret). Se va remarca însă abia după război, ca interpretă de film, începînd cu excelenta ei creație din *Gigi* (1948), ecranizare a cunoscutului roman al lui Colette. Devine de atunci una dintre vedetele de prim rang ale filmului francez de după război, înregistrînd frumoase succese personale cu fiecare nou film: *La cage aux filles* (1949); *Miquette et sa mère* (id.) de Clouzot; *Agnes de rien* (id.); *Minne, l'ingénue libertine* (1950); *Souvenirs perdus* (id.); *Plecat fără adresă* (id.); *La jeune folle* (1952); *Les dents longues* (id.); *Le guérisseur* (1953); *Si Versailles m'était conté* (id.) de Sacha Guitry; *Casa Ricordi* (1954); *Huis clos* (id.) după Sartre; *Le dossier noir* (id.) de Cayatte; *Voici le temps des assassins* (1955) de Duvivier; *Mitsou* (1956); *Miserabilii* (1957); *Prisons de femmes* (1958); *Le septième juré* (1961). După ce divorțează de Daniel Gélin, se recăsătorește cu Yves Robert și devine producătoare filmelor soțului ei: *La guerre des boutons* (1962); *Bébert et l'omnibus* (1963); *Les copains* (1964) și *Marie-Soleil* (id.), în care își face reparația ca actriță. După alți 5 ani de absență, în care s-a consacrat mai mult teatrului, a revenit pe ecran cu: *Des Christs par milliers* (1969) și *Le voyou* (1970), de Claude Lelouch, și la TV cu *Accord perdu* (id.).

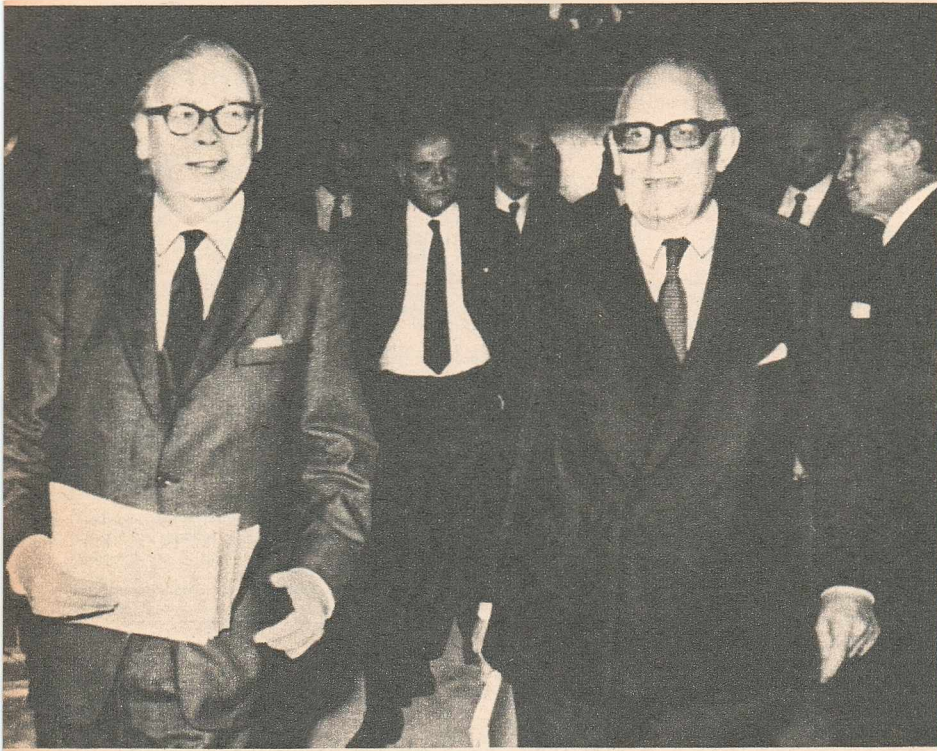

DEL POGGIO Carla

Actriță italiană de film, teatru și TV, născută Maria-Luisa Attanasio, la Napoli, la 2 decembrie 1925. Frecventează cursurile de la Centro Sperimentale Cinematografico. Remarcată de Vittorio de Sica, va debuta, alături de el, în principalul rol feminin din comedia *Nota zero la purtare* (1940) semnată tot de el ca regizor. Se consacră de la început ca o excelentă interpretă de dramă și comedie, a cărei cotă de popularitate crește cu fiecare nou film. Și filmele ei au un incontestabil succes, grație mai ales farmecului ei tineresc: *Inimă napolitană*; *Școala timizilor*; *Violete în bucle*; *Un mușchetar la mîndărire* (realizat tot de De Sica); *Întîlniri în noaptea*; *C'e sempre un m...*; *Signorinette*; *Tre ragazze cercano marito*. După război se impune ca o bună interpretă a unor celebre filme ale școlii neorealiste, ca: *Il bandito* (1946) de Alberto Lattuada, care-i va deveni soț și cu care va mai turna succesiv: *Senza pietà* (1947); *Il mulino del Po* (1949); *Luminile varietetului* (1950 — în col. cu Fellini); filme ca: *Vînătoarea tragică* (1947 — r: G. de Santis); *Gioventù perduta* (id. — r: P. Germi); *Il sentiero d'odio* (1950); *Roma, orele 11* (1951 — r: G. de Santis). A mai interpretat filme variate ca: *Melodi nemuritoare* (Mascagni); *Core ingrato*; *Bufere*, cu Jean Gabin; *Tormento del passato*; *L'Eroica della Vandea*; *Cose da pazzi*; *Tradimento di Elena Marimon*; *I Girovaghi*... A jucat de asemenea în diverse companii teatrale de proză și revistă (1944-1956), precum și la TV.

CIND PIATA COMUNA SE LARGESTE...

▶ Reprezentanții Marii Britanii și Franței vor sosi împreună și la viitoarele reuniuni comunitare, așa cum au ținut s-o facă Geoffrey Rippon (principalul negociator britanic) și Maurice Schumann (ministrul de externe francez) la 22 iunie, în ziua realizării acordului global în privința aderării Marii Britanii la Piața comună?

O întâmplare — devansarea alegerilor de către laburiști, urmată de insuccesul lor electoral, anul trecut — a făcut ca liderului conservator Edward Heath, cel care a deschis acum zece ani seria încercărilor britanice de intrare în Piața comună, să-i revină și sarcina de a încheia cu «cei șase» negocierea unui acord privind aderarea Marii Britanii la «Comunitatea Economică Europeană». În toată această perioadă, Marea Britanie nu a renunțat, indiferent de guvernul care s-a aflat la cîrma țării, să urmeze calea aderării la Piața comună, considerînd-o unica alternativă la o suflare economică lentă, în condițiile obiectiv necesare replierii a Marii Britanii de la poziția de mare putere economică, politică și financiară mondială la cea de țară europeană de talie poate doar întrucîtva mai mult decît mijlocie. Între timp însă s-au produs, după îndelungi oscilații, restructurări în pozițiile «celor șase» și în special în poziția Franței față de problema acceptării candidaturii britanice. După ce, inițial, Franța a văzut în aderarea Marii Britanii pîrghia prin intermediul căreia S.U.A. ar fi pus definitiv piciorul în vestul Europei, după ce, mai tîrziu, — în condițiile în care devenise evident că replierea continentală britanică are ca scop tocmai contrabalansarea unei prea puternice influențe americane — Franța a refuzat participarea Marii Britanii pe motivul că situația economică a acesteia ar determina, în eventualitatea aderării, deteriorarea structurilor comunitare, deci după toate acestea Franța și-a schimbat poziția văzînd, dimpotrivă, în intrarea Marii Britanii în Piața comună contrapondere la o puternică expansiune a R.F. a Germaniei, ce-i părea mult prea periculoasă.

Concilierea pozițiilor franceză și britanică a făcut posibilă realizarea, zilele trecute, după zece ani de dificile și contradictorii discuții, a unui acord global care stabilește condițiile și termenii intrării Marii Britanii în Piața comună, de la mult controversatele probleme privind asimilarea Marii Britanii la reglementările agricole comunitare și contribuția financiară britanică la bugetul comunitar pînă la cele privind regimul comercial al produselor lactate neozelandeze și viitorul statut al lirei sterline.

Ce va însemna însă lărgirea C.E.E.? Relațiile comerciale internaționale vor resimți, fără îndoială, cel mai puternic efectele «lărgirii» Pieței comune. Evoluția ei de pînă acum a evidențiat caracterul de grupare economică închisă al Pieței comune, «închistarea» ei treptată și, concomitent, dezavantajarea progresivă a țărilor terțe. Crearea Pieței comune «lărgite» — care va deține o pîrtime din comerțul mondial — va extinde perimetrul în jurul căruia se vor ridica baricadele discriminărilor comunitare, fapt de natură să afecteze și mai mult țările rămase în afară.

▶ «Smiling day»... «la journée du sourire»... «ziua surîsurilor»! În sfîrșit, o conciliere franco-britanică și Marea Britanie va putea intra în Piața comună. Deși s-au exprimat și păreri contrare, majoritatea observatorilor politici și comentatorilor de presă occidentali au deslușit în rezultatele recentei întrevăderi Pompidou-Heath conturarea, din rațiuni economice dar mai ales politice, a unui consens global asupra problemelor legate de aderarea Marii Britanii la Piața comună.

Ce va aduce Piața comună «lărgită» țărilor africane membre ale Commonwealth-ului, care au primit în cele din urmă un statut preferențial pentru produsele lor tradiționale de export (de genul celui acordat țărilor afro-malgașe asociate la Piața comună)? — este întrebarea ce s-a detașat la conferința parlamentară a «celor 6» și «celor 18», desfășurată la München tocmai în zilele cînd aderarea Angliei devenise iminentă. În orice caz, nu prea mult. Este exact răspunsul pe care-l pot da înseși țările afro-malgașe, luînd în considerare rezultatele concrete obținute de pe urma a peste un deceniu de «asociere» la Piața comună.

de Ioan GRIGORESCU

neiertarea

▲ *Demonstrație anticomunitară — o imagine destul de obișnuită în actualul context politic britanic. Datorită, în special, creșterii importante a prețurilor la produsele agroalimentare ce ar urma să se producă în urma repletării Marii Britanii la reglementările agricole comunitare, curentul împotriva aderării țării la Piața comună pare a ralia tot mai mult adeptii din rândul opiniei publice britanice. Ultimele sondaje indică: 60 la sută dintre cei intervievați exprimă o asemenea opinie.*

▲ *«Să nu ne lăsăm pradă euforiei... Mai sînt de stabilit o serie de detalii... Și apoi mai rămîne complicatul proces al ratificării acordului realizat» — pare a sugera Pierre Harmel, ministrul de externe belgian. «Aveți dreptate» — s-ar părea că încuviințează șeful diplomației italiene, Aldo Moro (dreapta).*

În orice caz, participarea britanică va mări potențialul economic și comercial al Pieței comune — Marea Britanie aducînd cu sine una din cele mai avansate tehnologii mondiale, sistemul bancar cel mai dinamic și ramificat din lume, rețeaua internațională a unei monede în care se execută încă o pătrime din tranzacțiile comerciale și de capitaluri mondiale. Este de prevăzut deci că înfruntările interoccidentale, în special între Piața comună și S.U.A., se vor ascuți și amplifica. Totodată însă, participarea Marii Britanii se va repercuta asupra structurilor industriale, agricole și monetare comunitare. Concurența se va înăspri, in-

teresele economice și politice vor fi mai multe și deci mai greu de «armonizat». În același timp, Marea Britanie va consolida, prin viziunea sa marcat națională, curentul care se opune oricăror tendințe de transferare către organisme suprastatale a prerogativelor suveranității naționale ale țărilor membre. Astfel își fac loc aprecierile că includerea Marii Britanii în Piața comună va fi de natură să proiecteze într-un viitor fără termen «momentul integrării economice» și cu atât mai mult pe cel al «integrării politice».

Ilie ȘERBĂNESCU

Cînd pronunțați numele lui Wiesenthal gîndiți-vă că el înseamnă neînduplecare, justiție, răzbunare. Aceste cuvinte spun mai mult decît descrierea unui banal portret uman. Cel care poartă numele de Wiesenthal n-are în înfățișarea sa nimic extraordinar. De statură mijlocie, brun, puțin îngrășat de vîrstă, o frunte înaltă care se cheamă mai propriu chelie, ochi mari, ușor bulbucați, ca de om care ar citi mult la lumina lămpii, o mustăcioară căruntă, tăiată scurt, din foarfecă, miîni puternice, cu podul palmelor mușchiulos, degetele scurte, groase, cu unghiile îngrijite impecabil. Surprins în anonimat, nu s-ar remarca prin nimic deosebit, și totuși omul acesta de o blîndețe și o cumsecădenie cuceritoare este spaima tuturor călăilor S.S.-iști dispăruți, intrați în pămînt, viriți în gaură de șarpe, înfundați cu nume de împrumut și fețe schimbate în junglile umane ale metropolelor de pe alte continente sau ascunși în iadul verde al pădurilor virgine din Mato Grosso, din Paraguay și Uruguay, în jungla africană sau în deșertul australian. Unii au fugit nu numai cu păcate de neiertat, dar și cu averi incalculabile, dovedindu-și fidelitatea față de Reichul hitlerist printr-un ultim gest febril și total: devalizarea vistierilor fasciste. Din toată strînsura lor ar fi dat cel puțin jumătate, numai să poată cumpăra viața sau moartea acestui om care, de mai bine de un sfert de veac, le răpește liniștea somnului, tihna ascunzătorilor sau onorabilitatea de care se mai bucură datorită averilor și numelor false.

Wiesenthal este pentru ei simbolul imanenței unei justiții personificate în însăși victima care, scăpînd de la moartea ce îi fusese hărăzită, reclamă fără istov pedepsirea criminalului. Și dacă doar s-ar mulțumi să revindică acest lucru fără să acționeze, poate că n-ar provoca atîta panică și derută în rîndul «subiecților» săi. Dar omul acesta, în care sălășluiesc un neîntrecut iscoditor, un nepotolit urmăritor, un hăituitor neobosit și un vîntor căruia nu-i scapă nici o țintă, a pus pe picioare la Viena un centru de documentare consacrat depistării și prinderii criminalilor de război naștiți pentru a fi aduși în fața judecării popoarelor.

I-am descris viața cu cîțiva ani în urmă, cînd i-am prefăcut cartea «Asasinii printre noi». Dar pe atunci nu-l cunosteam decît din lecturi. Mai tîrziu, drumurile noastre s-au încrucișat și am înțeles cît de puține știam despre el. Esențialul de-abia îl intuiseam. Wiesenthal nu este doar unul dintre cei puțini care au scăpat de la moarte după ce șase milioane de semeni de-ai săi au fost asasinați în lagărele de concentrare, nu este un simplu arhitect evreu a cărui întreagă familie, cu excepția soției sale, scăpată printr-un miracol, a fost exterminată, nu este nici măcar un înșet de răzbunare, un adept al vendetei politice ori rasiale, un partizan al lozinciilor «dinte pentru dinte, singe pentru singe!» Istovit, stors de inaniție, ros de bolile specifice lagărelor de concentrare, mai mult mort decît viu după ce trecuse printr-o duzină de fabrici ale morții, omul acesta nu s-a gîndit de loc să ia cuțitul sau pușca în mînă și să le spele în singele călăilor săi. Nu era vorba de o chestiune personală, de o ură personală, de o răfuială, de o «răsplată» după faptă, de o lichidare de conturi prin suprimarea pe întuneric, în ascuns, a celor trecuți pe listele sale negre. Ci era vorba de o conștiință. Personală și, totodată, cumulativă, individuală și, în același timp, colectivă. De douăzeci și cinci de ani, fiecare acțiune a lui Wiesenthal, încheiată printr-un proces internațional într-un tribunal, n-a fost decît unul și același strigăt adresat omenirii: Amintiți-vă! Treziți-vă! Nu lăsați somnul rațiunii voastre să nască din nou monștrii. Cei ce nu credeți atrocitățile de necrezut, ascultați-i pe cei ce le-au comis. Călații trebuie prinși nu atît pentru a fi puși la zid, ci aduși să răspundă marilor întrebări ale lumii contemporane. Întrebărilor trecutului pentru a se afla răspunsul prezentului și viitorului.

Unii și l-au închipuit un sadic, un posedat de demonul anihilării metodice a foștilor potențați fasciști, alții, uluiți de senzaționala capturare a lui Adolf Eichmann și de prinderea lui Leopold Stangl, comandantul fabricii morții de la Treblinka, n-au văzut în el decît detectivul, marele combinador al deducțiilor polițienești, copoul care adulmecă urma și o urmărește ani în șir pînă cînd socotește că a venit momentul să înhațe. Evident, există în Wiesenthal ceva dintr-un erou de Conan Doyle. Numai că Sherlock Holmes-ul din el caută autorii celei mai abominabile crime din istoria omenirii, criminalii cu program, cu ideologie, cu știință, asasinii care declarau cu cinism: «Nimeni n-o să-i ceară, după război, învingătorului socoteală. Cu cît e mai nobil scopul, cu atît scuză mijloacele mai murdare». Scopul s-a dus, mijloacele au rămas. «Noblețea» lui a fost rușinea veacului nostru. Wiesenthal îi cunoaște pe propria-i piele mijloacele și de douăzeci și cinci de ani îi dibuie pe «nobili» lor promotori și executanți.

Centrul de documentare de la Viena, condus de Wiesenthal, înseamnă cîteva zeci de mii de dosare secrete și o enormă întrebare: „Îi putem oare ierta pe «S.S.-iști»? Le putem trece cu vederea cămășilor negre, cămășilor verzi, celor cu cap de mort la chipiu și sub chipiu, potențaților ciraci ai lui Hitler și ai acoliților săi asasinale de masă, lichidarea metodică a șase milioane de nevinovați, bătrîni, femei, copii, familii și colectivități întregi care n-aveau altă vină decît că erau urîți de fascism?” Întrebarea aceasta îl chinuie pe Wiesenthal din 1942 cînd, prizonier la Lvov, a fost chemat în taină la căpătîiul unui muribund care nu-și putea da sufletul. Era într-un spital al garnizoanei S.S.-iste, un cap sîngerid înfășurat în bandaje din care nu ieșeau decît gura, nasul și urechile, un om ce nu putea să moară înainte de a se destăinui uneia dintre victimele sale și a-i cere iertarea în numele celor pe care îi ucisese. Moartea îi restituia un dram de conștiință să-i hărțuiască sufletul cu una din imaginile de coșmar pe care le provocase și le trăise. Și povestea: «O sută cincizeci de ostatici, femei și copii, Inchiși cu cîteva bidoane de benzină într-o încăpere de la etajul doi al unei case din Dnepropetrovsk, pe fereastra căreia au fost aruncate cîteva grenade. Am auzit țipete și am văzut flăcările înălțîndu-se. Aveam armele la ochi, gata să tragem în cei care ar fi încercat să evadeze din acest infern... La etajul doi am văzut un om cu un copil în brațe. Hainele îi ardeau și o femeie se agăța de el cu disperare. Cu mina liberă a acoperit ochii copilului, apoi a sărit pe fereastră în stradă. Cîteva secunde mai tîrziu, a sărit și femeia. Alții, cuprinși de flăcări, săreau pe alte ferestre... Iar noi trăgeam... O, Doamne! Îi am și acum în fața ochilor cu care nu mai văd... Seara ni s-a dat șnaps. Căci șnapsul te ajută să uiți... În Crimeea, la Taganrog, în timpul unui atac, am împietrit. Ceva îngrozitor venea spre mine. Pușca cu baioneta la țevă a început să-mi tremure în miîni. Și atunci am văzut venind spre mine familia aceea care ardea. Tatăl cu copilul, mama, după ei, se apropiau îngrozitor de repede... Nu, nu-i puteam ucide pentru a doua oară... Și obuzul mi-a explodat în față...»

Omul acela își cerșea de la Wiesenthal, pe un pat de spital militar, eliberarea spiritului, să poată muri în pace. Și cel implorat înțelegea că n-avea dreptul să acorde nimic, nici în numele său, nici în numele celorlalți, al milioanele de morți nevinovați. «Mă ierți?»

Întrebarea aceasta îl frămîntă de aproape treizeci de ani.

Atunci, a părăsit camera muribundului fără nici un cuvînt și nici silaba care i se cerșise n-a putut-o rosti.

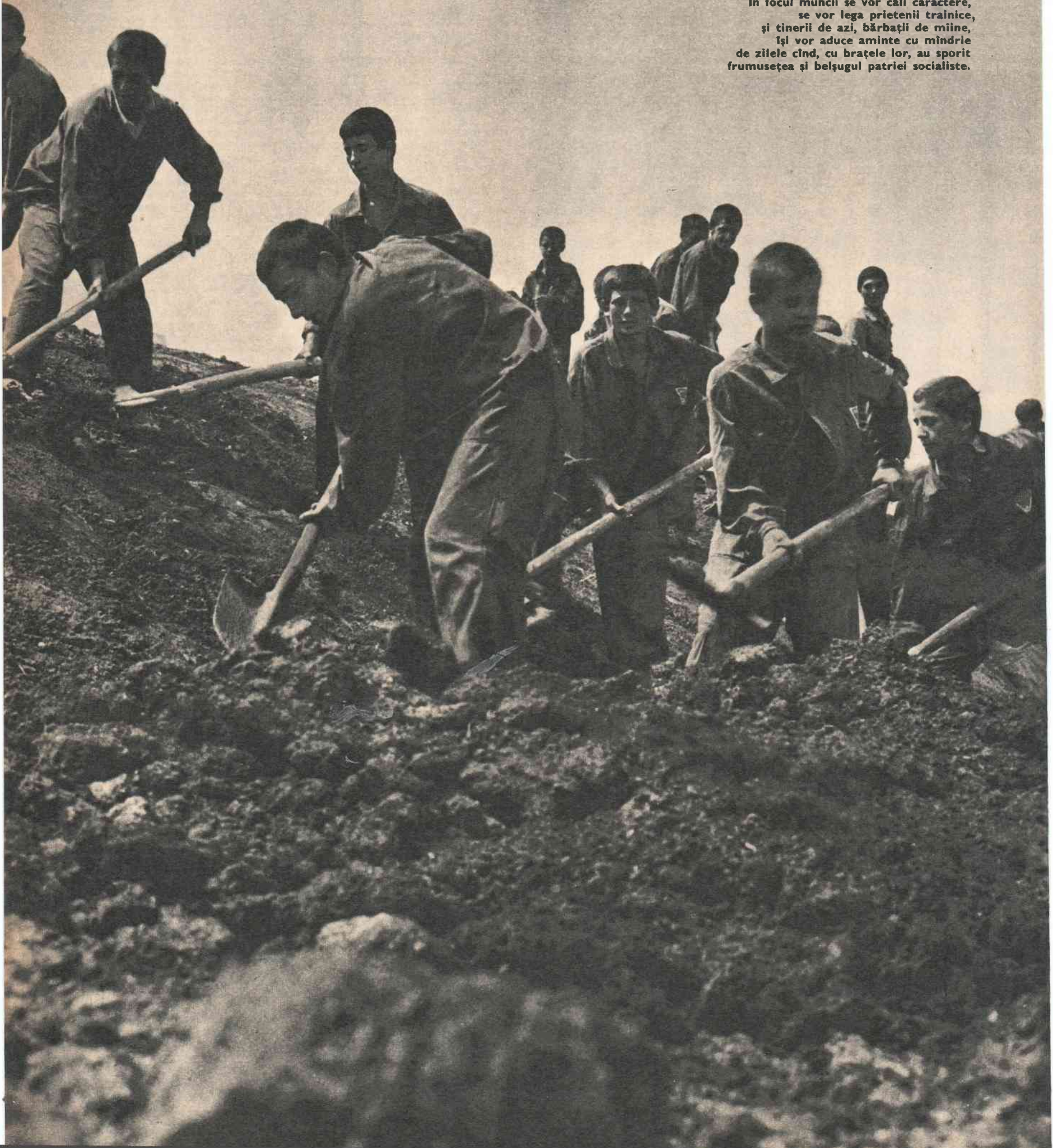
ÎNTR-UN SINGUR GLAS: PREZENT!

Un fluviu de vigoare și entuziasm
se revarsă în aceste zile spre șantierele patriei,
spre câmpurile acoperite cu grine date în pirg.

Zeci de mii de tineri
au răspuns cu un ardent prezent!
chemării muncii patriotice.

Ca și în urmă cu mai bine de două decenii,
continuând o tradiție înălțătoare de elan și muncă,
brațe tinere se vor încorda în încheștarea cu muntele,
cu roca și pământul,
se vor apleca cu grijă
să culeagă roadele bogăției.

În focul muncii se vor căli caractere,
se vor lega prietenii trainice,
și tinerii de azi, bărbații de mâine,
își vor aduce aminte cu mândrie
de zilele cînd, cu brațele lor, au sporit
frumusețea și belșugul patriei socialiste.

Joaca de-a justiția și avocatul familiei

—CRONICĂ JUDICIARĂ—

Costică și Vasilica Zamfir din Tomșani — Vilcea — întrețin o căsnicie cam năbădăioasă. Perioadele de lirism și tandrețe alternează cu intervale de război total, când se aruncă în luptă arsenalul celor mai penibile arme și se eliberează instinctele primare. Reprobabile în sine, toanele alianței matrimoniale a soților Zamfir au devenit, la un moment dat, și mai scandaloașe prin faptul că au depășit teritoriul familiei.

Într-o bună zi, C.Z. s-a prezentat nici mai mult, nici mai puțin decât la locul de muncă al consoartei sale — secția de tricotașe a cooperativei «Întreținerea» din Horezu — și a luat-o la bătaie. Procedul a stârnit indignarea muncitoarelor prezente (în număr de 14), care l-au anunțat pe șeful cooperativei meșteșugărești, iar acesta a apelat la organele de miliție.

Reprezentantul ordinii publice a sosit prompt la fața locului și a aplicat legea. Referatul și procesul său verbal, contra-semnat de Vasilica Zamfir ca martoră principală și vehementă, au materializat faptele comise de C.Z., atitudinea lui de grosolană sfidare a normelor de comportare umană și civilizată sau — altfel spus — încălcarea prevederilor art. 2 lit. d din Decretul 153/1970. Analizând sesizarea, Judecătoria din Rimnicu Vilcea l-a sancționat pe C. Zamfir cu 2 luni închisoare contravențională.

Sentința a întrecut așteptările turbulentei, ce a început să dea din colț în colț căutând scăpare. A găsit-o la sugestia unui avocat binevoitor. Orice avocat trebuie să fie binevoitor, dar respectivul, pe nume Gheorghe Florescu, i-a pretins mai întâi de șapte ori onorariul legal, deșu la colegiu, pentru a-i regiza apoi o cerere de reexaminare bazată pe mărturia mincinoasă a... victimei maltratate. Ciudată optică avea acest auxiliar al justiției care, sub scuza depunerii tuturor diligențelor în favoarea clientului și la adăpostul dreptului de apărare — atît de cu grijă asigurat de legislația noastră — s-a grăbit să apeleze, de dragul încasării ilicite a unui tarif înșeptit, la metoda cea mai dezonorantă pentru un jurist — minciuna.

Cît o privește pe Vasilica Zamfir, reintrată într-o perioadă de miere a conviețuirii sale cu Costică, ea s-a gîndit că dacă un domn atît de serios ca domnul Florescu o învață să mintă, te pomenești că justiția ar fi dispusă să-i urmeze capriciile menajului. Așa că s-a prezentat fără sfială în fața judecătorilor și le-a turnat baliverne. Chipurile, bătaia de serviciu n-ar fi fost bătaie, ci o discuție prietenească, actele milițianului — tendențioase, iar relațiile ei cu soțul — trandafirii.

Nu știm care va fi fost soluția instanței, bănuim că au fost investigate și cunoștințele despre cauză ale celor 14 muncitoare și ale șefului cooperativei. Știm doar că, plecînd de la tribunal, cei doi soți s-au oprit la o bere pentru a pecetlui compromisul realizat prin sperjur. Zi de primăvară, schimbătoare. În timpul consumației, porumbeii s-au certat din nou. Și haide iarăși la domnul **advocat** să ne învețe cum să mai folosim justiția, pentru a susține că negrul e alb și albul e negru.

Inconsecventelor păreri ale Vasilicăi Zamfir despre comportările soțului ei — inconsecvențe grave pentru că erau susținute în fața autorităților într-un joc de-a uite popa, nu e popa! — le-au pus capăt recent organele competente, care au descusut substratul declarațiilor contradictorii și au anchetat incorectitudinea avocatului.

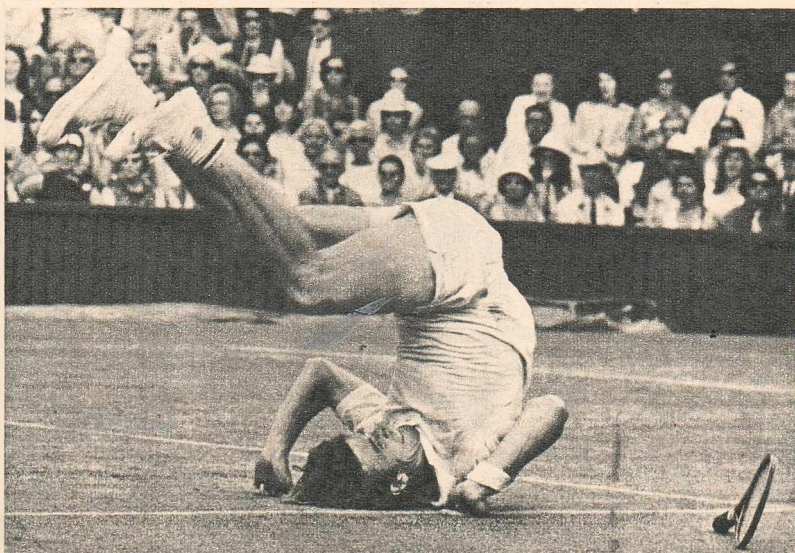
A. SERGIU

foto-sport

O fotografie cu Pelé în chip de antrenor se vede cam rar. După cum se știe, Pelé acordă mare importanță viitorilor fotbaliști brazilieni, ocupîndu-se efectiv de antrenarea a două echipe de tineret.

Printre copiii care joacă la echipa «Flamengo» el l-a depistat pe Abilio, de care este foarte mîndru (iată-i de altfel pozați împreună).

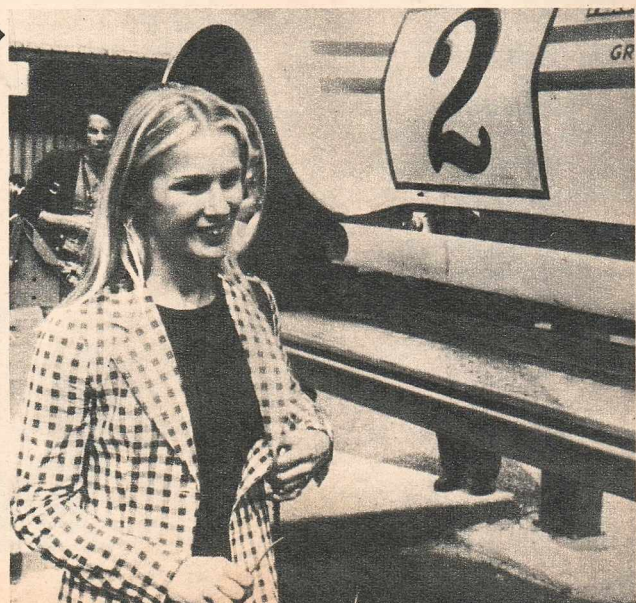
Fotografia din dreapta ni-l înfățișează pe Abilio la unul din antrenamente. Aici folosește incorect mîna stîngă. Cu un antrenor ca Pelé, sîntem siguri că va învăța repede că la fotbal în afară de picioare trebuie să folosești numai capul. E suficient!!

lat-o pe Marie-Claude Beaumont, pilotul care a stîrnit mare vilvă în jurul persoanei sale la recenta cursă de la Le Mans.

Era firesc, deoarece tînăra alergătoare este prima femeie care se alinaiază la startul istovitoareii curse, după o absență feminină de peste 20 de ani. Împreună cu Greder a pilotat un Chevrolet, dar au fost nevoiți să părăsească pista din cauza unor defecțiuni tehnice. Oricum, gheața a fost spartă. Să vedem ce surprize plăcute ne rezervă viitorul an.

Instantaneul a surprins-o pe Marie-Claude Beaumont în momentul efectuării cîntarului mașinii, ritual obligatoriu pentru toți alergătorii.

Din numeroasele fotografii primite de la Wimbledon am ales-o pe aceasta. Vă atragem mai puțin atenția asupra situației jucătorului francez Pierre Barthes cît mai ales asupra poziției rachetei. Este un instantaneu care nu se face în fiecare zi.

de Teodor MAZILU

spinoasa problemă a pionezelor

Sînt oameni care reușesc să facă din orice fleac o problemă. Au ei acest dar... Îmi amintesc că într-un amărit de birou lipseau niște amărute de pioneze... Nu era desigur o dramă... Viața ar fi mers oricum înainte. Am aflat uimit însă de rapiditatea cu care amărutele de pioneze, Dumnezeu să le ierte, au fost înălțate la rangul de problemă... Și nu de problemă oarecare... Ci o problemă foarte spinoasă, foarte încurcată, care cere multă pretenție și multă experiență de viață. Ca să vezi... Că nu e chiar așa de simplu. Că s-au mai fript ei o dată... și cine a fost fript o dată suflă și-n iaurt... S-au creat imediat două curente, unii pentru pioneze, iar alții împotriva pionezelor...

Desigur, am ales înadins acest exemplu, adică am exagerat pe deplin conștient, de bunăvoie și nesilit de nimeni. Dar fenomenul e destul de vizibil cu ochii liberi, nu e neapărat nevoie de o lupă care să-l mărească. Orice fleac se transformă în problemă. Problema lipiciului, problema penițelor, problema hîrtiei igienice, problema strănutului, problema căscatului, problema capacelor... În felul acesta, aceste minuscule realități se transformă în niște dihanii care se ridică și coboară... Devin o problemă. Și orice problemă se ridică sau nu se ridică.

Am auzit o dată într-un birou vocea autoritară a unui funcționar:

— Vă rog, am mai discutat o dată problema căscatului...

Am fost topit de admirație. Am mai discutat și altă dată... Deși căscatul e o problemă veche, periodic analizată...

De obicei, toate aceste fleacuri se transformă în probleme foarte spinoase din lene... E mai ușor să analizezi și să dezbați, să tai firul în patru, să vii cu soluții, decît să duci mîna la gură cînd casti.

după jumătate de mileniu

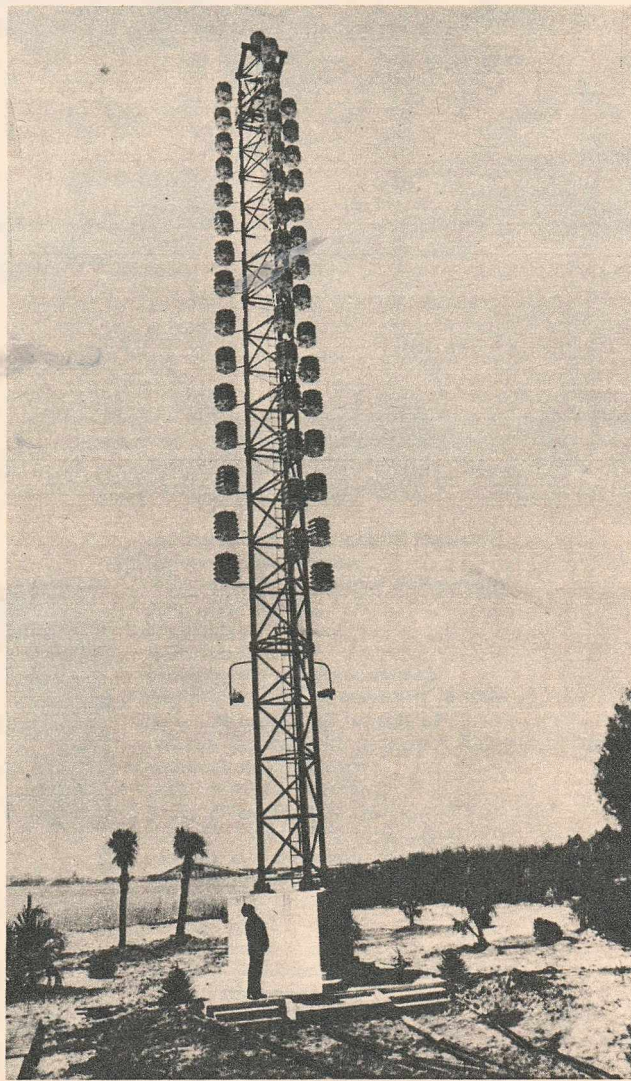
În curînd se vor sărbători 500 de ani de la nașterea marelui astronom Nicolaus Copernicus, vrednic fiu al poporului polonez. Acest eveniment va fi marcat în lumea întreagă.

Iată-l pe graficianul polonez Jerzy Gurda, autorul emblemei sub care se vor desfășura manifestările, emblemă care simbolizează ideea sistemului heliocentric fundamentat de Copernicus (1).

Alt polonez, Henryk Zawadski, a cărui pasiune este realizarea de tablouri prin folosirea de mărci poștale, a meșterit cu răbdare și migală un reușit portret al sărbătoritului (2).

avia intercontinental hotel

Titlul vă scutește de căutări inutile: da, ceea ce vedeți în fotografie este un gigantic cuib de păsărele construit de oameni cu inimă caldă pe malul Charles lacului din Louisiana (S.U.A.). Înaltă de 120 de picioare (circa 37 de metri), casa păsărelelor poate adăposti 5 280 de suflete istovite de lungile zboruri ale migrației.

din joacă...

Doi frați, Steven (10 ani) și Jackie (6 ani) Neumann din orașul West Bend (S.U.A.), se jucau «de-a doctorii». Cînd Steven a început să-l examineze pe fratele lui, el a sesizat o dată cu bătaile inimii lui Jackie niște zgomote neobișnuite.

Informînd pe părinți despre descoperirea lui, Steven i-a determinat pe aceștia să cheme un medic. A reieșit că Jackie suferă de o gravă insuficiență cardiacă, de origine congenitală, care solicită de urgență o intervenție chirurgicală.

Operația a decurs perfect și Jackie, după convalescență, s-a întors acasă lîngă fratele și părinții săi.

ca să nu mai trombonească...

Într-o fanfară din Moscova, unul dintre tromboniști uita uneori câte o măsură, două din partitură. Ca să nu se facă de ris cu vreun fa diez în loc de mi bemol, istețul instrumentist a găsit o soluție pe cât de practică pe atât de discretă.

și dacă se sperie caii ?

An de an, faima mondială a curselor de cai de la Ascot din Anglia se transferă de la performanțele cailor la performanțele modei. Spre ilustrare: 1 și 2: Pălăria «Girafa» și pălăria «Ice-cream» (Înghetata) prezentate la ultima ediție a alergărilor.

nimeni nu se atinge de iepurilă!

Niciodată și nicăieri un iepuraș n-a avut un ocrotitor mai sus-pus decât acest exemplar, denumit familiar dpmnul Jean, din Parcul zoologic Thoiry (Franța). Nici măcar paznicul parcului nu pricepe de ce leoaica, mamă a trei pui, l-a adoptat și pe micul urecheat.

În numărul de astăzi voi răspunde celor care au adresat întrebări prin telefonul 15.42.64.

Theo Octavian, București. Asigurarea bunurilor din gospodărie este o măsură de prevedere utilă oricărei persoane care dorește să aibă posibilitatea de a obține de la ADAS diferite sume — ca despăgubire — în cazuri de daune provocate de numeroase riscuri menționate în unele din numerele precedente ale revistei.

La solicitarea dv., indic bunuri ce pot fi asigurate: mobilier și obiecte casnice — mobile, perdele, oglinzi, lămpi, ceasuri de perete și de masă, veselă, obiecte de bucătărie etc.; mașini de cusut și de scris, aparate electrice de uz casnic, răcitoare, unelte pentru uz gospodăresc, războaie de țesut, torcătoare, precum și unelte sau instrumente ale meseriașilor și instrumente ale artiștilor aflate în locuințe etc.; instrumente muzicale, discoteci, aparate fotografice, optice, de radio și de televiziune, inclusiv antenele și cablurile de coborâre, magnetofone, picupuri, obiecte de sport, de vânătoare și de volaj; cărți, note muzicale, covoare, scoarțe etc.; tablouri și obiecte de artă, reproduceri de artă, precum și jucării; îmbrăcăminte — inclusiv blănuri — lenjerie, saltele, perne, încălțăminte și materiale pentru confecționarea acestora; produse agricole (cereale, făină, legume etc.), viticole, pomicele, produse animale și alimente; unelte agricole, viticole, pomicele, apicole și pentru deservirea zootehnică; stupi de albine (fără familia de albine); mijloace de transport (cărute, camioane cu tracțiune animală, faetoane, motocicletă și biciclete) și harnașamente; combustibil, materiale de construcții pentru uzul gospodăresc (cherestea, lemn cioplit, birne etc.), produse din lemn (tocuri, uși etc.); furaje (fin, paie, coceni și alte tulpini de plante furajere).

Asigurarea cuprinde atât bunurile asiguratului cit și pe cele ale membrilor familiei acestuia. Fac parte din familie: soțul, soția, copiii și orice alte persoane care locuiesc împreună și gospodăresc în comun cu asiguratul.

Pavel Cimpeanu, Ploiești. Nu ne îndoi că prin convorbirea telefonică îndelungată avută cu dv. v-am lămurit numeroase din amănunțele pe care doriți să le cunoașteți cu privire la asigurarea autoturismului. Deși ne-ați solicitat, în mod expres, să răspundem în revistă la unele probleme care vă interesează, nu o putem face, deoarece am rezervat în numerele precedente ale revistei două rubrici speciale pentru cititorii care ne-au cerut amănunțe în legătură cu asigurarea autoturismelor. V-am răspuns însă în scris, așa cum procedăm cu numeroși dintre cititorii care nu au ridicat probleme de interes general.

Cristian Ghimpu, București. Ne bucurăm faptul că apreciați amănunțele pe care le prezintă această rubrică și că o socotiți interesantă pentru mulți din cei peste 500 000 de cititori ai revistei «Flacăra».

Iată răspunsurile, în ordine, la cele trei întrebări ale dv.: 1) produsele agricole (cerealele, făina, legumele etc.) pot fi asigurate la ADAS; 2) dacă invaliditatea permanentă, ca urmare a unui accident, este mai mare de 50%, ADAS scutește pe asigurat de plata primelor începând de cea dinții scadență de primă următoare lunii în care s-a plătit suma convenită în urma invalidității permanente; 3) în asigurarea familială mixtă de viață se cuprind două sau mai multe persoane care la contractare sînt în vîrstă de la 5 la 60 de ani, iar la expirarea asigurării nu vor depăși vîrsta de 75 de ani.

Așadar, sînteți edificat asupra celor ce vă interesează?

EXPLOARA

Coreopsis. ▶

Vizitatorii nu contenesc...

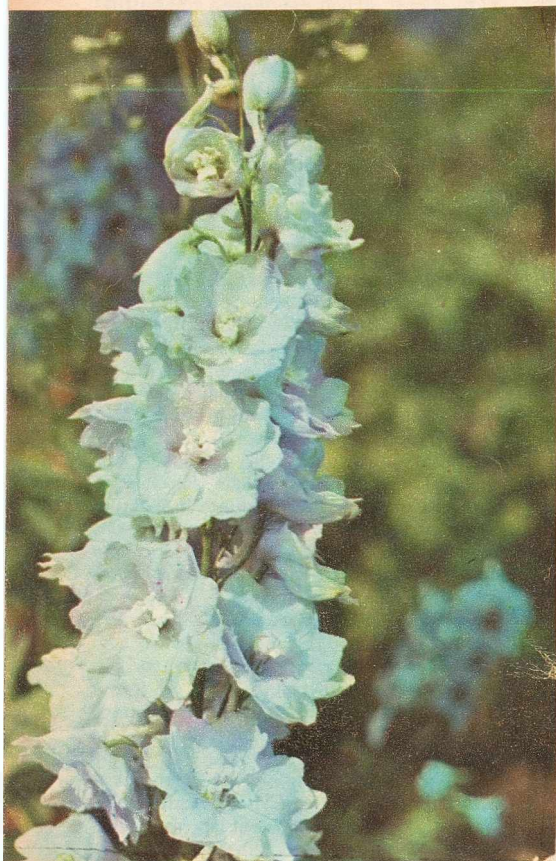
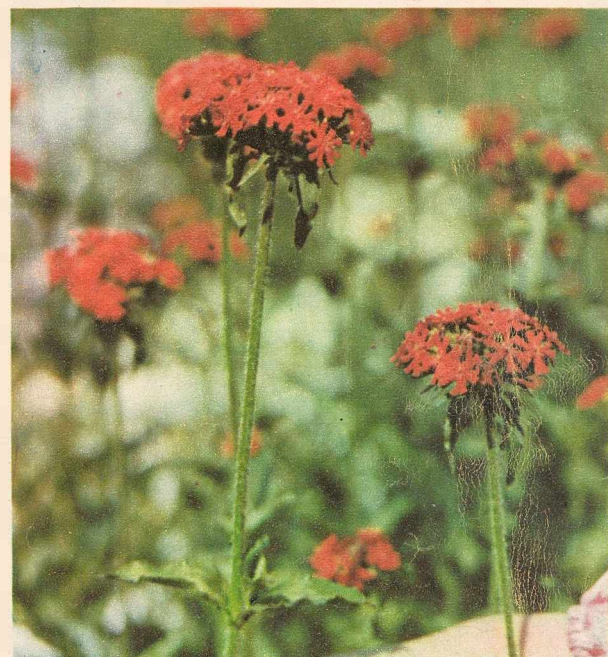
La a doua sa editie, Expoflora bucuresteană își creează treptat o tradiție. Fiecare primăvară va aduce, o dată cu sfârșitul zăpezilor și cu soarele protector, un nou și original vernisaj vegetal. Bucureșteanul iubește parcurile și nu mai puțin florile, iar această expoziție în aer liber nu numai că-i oferă un cadru de plăceri vizuale și odihnă, dar și idei și exemple pentru grădinile suspendate din balcoane sau pentru cele din fața caselor.

O călătorie în lumea plantelor e echivalentă, pentru un profan, cu o aventură miraculoasă. Privim totdeauna tainele naturii cu ochi vrăjiți. Nuanțe cromatice și forme spațiale ne vorbesc de infinitele posibilități și metamorfoze ale naturii... Concepută și organizată pe zone, Expoflora ne oferă ambianțe și medii diverse: o grădină dendrologică, un colț alpin, o grădină sătească, o vale a plantelor perene etc., etc. Colțul dendrologic ne aduce aminte că frunzișul colorat al arborilor și arbuștilor este un element estetic de necontestat în arhitectura spațiilor verzi. De la tuia aurie sau molidul și bradul argintiu, la dracila roșie sau cătina albă (ca să numim doar câteva dintre rășinoasele și folioasele de aici), iată elemente pe care arhitectul peisagist le folosește, cu îndeminare, alături de așa-numitele plante acoperitoare de sol — ienupărul argintiu tîrîtor, armeria (gazonul spaniol) sau varietățile de sedumuri (iarbă grasă) etc., care prin măiestrie și combinație alcătuiesc frumoase covoare vegetale.

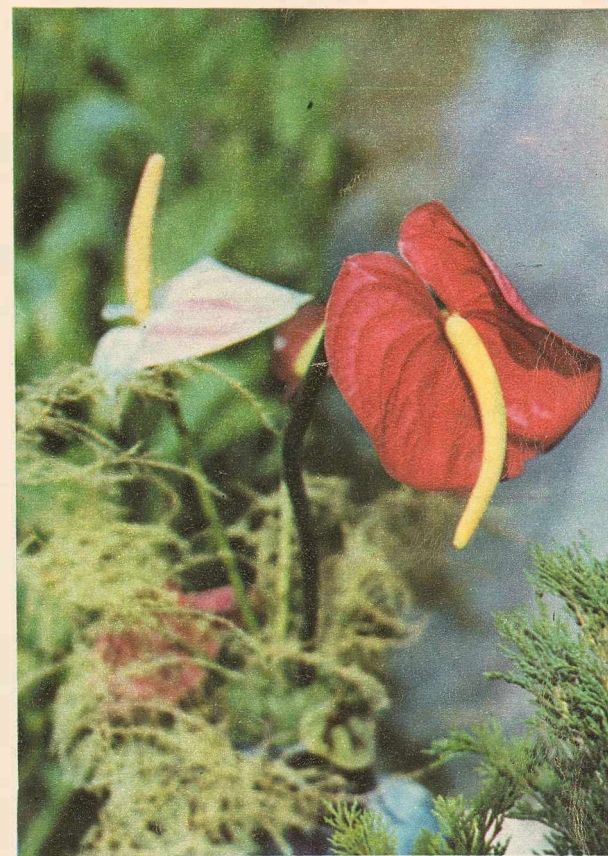
La Expoflora în fiecare săptămînă sau lună e un eveniment. Florile cu viața lor mirifică oferă de fiecare dată un alt spectacol. Marele ceas al naturii programează fiecareia clipa și zilele sale de desfășurare spectaculoasă, cînd floarea își etalează culorile petalelor. De aceea trebuie să revii aici mereu. Să fii chiar atent la lumină, cînd e vorba de *Escholtzia californica* — rudă cu macul — care se închide de fiecare dată cînd un nor umbrește soarele; sau la mirabila *Ligularia* care, lipsită de apă, se culcă istovită la pămînt, ca să reinvie în câteva clipe cînd ploaia sau grădinarul o udă...

Despre flori se pot povesti atîtea lucruri interesante. Dar în primul rînd ele trebuie văzute. Imaginile din aceste pagini sînt doar o invitație pentru o plimbare prin Expoflora '71.

Lychnis — o varietate de «opaiță».

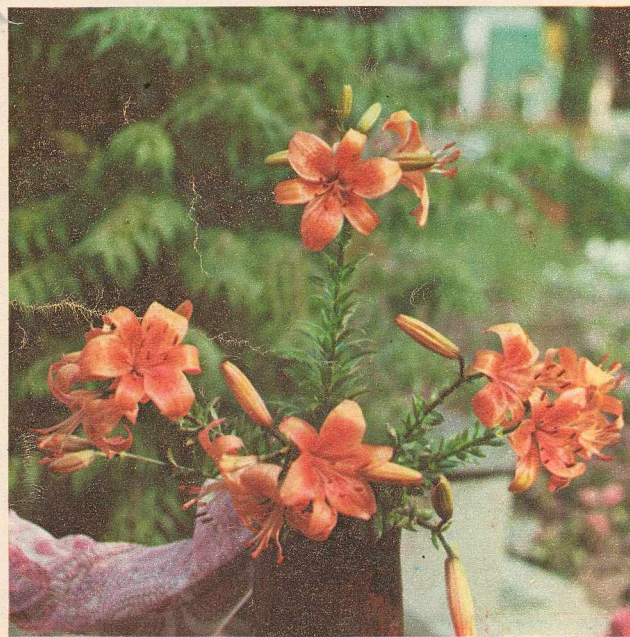
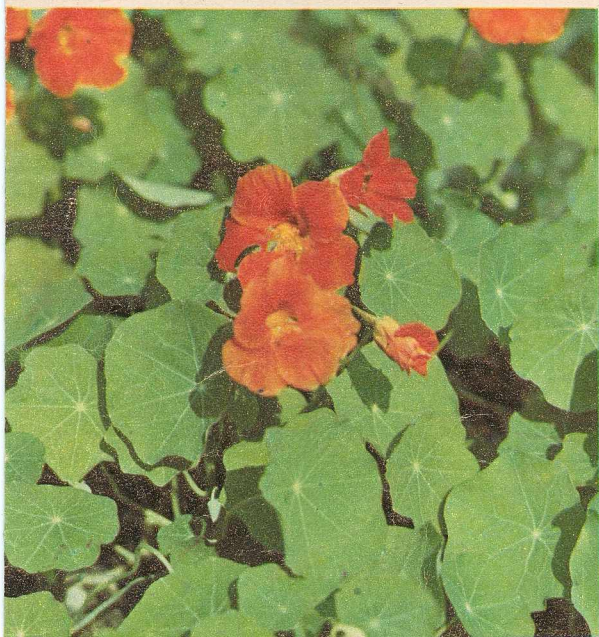
Anthurium (specie exotică de «rodul pămîntului»).

Nemțisor.

◀ Degețel.

Fotografii de S. STEINER

Colțunași.

Lilium tigrina («crin roșu»).

Gloxinia (plantă exotică de apartament).

publicarea documentelor continuă

Dic. BABOIAN

calea spre pace în vietnam

Declarația în șapte puncte prezentată la cea de-a 119-a ședință plenară a Conferinței cvadripartite în problema Vietnamului de către Nguyen Thi Binh, conducătoarea delegației Guvernului Revoluționar Provisoriu al Republicii Vietnamului de Sud (G.R.P.), continuă să fie obiectul atenției opiniei publice internaționale, care consideră documentul drept expresia unei inițiative salutare menite să netezească efectiv calea spre o soluție pașnică în problema vietnameză. Majoritatea observatorilor au remarcat de la început că noua inițiativă de pace a G.R.P. acționează nemijlocit pentru reglementarea conflictului și că vine în întâmpinarea uneia dintre condițiile sine-qua-non vehiculate cu insistență în ultima vreme de partea adversă, și anume aceea privitoare la eliberarea prizonierilor americani. Declarația în șapte puncte a G.R.P., care a găsit în plenara a 119-a sprijinul categoric afirmat al șefului delegației R.D. Vietnam, Xuan Thuy, arată că în cazul când guvernul american va fixa un termen limită pentru retragerea de pe teritoriul sud-vietnamez, în cursul acestui an, a tuturor trupelor S.U.A. și ale aliaților lor, ambele părți vor putea cădea simultan de acord pentru găsirea modalităților de evacuare a efectivelor militare respective și totodată asupra eliberării tuturor militarilor și civililor luați prizonieri, inclusiv a piloților americani aflați în R.D. Vietnam. Simultaneitatea celor două operațiuni, înlesnită de un acord privind retragerea totală a trupelor intervenționiste din Vietnamul de Sud, va face posibilă *imediată încetare a ostilităților*, ceea ce ar reprezenta pasul decisiv și poate ultimul pentru restabilirea păcii pe pământul Vietnamului. În legătură cu aceasta se impune ca guvernul S.U.A. să respecte cu strictețe dreptul la autodeterminare a populației sud-vietnameze, să înceteze orice amestec în treburile interne ale Vietnamului de Sud, să renunțe la sprijinul acordat administrației și așa falimentare, de la Saigon. Cu alte cuvinte, vietnamezii să fie lăsați să-și rezolve ei înșiși, fără ingerințe străine, propriile lor probleme. Este timpul ca și acei care mai persistă în politica dezastruoasă a continuării intervenției militare americane să înțeleagă că — așa cum a declarat la a 118-a ședință plenară a Conferinței cvadripartite de la Paris conducătoarea delegației G.R.P. — «soluționarea justă a problemei Vietnamului de Sud trebuie să se bazeze pe lichidarea cauzei directe a războiului — agresiunea Statelor Unite». Acum, când inițiativa G.R.P. oferă perspectiva concretă a unei ieșiri din impasul unei politici total lipsite de rațiune, adepții continuării războiului din Vietnam au prilejul să constate că nu mai pot naviga la infinit împotriva puternicului curent de opinie în favoarea stingerii focului războiului în Vietnam și în toată Indochina. «New York Times» avertizează în acest sens cercurile conducătoare americane, subliniind că propunerile G.R.P. «constituie cu adevărat un important pas înainte, pe care guvernul S.U.A. nu-și poate îngădui să-l nesocotească». Ziarul conchide în termeni categorici: «**Acest prilej trebuie folosit imediat.**»

Un război poate să dureze un deceniu sau mai mult, dar șansa ce se oferă pentru terminarea lui obligă la acțiuni imediate, bazate pe rațiune, pentru stingerea focului. O asemenea șansă este cuprinsă în cele șapte puncte ale Declarației G.R.P., «o deschidere și o șansă de pace, pe care — așa cum a precizat ministrul de externe francez Maurice Schumann — dacă S.U.A. nu le-ar folosi ar săvârși o eroare». Logica elementară impune evitarea unei asemenea erori pe care în primul rând poporul american nu este dispus s-o accepte. Majoritatea zdrobitoare a americanilor, întreaga opinie publică internațională au avut în ultimii zece ani nenumărate prilejuri de a constata că S.U.A. s-au angajat pe pământul Vietnamului pentru o cauză dinainte pierdută. Orice speculație în legătură cu așa-zise «elemente inacceptabile» în propunerile G.R.P. nu poate ascunde adevărul evident că inițiativa constructivă lansată la Paris trebuie să dea de gândit la Washington și la Saigon, întrucât ea se impune ca o cale sigură, rațională, spre restabilirea păcii în Vietnam.

Fața radioasă și simbolul victoriei pe care-l exprimă gestul lui William Frazee (1) își găsesc explicația în această primă pagină a ziarului «The Washington Post» pe care îl ține în mână și al cărui redactor-șef este. Curtea Supremă, constatând că Ministerul Justiției n-a putut demonstra că publicarea documentelor Pentagonului referitoare la dezlănțuirea agresiunii S.U.A. în Vietnam ar putea afecta securitatea națională, a hotărât cu majoritate de voturi să permită continuarea publicării acestora de către «New York Times» și «Washington Post». Cit îl privește pe cel ce a furnizat presei aceste documente, Daniel Ellsberg (fotografia 2), fost înalt funcționar al Pentagonului și actualmente profesor la Institutul tehnologic din Massachusetts și împotriva căruia a fost lansat mandat de arestare — acesta s-a prezentat singur în fața judecătorului federal recunoscând că a furnizat ziarului «New York Times» documentele secrete, menționând totodată că încă din 1969 a prezentat Comisiei senatoriale pentru afaceri externe informații provenind din același studiu secret al Pentagonului. Ellsberg a fost pus în libertate pe cauțiune.

PERTH: antiapartheid

O puternică demonstrație împotriva politicii de apartheid practică de guvernul rasist din Pretoria a avut loc la Perth, în Australia, cu prilejul unui meci susținut aici de o echipă de rugbi din Republica Sud-Africană. Încercând să împiedice desfășurarea meciului, sute de spectatori au pătruns pe teren scandând lozinci antiapartheid. În urma ciocnirilor care au avut loc între poliție și demonstranți, numeroase persoane au fost rănite. S-au operat arestări. În imagine, polițiștii în acțiune.

Învingătoare: femeile

Au toate motivele să-și exprime cu pumnul strins bucuria aceste curajoase femei italiene, câteva din cele o sută de muncitoare de la fabrica de cămăși «Lord Brummel» care au ocupat această fabrică pentru satisfacerea revendicărilor lor. După o luptă dâră de câteva luni, muncitoarele au obținut victoria, obligând direcția să accepte condițiile pe care le-au pus pentru reluarea lucrului. Ocuparea fabricilor a devenit în ultimele luni o practică obișnuită în Italia, dînd, în cele mai multe cazuri, cîștig de cauză muncitorilor solidari în lupta lor revendicativă. Sub acest aspect, victoria de la «Lord Brummel» este semnificativă.

s-a întîmplat la marsilia

Negoțul de arme, chiar dacă este practicat la scara modestă a unui armurier oarecare, comportă riscuri. Dovadă, această secvență fotografică de veritabil film polițist. Atacat, în propriul magazin din Marsilia, de un tînăr care l-a somat să-i predea o cantitate de arme, bătrînul armurier francez M. Massardier s-a baricadat cum a știut într-un colț apărat, strigînd după ajutor. Agresorul imprudent a deschis focul fără să-și dea seama de ce va urma. În jurul său au explodat cîteva grenade, silindu-l să se baricadeze el însuși. Între timp, sub ochii mulțimii adunate în stradă polițiștii au încercat să-l captureze pe nenorocosul amator de arme. El a fost găsit cîruuit de schije. Într-adevăr, ca într-un film de aventuri.

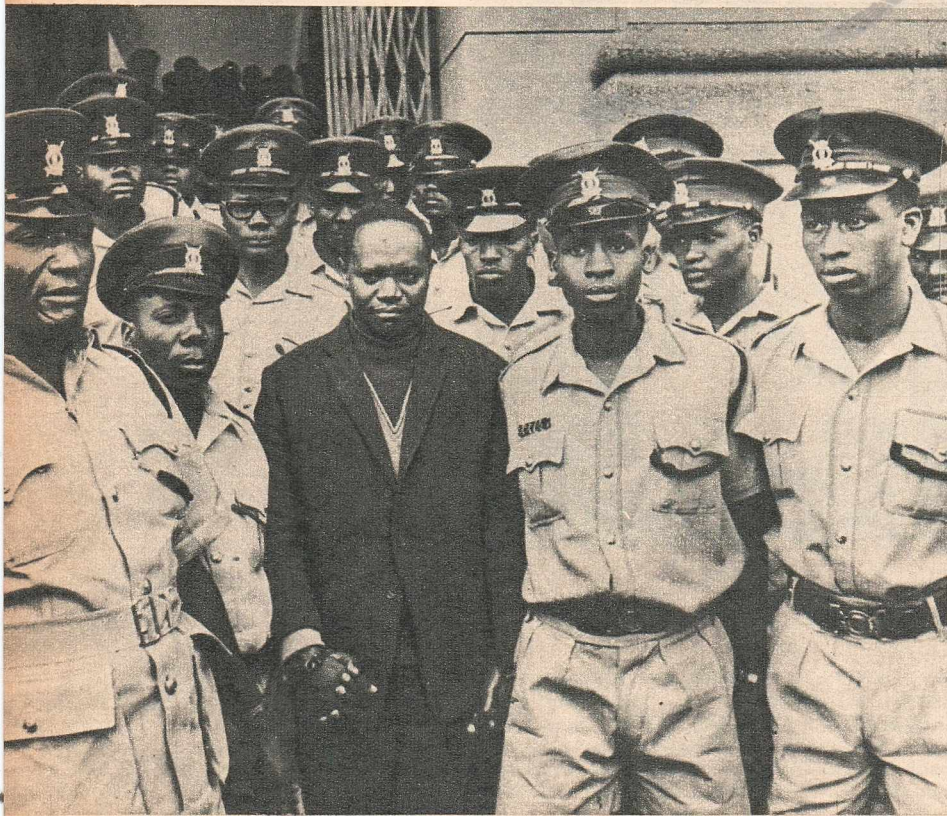

◀ „moarte
negustorilor
de război !“

Pe pancartele lor au scris «Distrugeți industria de armament!», «Moarte negustorilor de război!», pe măștile-cranii pe care le poartă e desenată emblema Mitsubishi. Demonstrația a avut loc la Tokyo, în timp ce în clădirile administrative ale concernului «Mitsubishi Heavy Industries Ltd» — cel mai mare producător japonez de armament — avea loc o întrunire generală a acționarilor. Protestul tinerilor pe care vi-i prezentăm în această imagine se alătură la ampla mișcare de revoltă a populației Japoniei împotriva pericolelor pe care le reprezintă traducerea în viață a noului Program de dezvoltare a forțelor japoneze pentru autoapărare, care prevede intensificarea eforturilor militare ale Japoniei în cadrul aranjamentelor cuprinse în tratatul de securitate japono-american, implicând — pentru viitorii cinci ani — cheltuieli militare de două ori și jumătate mai mari decât în perioada precedentă corespunzătoare.

un complotist
bine păzit

Gideon Mutiso — omul în cătușe, escortat de 20 polițiști — este un membru al parlamentului din Kenya. Arestat și judecat recent pentru participarea la un complot urmărind răsturnarea guvernului din Nairobi, el a fost condamnat la nouă ani și jumătate temniță. În prezent are loc judecarea celor 12 complici ai săi. Încercând să se dezvinovățească, Mutiso a declarat că a urmat indicațiile fostului șef al marelui stat-major al armatei, generalul Ndole. Acesta a demisionat recent din postul pe care-l deținea și nu se știe dacă, la rîndul său, nu a fost arestat.

▲ corida la madison square

Prima coridă organizată în incinta sălii Madison Square din New York a provocat reacția unui mare număr de americani, care consideră tauromahia drept un sport sadic. Înaintea începerii coridei, sute de oameni purtînd pancarte ostile acesteia au demonstrat în fața intrării principale. Pe pancarte se putea citi: «Uciderea unui taur în arenă este un spectacol oribil, crud, medieval!», «Boicotați corida, toreadorul este pur și simplu un măcelar!» Cei care au asistat la acțiunea de boicot au susținut că mulți dintre demonstranți erau membri ai unor societăți pentru protecția animalelor.

rodul aprigelor discuții - tîrnăcopul

lată, concretizată, hotărîrea adoptată de Consiliul municipal al Parisului — la capătul unor aprige dezbateri pro și contra, desfășurate de la orele patru după-amiază la două noaptea — în privința viii disputatei chestiuni a destinului vestitelor hale ale capitalei franceze: la 1 iulie, clădirile ridicate după planurile arhitectului Baltard au început să fie demolate. Spre dezamăgirea multor parizieni, care le-au socotit parte integrantă a patrimoniului capitalei, edificii unice prin felul în care au fost concepute.

37 000 profesori englezi protestează

Anul școlar s-a încheiat în Marea Britanie cu declararea unei greve de protest de mari proporții, cuprinzînd 37 000 de cadre didactice. Profesorii din Anglia și Țara Galilor au cerut încă din luna februarie îmbunătățirea condițiilor de salarizare. Li s-a promis că revendicările lor vor fi examinate de o comisie guvernamentală, dar lucrurile au fost tergiversate și anul școlar s-a terminat fără ca ei să obțină un răspuns oficial. Iată un grup de profesori în timpul marelui miting de protest din Hyde Park.

cronica de trei secunde

SECERA

Mi-a rămas de la el o fentă — iertat să fiu că folosesc acest cuvînt obscen de jucăuș în acest context din care au pierit și joaca, și cuvintele ei. Totuși fentă, numai fentă se numește acea mișcare înșelătoare, unduioasă, superbă prin care el se prefăcea că va fugi la dreapta și în aceeași secundă se ducea la stînga, uimindu-ne. E prima imagine care-mi răsare în minte, mișcare încărcată cu multe secrete dar plină de o viață fastuoasă, și-mi pare rău că ea nu poate fi denumită altfel decît așa, cu acest cuvînt nostim, atît de nesemnificativ — fentă. Moartea are orgoliul de a ne impune un vocabular grav, cit mai grav, pînă la artificiu. E o dogmă a ei — să nu ne lase să vorbim natural, cu cuvintele vieții, fie ele nostime. Ea vrea cuvinte veșnice, fără viață deci — căci viața e dușmana veșniciei. Dar un fotbalist e o viață fastuoasă — și chiar dacă nu-ți lasă acele mari și copleșitoare vocabule ca: «operă», «creație», «contribuție», «primordialitate», el poate totuși înfrunța rigorile amintirii veșnice cu un «șut de neuitat» — cum zice presa, și de ce ar minți? — cu o «detentă fulgerătoare», cu o «pasă luminoasă», cu o fentă care a încîntat mulțimea adunată, într-o bună zi, sub viscol. Era viscol în acea zi

cînd l-am văzut executînd fenta aceea memorabilă...

...Ce șut necruțător avea Asparuhov! Ce detentă supranaturală! Ce sănătate minunată îl alcătui! Și ce frumos era Asparuhov! Se angaja în luptă cu cite trei adversari, fiindcă nu unul, ci cite trei îl marcau strict încercînd «să-l secere»; se bătea pentru o minge ca un ghepard, ciștiga, răzbea, marca, rata; marca mult și rata mult pentru că lupta. Sadoveanu spunea că la moartea oricărui scriitor, de pe cer cade o stea. Nu e drept să ne întrebăm ce se întîmplă cînd piere un fotbalist? De ce n-ar fi drept?

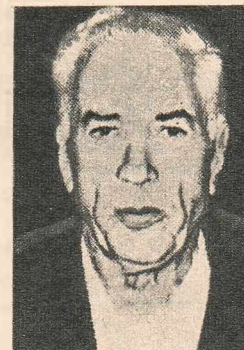
Mor zilnic căruțași și avocați, gropari și vînători de balene, librari și poștași — nimeni nu tresare, e secerișul zilnic, sînt prea multe fire de iarbă la cite lacrimi avem în dotare. Dar Asparuhov și Kotkov au fost secerati în aceeași zi cu cei trei cosmonauți coboriți atît de tragic din cer. Niciodată nu mi s-a părut mai lungă și mai înaltă seceră eternă. Cosmonauți și fotbaliști — căzuți dintr-o singură tăietură. Dacă această răsărită, prea răsărită coincidentă nu ne-ar înfiora, dacă nu ne-ar uimi — atunci de ce am mai lua cu asalt tramvaiele spre stadion și, vai, Cosmosul!

Radu COSAȘU

Agenda

După încercările insistente de a-l absolvi de răspundere pe căpitanul american Calley, care a participat la masacrul din satul sud-vietnamez Song My (My Lai), avocații apărării caută, prin toate mijloacele, să-l scoată «basma curată» și pe căpitanul ERNEST MEDINA, care i-a ordonat personal lui Calley să ucidă. Pentru a doua oară, completul de judecată în procesul de la Fort McPherson a fost obligat să admită o aminare, cerută, evident, în scopul tergiversării la infinit a pronunțării unei sentințe severe.

Arestat la Milano în urmă cu cîteva luni sub bănuiala unor complicități cu Mafia, faimosul gangster «în retragere» JOE ADONIS (în vîrstă de 69 ani), care a operat între cele două războaie mondiale în S.U.A., se află în prezent sub regim de domiciliu obligatoriu în localitatea Sera de Conti (Italia). Potrivit unei hotărîri a tribunalului din Milano, durata domiciliului obligatoriu va fi de patru ani.

Miliardara newyorkeză JANET ANNENBERG, supranumită «văduva de aur» (soțul ei a fost unul dintre cei mai mari bancheri americani), a căzut victimă unui atac gangsteresc care s-a soldat cu furtul unor bijuterii în valoare de 200 000 de dolari. Banda, care au pătruns în apartament obligînd-o să le ofere «aur și diamante», au reușit să se facă nevăzuți. Înainte de a anunța poliția, miliardara s-a grăbit să facă un inventar sumar al bijuteriilor pe care le-a putut salva. În orice caz, valoarea lor era infinit mai mare decît cea a pieselor dispărute.

Celebru regizor american STANLEY KRAMER pregătește în prezent un film în legătură cu unul dintre principalii autori ai masacrului de la Song My, căpitanul Calley. Distrugerea de către militarii americani a satului sud-vietnamez în 1968 și crimele săvîrșite aici de Calley și complicitii săi vor fi înfățișate în lumina mărturiilor făcute la proces de însuși Calley. Kramer își propune să demonstreze cum un om obișnuit, înarmat și trimis să lupte pentru o cauză nedreaptă, la mii de kilometri departe de țara sa, poate să se transforme într-o bestie capabilă să comită fără scrupule asemenea acte de cruzime.

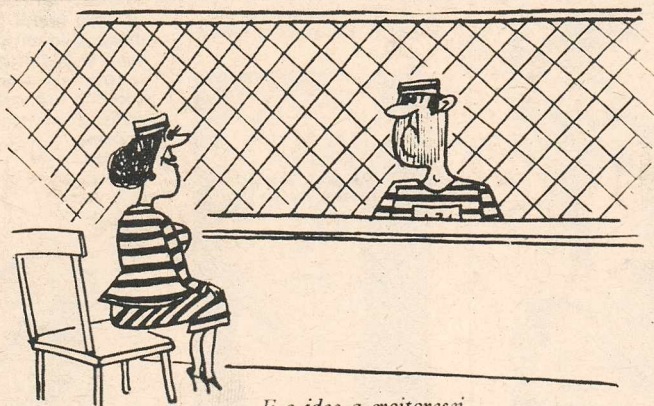
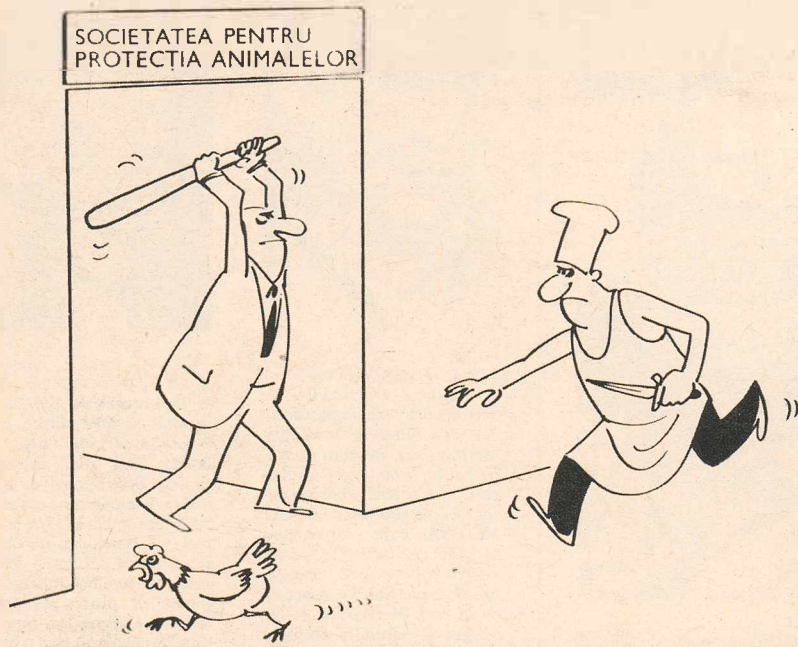
Intenția exprimată în mai multe rînduri de guvernul britanic de a relua negocierile cu guvernul Jan Smith, în legătură cu statutul de independență pe care și l-a asumat Rhodesia, s-a concretizat zilele acestea prin trimiterea la Salisbury a unui trimis special al guvernului londonez, în persoana LOR-DULUI GOODMAN. Abilul negociator englez are misiunea de a netezi calea unor tratative care să dea cîștig de cauză poziției britanice. Rămîne de văzut dacă...

Pentru prima oară după mulți ani de atitudine reținută, contraamiralul PHILIPPE DE GAULLE, unicul fiu al defunctului președinte al Franței, a rupt tăcerea, împărtășind ziaristului american James Goldsborough («International Herald Tribune») opinii și amintiri în legătură cu personalitatea lui Charles de Gaulle. El a arătat că generalul era profund decepționat de rezultatul referendumului de acum doi ani și că probabil retragerea sa bruscă i-a grăbit moartea.

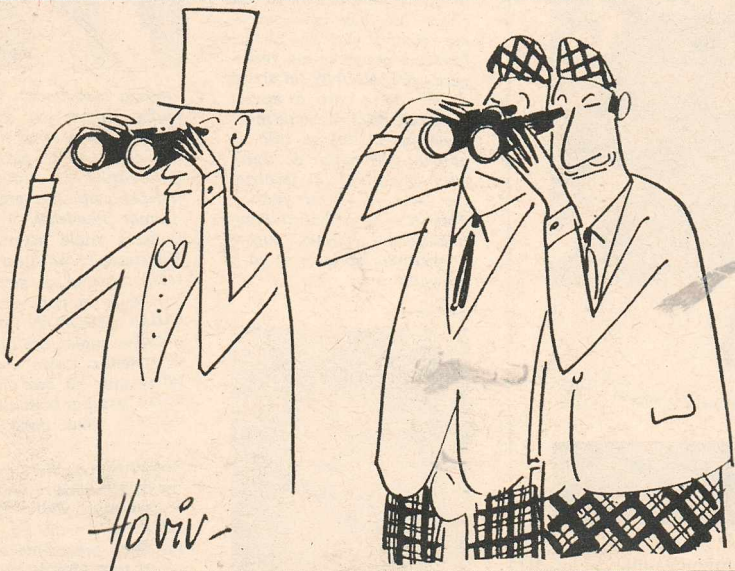

UMOR

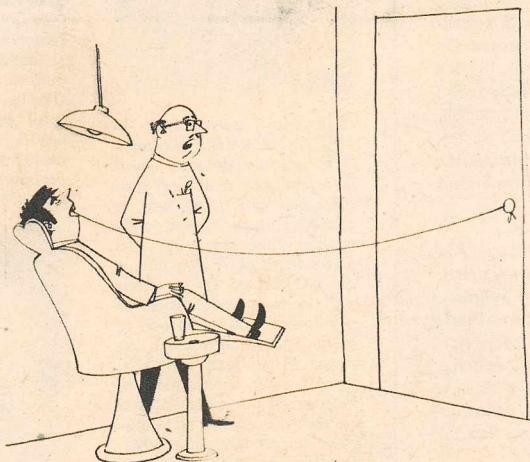
DE PESTE HOTARE

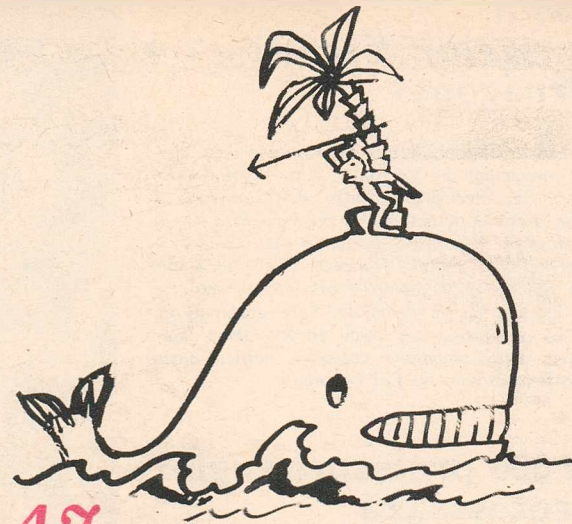
- E o idee a croitoresei...

Hoviv-

- Urmatorul.

PEISAJ MARIN

1	P	2	A	4	A	6		7	8	9	10	11	12
2		I											
3		T											
4	N	O	R			M	I	L					
5		R											
6		A											
7		L											
8				A									
9		P		D									
10		O		M									
11		L		I									
12		O		S				N	F	A	G	R	A

ORIZONTAL: 1) Baie in ploaia de raze — Jucării aduse pe nisip de valuri. 2) Țărmlul mării, la propriu și la figurat (pl.) — «Floare» din grădina lui Neptun. 3) Peștele-sforicică ce mișună în apele litoralului (3 cuv.) — Lac secat! 4) Umbră călătoare pe luciul mării — Se tot așază la gurile Dunării — Strop din imensitatea mării. 5) Pinză creată — Nestatornic relief marin. 6) Țărmlul din apus! — Autorul poemului simfonic «Vox maris» — Corabia cu nume astral. 7) Afluent influent al Dunării — «Steaua» mării. 8) Intră-n port!... — ...în curind! — Antenă! 9) Ferestre deschise spre mările pământului — Asta-i culmea. 10) Constanța lui Ovidiu — Mitic zburător prăbușit în mare. 11) Mare nordică — Greci întemeietori ai cetății Callatis. 12) Cîntăreți ai mării — Marea noastră.

VERTICAL: 1) «Alimentara» viețităților marine — Se bate cap în cap cu altul ca el. 2) La marginea mării — Joc pe apă și pe uscat. 3) Marea anagramată — Colnade răsucite pe drumurile mării. 4) Piatră de podoabă — La pescuit! — Trecut proba de selecționare. 5) «Dedițelul» mării — Pește! 6) «Dar un luceafăr, răsărit! Din liniștea uitării, / Dă orizon nemărginit / Singurătății mării». 7) Născute din valuri! — Morun, nisetru, păstrugă, cegă, într-un cuvînt. 8) Un rac... de-a-ndoaselea! — Ascuțiți peștișori de mare — Pui de pește. 9) Un... soare — Strigăt în uragan! — Mamaia, în urmă! 10) La Agigea, pe centru! — Nord-vest — Înainte de împărțire. 11) Bazin miniatural — Perne! 12) Pîntece de corabie — Marea scoică de pe litoral.

Sofia BUCURESCU

Dezlegarea jocului CĂLDURĂ MARE, DOMNULE!, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) EFORIE — AC — OS. 2) SIROP — PLOITA. 3) TEI — AFRICA — L. 4) IRES — RACORIT. 5) VB — PLAJE — NN. 6) AIORI — I — OASA. 7) LN — IMITAT — OP. 8) ATITAT — TOALA. 9) EU — NASO — MAR. 10) A — RA — L — MUNTE. 11) TRESTII — CAIC. 12) ARSITA — MAREE.

carte

● Editura Eminescu a scos în trei volume **dramele și comediile** lui Aurel Baranga. Ediția mai include și o selecție de fabule și de aforisme datorate aceluiași autor, cititorul având astfel posibilitatea să cunoască mai complet adevărul chip de viu și spiritual moralist al cunoscutului scriitor.

● Romanul **Păsările** de Alexandru Ivasiuc (recent premiat de Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă) a apărut într-o nouă ediție tipărită de Editura Cartea românească.

● Se află în vitrinele librărilor cel de-al doilea volum **Pentru arta literară** al eseistului și exegetului literar de ascuțite și subtile disociații, Paul Zarifopol. Ediție îngrijită, note, bibliografie și studiu introductiv de Al. Săndulescu (Editura Minerva).

● Aurel Rău: **Turn cu ceas**. Sub cer transilvan și asub un lung turn cu ceas, poetul adună istoria și, apoi încarcă de ea, privirile-i merg spre viitor. Dar asupra acestei cărți cu vis mult și cuvinte puține vom mai poposi într-un număr al revistei noastre (Editura Dacia-Cluj).

● În Editura Kriterion a apărut **Menajerie ilustrată** de Majteny Erik, carte pentru copii în limba maghiară.

● O evocare încălzită de participare dovedind însă în același timp și o reală înțelegere a omului și operei, ne oferă Guillermo Diaz Plaza în cartea **Federico Garcia Lorca**. Traducere de Virgil Athanasiade. Tălmăcirea versurilor de Aurel Covaci (Editura Univers).

● Cartea lui Günther Buttmann asupra vieții și operei ilustrului astronom **W. Herschel** e publicată de Editura științifică în traducerea lui Sigrid Lukas.

● Contaminată de obiceiul nerecomandabil al unor consore mai virstnice de a-și amina apariția, publicația lunară pentru cei mici **Arici-Pogonici** apare și ea de la un timp fără date fixe și întriziat. Nu mai departe, numărul pe iunie se află în chioscuri și librării în a doua săptămână a lunii iulie... Nu-i frumos, «Ariciule-Pogoniciule», mai ales că micii tăi cititori se află în vacanță, deci un motiv în plus de a nu-i mîhni, și-apoi nu le dai un exemplu de punctualitate prea bun de urmat...

cinema

Julie Andrews

● **Turnul de aramă**. Traiectorii umane artificios complicate, în dauna unor frumoase fagăduințe lansate la începutul filmului. Regia - Martin Holly (R.S.C.). În distribuție - Emilia Vasaryova, Ștefan Kvietik, Ivan Mistrik, Vlado Müller, Ivan Rajniak, Michal Docolomansky, Alena Skokanova.

Peter Finch

● **Întîlnire cu o necunoscută**. «Femeia necunoscută» - cu mici schimbări pe ici, pe colo - în decor la la grecque. Gustul melodramei ieftine, șantajul sentimental sint hrănite din plin. Regia - Vassili Giorgiades. Interpreți - Helena Nathanael, Yannis Voglis, Dimitri Myrat.

● **Greșeala fatală**. Încercare de reabilitare a westernului european. Cîteva forțe reunite: studiourile Defa, Lodz și Sofia. Regia - Konrad Petzold. O distribuție internațională cu nume cunoscute: Gojko Mitici, Armin Mueller-Stahl, Annekathrin Bürger, Krystyna Mikolajewska, Bruno O'Ya.

● Două reluări, binevenite, din arhiva filmului românesc: «De-aș fi... Harap Alb» (Ion Popescu-Gopo) și «Darlée» (Mihai Iacob). Așteptăm și altele.

● Mari actori pe ecranele noastre: Julie Christie, Alan Bates, Terence Stamp (Departa de mulțime dezlănțuită), Peter Finch, Sean Connery, Donatas Banionis (Cortul roșu), Tatiana Doronina (Din nou despre dragoste).

● Julie Andrews (Sunetul muzicii) - a cărei cotă a cam scăzut în ultima vreme - este protagonistă a unui nou musical: **Copiii jazului**.

disc

● Ioana Radu își adaugă o nouă imprimare bogatei și prețioasei sale discografii. Despre glasul de aur al cîntăreței, despre încărcătura emoțională cu care-și potențează interpretările, despre stilul absolut personal nu se mai pot spune multe lucruri noi. Dar, cu fiecare nouă înregistrare, constatăm tendința artistei de a introduce în repertoriu creații recente ale genului, realizate de compozitori contemporani. Astfel găsim în discul de față «Aș vrea iar anii tinereții» (H. Mălineanu), «De ce să plec?» (Marcel Ionescu), «Inimă, de ce nu vrei să-mbătrînești?» (N. Kirculescu) și «Și-n chioșc fanfara cînta» (A. Giroveanu). Acompaniază orchestrele de muzică populară și muzică de estradă ale RTV (dirijori, Victor Predescu și Sile Dinicu), precum și formația instrumentală a lui Nicusor Predescu (EPE-0539).

● **Natalia Gliga** - printre alte soliste tinere de muzică populară - a devenit în scurt timp un nume «cap de afiș». Și asta datorită unei autentice dăruiri vocale. Generozitatea și căldura, catifelarea gingașă a timbrului, frazează distinctă, toate concurează la realizarea portretului muzical al unei interprete menite să cucerească lauri. Recenta imprimare cuprinde: «Trec zilele omului», «Bade cu mustață neagră», «Maică, măicuța mea», «Bate vîntul florile». Orchestra George Vancu asigură un bine dozat acompaniament (EPC-10176).

● Foarte interesantă selecția de folclor pe care ne-o oferă cîntăreața **Sofia Vicoveanca**, reprezentantă autorizată a folclorului din țara de sus a Moldovei. Piese rare ca «Balada Catrinei», «Culăes de la Mi-

toc» sau «Cînd înghină noaptea zorii» atestă pe deplin siguranța gustului în alegerea repertoriului, calitate caracteristică solistei noastre (EPC-10174).

muzică

● **Louis Armstrong**, de cinci decenii figură ilustră a creației și interpretării muzicii de jaz, s-a stins din viață.

● **Concursul de creație și interpretare de muzică ușoară românească Mamaia-1971** bate la ușă (la uși deschise, fiind vorba de muzică ușoară). Între 19 și 25 iulie vom asculta, în concursul de creație, 24 de piese noi de muzică ușoară românească în stiluri și modalități diverse, din 286 de lucrări prezentate, iar în concursul de interpretare vom asculta 17 tineri veleitari din 69 înscriși. Președintele de onoare al juriului este compozitorul Ion Dumitrescu, președintele Uniunii compozitorilor din România; președintele juriului pentru creație este compozitorul Pascal Benteoiu, iar cel al juriului pentru interpretare este compozitorul Laurențiu Profeta. Premii și mențiuni consistente vor răsplăti pe (sperăm) cei merițuoși. Prin trimsul său special, revista «Flacăra» își va informa cititorii la timp și va comenta evenimentul de pe malul mării.

plastică

● **Lidia Nancuinschi** - pictură. Împărțirea geometrică a spațiului, apoi înscrierea și tratarea figurilor în cîmpuri spațiale prin acumularea de planuri sint modalități care au afinități cu cubismul. Compozițiile artistei, constată prefațatoarea expoziției, «marchează o evoluție a meșteșugului său artistic vizat pe compozițional, pe adîncirea de sensuri și vibrație coloristică» (Galeria Galateea, Calea Victoriei 132).

● Patru binecunoscuți pictori bucureșteni, cu o activitate susținută în ultimii 40 de ani, expun împreună în holul Bibliotecii centrale universitare. Este vorba de peisagistul **Dan Ialomițeanu**, de Ionescu-Sin, ale cărui lucrări mai păstrează sugestii impresioniste, de **Const. Mihalcea** și de **Dan Băjenaru** care expune peisaje, nuduri etc.

● În sala «Arta» din Brașov, **Csutak Levente** expune o serie de lucrări de grafică în care simbolul mitic sau istoric se conjugă cu meditația despre existență și natură.

● **Al. Alexianu**: «Mode și veșminte din trecut». Un studiu întins pe două volume, avînd la bază o documentație minuțioasă și care privește vestimentația civilă și militară românească de-a lungul a cinci secole, nu numai ca o modă, ci mai cu seamă ca o reflectare a condițiilor sociale, a unor stiluri de viață (Ed. Meridiană).

● **Arta contemporană din Republica Democratică Congo** (Kinshasa). Pictura caută echivalențele plastice ale peisajului, ca în lucrările lui Domanuel, sau descrie fauna și flora exuberantă a țării și obiceiurile patriarhale. Basoreliefurile în lemn apelează la personajele tradiționale, folclorice. Foarte interesante, ca tehnică, lucrările din frunze de bananieri ale lui W. Karondo (Muzeul satului).

teatru

● În acest final anemic și dezarticulat de stagiune, teatrele sa-prăvălit, cu ultimele lor puteri,

spre stațiunile litoralului, încercînd să-i facă a zimbi pe cei veniți aici în vacanță. Cam în aceleași zile s-au întîlnit pe malul mării teatrele din Piatra Neamț, Bacău și Pitești și teatrele bucureștene Giulești și Creangă, care au prezentat spectacole precum **Balul hoților**, **Logodnicele aterizează la Paris** ori **Omul care a văzut moartea**. Adică repertoriu mediocru, spectacole slabe ori de mult consumate. Rezultatul? Săli pe jumătate pline, insuccese de casă și, firește, de prestigiu. Cine se ocupă de organizarea stagiunii estivale de pe litoral? Ar trebui să și răspundă!

● **Liola și Tichia cu zurgălăi**: două piese de Pirandello oferite de turneul companiei italiene «Teatro Stabile di Catania», spectacole ce nu depășesc, regizoral, faza bunelor intenții și a unor cumiți înscenări de un realism provincial, dar jucate curat și onest.

● Din nou ecouri favorabile despre strălucitul spectacol politic cu piesa **Un om = un om** de Brecht (Teatrul de stat Galați). Montare exemplară, de rigoare și profunzime a gândirii regizorale (Ariana Kunner-Stoica), în ingeniosul decor al lui Ion Popescu-Udriște, bine servit de cuplul actorilor Olga Dumitrescu (Văduva Begbick) și Gh. V. Gheorghe (Galy Gay).

● **Totul în grădină** de Edward Albee (Teatrul de stat din Oradea), spectacol realizat cu știutul profesionalism și har pedagogic al regizoarei Marietta Sadova. Violențele gândirii cinice a lui Albee preluate cu evident simț critic de actorii orădeni: Elisabeta Jar (actriță a cărei deosebită sensibilitate așteptăm cam de mult să o aflăm exprimată în roluri pe măsura ei), Maud Maxy, Jean Săndulescu.

● **Drumul goarecelui** de Győrfás Miklos, ultima premieră din această stagiune a Teatrului maghiar de stat-Cluj: comedie de actualitate, scrisă de comediograful budapestan, căreia regizorul Márton Lános i-a dat măsura maximă într-un spectacol ce a beneficiat de excelenta interpretare a lui Senkálzsky Endre, Ana Szeles, Nagy Dezső și alții.

Ana Szeles

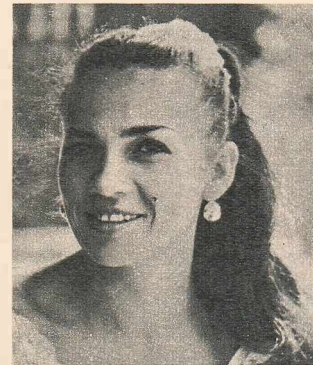
televiziune

OPINII, DEZBATERI, REPORTAJ. În Țara Crișurilor, pe urmele unor bogății subpămîntene - reportaj filmat de George Stinea (duminică). Stocomania este titlul unuia din subiectele tratate critic de rubrica «Stop-cadru» (luni). «Idei contemporane» propune o dezbatere cu participarea unor specialiști francezi și români pe marginea problemelor actuale ale sociologiei (luni). Un reportaj-anchetă mereu actual, mereu util: «Transportul în comun» (marți). Ciclul «România '75» atacă probleme ale calității produselor în noul cincinal (marți). În fine, tot marți, «Blocnotesul» lui Eugen Mandric, rubrică de exemplară ti-

nută publicistică. Emisiunea «Confruntări» își îndreaptă atenția spre un subiect mai ignorat: utilizarea specialiștilor întorși de la studii din străinătate (miercuri). Titluri promițătoare și titulari de prestață la «Punct-concra-punct» (joi). Ecouri de la recentul Seminar internațional de marketing (vineri).

MUZICĂ. Înregistrări de la Festivalul brașovean de muzică de cameră - recital de sonate: Silvia Marcovici-Florina Cozighian (marți). Și tot marți, săptămînalul concert de jaz. Interpretul acestei săptămîni este remarcabila «operețistă» Constanța Cimpeanu (joi).

FILM. Dintre filmele săptămîinii notăm: «Feroviarul» cu Sylva Koscina (duminică), «Salariul groazei» cu Yves Montand (miercuri), filmul românesc «Moara cu noroc» (vineri).

Maria Butaciu - Dragu

TEATRU. De stagiunea de vară se ocupă emisiunea de informație teatrală «Scena» (luni). Teatrul de stat din Arad prezintă «Despot vodă» de Vasile Alecsandri (marți). «Antologia umorului» (joi) cu subiecte rezervate.

LITERATURĂ. Mihai Beniuc, Mircea Radu Iacoban prezenți la emisiunea «Revista literară TV» (marți). În aceeași seară, o cronică literară. La «Biblioteca pentru toți» - Vasile Alecsandri (I) de Al. Hanță și Hans Liebhart (joi). «Socialismul și valoarea umană» - subiectul generos al emisiunii «Dinamica societății românești» (joi).

DIVERTISMENT. Cu Maria Butaciu-Dragu, Marioara Precup și alți buni cunoscători și interpreți ai folclorului transilvan - emisiunea «Ca pe Someș» (duminică). «Stea fără nume» (muzică ușoară) caută, caută mereu. Telespectatorii așteaptă, așteaptă mereu (luni). Cîntă Tereza Kesovija, Edith Pieha, Pașa Hristova, Koncz Zsuzsa și Ewa Demarczyk (marți). Un nou spectacol muzical-distractiv de proporții, de data asta transmis din stagiunea Venus (sîmbătă).

SPORT. Caiac-canoe pe lacul Snagov (duminică). În finala grupelor B din zona europeană a Cupei Davis: România-R.F.G. (vineri și sîmbătă).

pronosport

Pronosticul antrenorului TITUS OZON la concursul Pronosport nr. 28, etapa din 11 iulie 1971

I	Dunărea-Metalul Buc.	1
II	T.M.B. Buc.-S.N.O.	x 2
III	Progrosul Br.-F.C. GI.	1
IV	Dacia GI.-Unirea	
	Tricolor Br.	1
V	Cimentul Medg.-Portul	1 x
VI	Electrica Cța-I.M.U.M.	1
VII	Victoria Roman.-C.F.R.	
	Pașani	1
VIII	Cimentul Bicaz-	
	Ceahlăul P.N.	x 2
IX	Petrolul Moinești-	
	Textila Buhuși	1
X	Șoimii Buzău-	
	Automobilul Focșani	1
XI	Olimpia Rm.S.-	
	Metalul Buzău	1
XII	I.R.A. Cimpina-Poiana	1 x 2
XIII	Victoria Florești-	
	Caraiman	1

FLACĂRA-ALBUM

AURA URZICEANU, excelenta noastră cîntăreată
Fotografie de S. STEINER

